

Пурпур

I.

*Пурпурът –
цветът тъй човешки и тъй величав
тъй жесток и тъй невинен
искри като същност, а отблясъците му
към небето се издигат.*

1.

Ние не се питаме дали има бог.

Ние казваме: всяка отграниченост е заради отказа от самодостатъчност и множенето в стремящи се, променящи форми.

Ние не се питаме дали има следсмъртно.

Ние казваме: следсмъртното е без значение за надеждата на безнадеждно свършеното.

Душа или червей – това не сме Ние.

Ние сме божествени атеисти, които Абсолюта трябва да направят,
за да не бъде бога – бог, а Повече.

Ние казваме:

Доброто преобразява света, за да надмогне.

Злото в света е, за да остане.

Доброто създава, за да бъде Друго,

Злото – създанията ползва, за да се повтаря.

Ние сме тук (по волята Му), за да пренаправим Бог.

Ние сме тук (по волята Й), за да пренаправим Вселената.

Или, което е същото:

Ние сме необходимост за всяка материя.

Докато траят сърцата Ви
ще бъдете без награда освен наградата на самонаправата.
Докато не Ви вземе разпада
ще бъдете без наказание, освен наказанието на самонаправата.

И вехтият въздига новия
И друг е Новия

2.

Човешкия живот е свещен, като единствено средство (и цел) за промяна.

Телесните потребности съхраняващи живота са първо индивидуално право и първо обществено задължение.

Целият вид е „подчинен“ на своето *Друго*.
Човека е теглещата метаморфоза на вида.

Промяната на вида се въплъщава в индивида.
Индивида е „обещаното“ продължение (под друга форма) на вида.
От индивида – натрупал *Необходимост да бъде* – започва лавината на промяната...

АЗ – е блясъка на разгърнатото множество.
Прозрение, правда сгъстена до индивид (ако е последен е загадка), до първа точка от многоточие.
АЗ – не измисля живото и неживото
АЗ – измисля Човека –
До нов вид с единствен родител. До АЗ
с *Още...* което стои

Любовта е бунт.
Създаването е бунт.
Бунта е себенадскачане.

Първо бунта.
После обществото на бунта.
После обществото... (етиката на стремежа).

Другото е в края и началото
Духът на неповторимостта или
Величието на крайността

Дълг нямащ подобие: Без дълг
да си свободен.
Необходимост да Си.

3.
Няма избрани
Личността се отразява в *себенадскачането*
По подобие на стремежа

Материята Е,
защото от нея се прави *Другото*.
И телата ни ползва това *Друго* Кое
от даденото се сглобява, заграбващо себе си
по подобие на Вярата.

След като света бъде измечтан, материята трябва да бъде обновена.
Мечтата и плана са в едно – границите са преодолимо препятствие.

Стремежа винаги е повече от човешки.

Промяната е тласък в определена посока.
Връщането на стремежа към твърде човешкото е повторение, т.е. зло.

Светогледа се нуждае от ежедневие, за да бъде действен.

4.
Ние казваме:
Злото в света е, за да остане.

Всяка система, в която телесното съхранение трансформирано в социално е основен стимул за индивидуално действие – е оцеляваща система.

Или

Всяка система, в която общия смисъл е (от) борбата между индивидите за телесно (и/или социално) съхранение, погледната през различното притежание на средства за същото – е оцеляваща система.

Или

Всяка система, която уравнива индивидуалното натрупване на средствата за *телесно съхранение* със самото телесно съхранение – е оцеляваща система.

Или

Всяка система, в която човешките същества (познали глада и смъртта на вековете) в извоюването на самодостатъчност привиждат вечност за себе си (от крайността на телата им предпазваща ги) – е оцеляваща система.

Всяка система, в която човека не притежава труда си като жизнено време, а само като материална компенсация (за неговата загуба) – е оцеляваща система.

Всяка система, в която индивидуалното съхранение (със социалното му откъд) се осмисля през *Името* и *Кръвта* – е оцеляваща система.

Всяка система, която ползва земния живот като средство за следсмъртна вечност, за оставане в награда или наказание, или просто като факт, заменяйки илюзорната вечност на материалното натрупване с нематериалната вечност на душата по осребрени заслуги – е оцеляваща система. Т.Е.

Всяка система, в която следсмъртното е продължение на човека – е оцеляваща система.

Оцеляващата система служи на кръговрата. Тя е естествена, доколкото човека се приема за доминиращ (особен) природен предмет (жива вещь) експандиращ в кръга, а Бога/Вселената/Природата/Всичкото се привиждат като самодостатъчни (и предел е самодостатъчността). И като следствие е стремежа на природния предмет към „божественост“ чрез самодостатъчност (или в самодостатъчното) – било под формата на материално разширение до „безбог“, следсмъртно сливане с вечността, или „обожествяването“ на *Името* и *Кръвта*.

В оцеляващите системи *телесното съхранение* на отделният живот е винаги социално заплашено през достъпа до сигурност, или което е същото през управлението на несигурността, която персонализираната йерархия на системата (властта) осъществява.

Капитализма е оцеляваща система.

Ние казваме:

Доброто преобразява света, за да надмогне.

След-оцеляваща система ще е тази, в която:

Социалната среда ще „гарантира“ *телесното съхранение* на всеки.

В която човека ще притежава трудовото си време (*тялото си навън*) като действие, т.е. като „физиологично“ продължение по избор.

В която израза на човека ще е от „времето нагъване“, което тежестта на продукта му (манипулираната от него материя) дава.

В която заниманието/действието ще е същност без знаците на тялото – *Името* и *Кръвта*.

В която живеенето ще е от *Необходимост да Си*, защото върху материята може да случим *самонаправата* И всичко следва стремежа към *Другост* – ценност – взета от Абсолюта.

И *себенадскачането* ще е свобода, която изтръгва от душа и тяло.

Ако социалната среда „гарантира“ *телесното съхранение* на всеки, ако е даденост звучаща като природна такава – то взаимодействието между човека и света (природата) не ще зависи от нуждите на тялото А човешкото биологично (инстинктивното) ще се трансформира от телесно пазещо до израз на приета същност, по нравствения еталон изискващ да сме: *надежда за безнадеждно свършеното*. В самонаправа.

И не че глада няма да е глад, а на фибрите болката – болка А защото несъзнателното сляло инстинкти и морал ще дава на инстинкта друго възможно, а на морала – надмогването му.

И скритото ще бъде явно.

А стремежа ще е АЗ.

5.

Пурпурианеца няма да приеме нито демокрацията, нито диктатурата.

Те са от копираща се заедност, обвързала физическото оцеляване (в правенето на света) *с повече от един*.

Те са от принуждаващото мнозинство, персонализирано *общия смисъл* през малцинствената вертикала на одарените с власт.

Традицията... нека по неизбежност носи корените ѝ.

Но Той, но Той

като планета проглежда, като илюзия за Един – където създанията го очакват като създател.

- Да бъдем практични:

1. Само хетерогенната плът (и разнородното в плътта) може да изработи излишък за мечтите.

2. И началото, което сме – със смъртта на всеки от нас – умира.

Затова ни трябва хоризонта широк на множеството (гръбнаците небето сочещи) и дълбочината на жизненото им време (вдъхновените години на живота им).

- И честни да бъдем:

Или отшелничество

Или заедно:

без демокрация, без диктатура, без оцеляване.

По избор на самота.

И заради избора – всяка плът е ценна.

И от избора – ще направим нация.

Свободни

за да бъдем свобода.

- И да не се лъжем:

от враговете си ще се учим как да сме живи

преди да бъдем живот Защото Ние сме по-близо до Тях

отколкото Те до Нас.

6.

„Законността“ на Пурпур е от светоглед, който формалността на закона подчинява на ценности, чиито етически следствия са:

1. Човешкия живот е свещен като единствено средство (и цел) за промяна.

2. Телесното съхранение на всеки е първото обществено задължение и първото индивидуално право.

3. Всеки човек има правото да бъде повече от човек. Себенадскачането е начин на живот, заради самия живот.

4. Доброто преобразява света, за да надмогне, злото – за да остане.

7.

Капитализма е оцеляваща система.

То е победилия светогледен еквивалент на оцеляването

То е форма на оцеляващото видово съдържание

То е съдържание за индивидуалната оцеляваща форма

То е смислов пълнеж отвъд смъртното тяло

То е „равна борба“ за *Името* и *Кръвта*, която социалното (в историческото му развитие) и природното (в биологическото му развитие) като оставане – предполагат.

Капитализма е зло.

В капиталистическата система упражняването на власт се изразява във владенето (през остоковедяването/остоковяването) на материалните ресурси за възпроизводство и използването им като стимул за човешко действие, превръщайки достъпа до общочовешките жизнени необходиминости в малцинствена привилегия трансформираща се в унаследяемо право.

Политическата и законодателна фасада на капиталистическото общество пази „правото“ на живот в стоката, налагайки материалното натрупване като стимул за индивидуално действие.

8.

След-оцеляващото общество ще е не-собственическо общество, чийто стимул за действие, за труд няма да е от *общия смисъл* на оцеляване в и за собствеността.

След-оцеляващото общество ще е със социалната даденост на *телесното съхранение* като право И с правото на всеки да бъде повече от себе си.

След-оцеляващото общество ще е не-стоково общество.

Ако човека не притежава труда/заниманието си като продължение на тялото си е обречен страха от смъртта да се въплъщава в стоков компромис.

Всеки стоков свят е оцеляващ свят.

Себереализацията трябва да спре да бъде форма на оцеляване, или трупане на сигурност поради заплахата за оцеляването.

И от принудата на свободата трябва да е *след-оцеляването*.

9.

Благото (извън *телесното съхранение*) е въображаемо предположено, създадено (и прието).

Заниманието (труда) ще е второто тяло (тяло-навън) на човека, правещо мигове-отграничено време.

От – *колкото хора толкова видове труд* – ще е *след-оцеляването*.

Времето няма да се „натрупва“, а ще се нагъва под тежестта на направените мигове.

И в тези мигове ще е *самонаправата* И от тези мигове ще е *себенадскачането*

И *Необходимостта да Си* ще е разлом за създания Които чакат.

10.

0,1% са достатъчни.

Променящите са малцинство затворено в неизвестност (без критерий за отбор).
Христос, Маркс и Ницше – големите пророци променители.

Обособяване на малцинството в група е цел.
Групата ще е нужният сбор от решителни непримиренци.
Управлявани от разума, стъпили върху „мускулите“ на непоколебими.
(Ние и Те сме различни. Ние сме по-близо до тях отколкото Те до Нас.)

Задачата (на групата) е преврат, преминаване през преходен/преддверен етап, до
разломното случване на *след-оцеляващата революция*.

Извършването на *преврата* ще е отделяне на *нация по избор* Или обратното – *нацията по избор* ще е по същество извършване на *преврат*.

И нацията ще бъде по избор, за да организира подобие, преди то от цялото да поиска
различност.

11.

Преходния етап включва формирането на трите колони на *след-оцеляването*:

1. *Институцията на създателите* – видовия стремеж към *себенадскачане*.
Няма да се определя от раса, пол, етнос, образование и предпоставена религиозност.
Няма да се ръководи от метод или крайна цел.
Ще е от недостатъчност, която не ще се засити.
Ще вдъхновява обществената самооценност през *Въпроса* и *Предизвикателството* като
посока за *нация по избор*.
Ще е перманентния бунт въплътен в обществен орган.

2. *Събирачите на детайли/Съставителите на време* – инсталаторите на сложност.
Индивидуалната „простота“ (на *детайла*) довеждащи до функционалната сложност на
общото.

3. Индивида, който живее в *себенадскачането* чрез избраната форма (*детайла*) на
заниманието си (слял със себе си стремежа към съвършенство, т.е. най-издигнатото
свое превърнал в предела, който трябва да надмогне)
И от него първите две ще вземат съществуването си.

Чрез враговете си ще подготвяме бъдещето си.
Не убивай врага си. Подготвяй врага си
по измечтаното бъдеще.

Отмирането на групите, на организациите, на институциите ще е от сбъждане на след-
оцеляващото детство на обществото Когато – във време различно отброимо – себе си
ще полагаш като свобода за парчетата хвърлена глина на съществото ти.

12.

Не към вечност, а към преходност трябва да се стремим
Образа да не се слива с лицето, а непрестанно от образи То да се претворява
Създаване...

Създаването като самоцел ... (Да претворяваш познатото, да започваш, да
отграничаваш, да полагаш във време) ...

.....

Създанията чакат, изискват, заповядват своето съществуване.

Създаването като Въпрос, Предизвикателство, Грижа, Ежедневие...

Последният човек – като Въпрос.

Редът на нещата – като Предизвикателство.

Болестта – като Грижа.

Неизследваната земя, неизградения град, направената сложност – като Ежедневие –
между дом и откритие.

Мегаломанията – начин на съществуване.

Защото АЗ е неделим в любовта си.

Не мъченичество, а *себенадскачане* – с отдаденост
и дисциплината на отдадеността.

И се стоварва тежестта на стремежа.

И в себенадскачането се прокрадва Другото

И твори крачки И втвърдява пространства –

Начало

За да бъде Друго – не Самодостатъчно.

Край – няма.

...и Още

II.

1. Вярата/Светогледа
2. Стремежният човек Групата
3. Преди преврата
4. От преврата до революцията – преходен етап
5. След-оцеляването

Създавам свят, за да имам време да дишам.
Създавам общество, за да мога да се самонаправля.
Защото АзАзАз е Последен
И край – няма

1.
Всичко което Е –
е от отказа от самодостатъчност и множението в стремящи се, променящи форми.

1.
Редът на нещата е грешен, защото самодостатъчността преповтаря като край.

1.
Бог е втъкал във всяка отделност своето надмогване,
продължението си в *Друго*.
Той е чашата, която трябва да изпълниш.

Тази Вярa не се стреми към единение с Бога,
нито се отправя към Него, следвайки волята Му.
Тази Вярa е тласкана от Бог, за да Го води.

Ти – надежда за безнадеждно съвършеното
Не поради греха на гордостта, а по промисъл.

И отново земята е център на вселената
А човека най-висше творение.

1.

Бог е огледало за образа ни.

Необходимото небесно гориво.

Пропаст от взаимоотношения.

Бог е жесток като мръсната пръст и тварите ядящи месата.

Непреклонна самота дори в любяща прегръдка.

Достоен е за вярата ни (и за неверието).

1.

Ние имаме нашата вяра.

Божествена е вярата.

Ще материализираме вярата си.

И светът ще бъде съграден по подобие то.

Свободната воля на материята е създаване.

Стремежа към себенадскачане е първоосновата на създаването.

Да бъдеш Друг е да бъдеш отвъд...

1.

Божествена е вярата.

И в следващата традиция ще преодоляват себе си,
за да се осмислят.

1.

Началото!?

Не от Творец. Не от извечна материя.

Началото – непознато Трето, бездумно Трето, немислимо Трето.

Платформа за свят. Стълба към Друго, в което решетките на отделността се блъскат.

1.

Третото:

То не е двете противоположности

не е между тях

не е върховно, нито съвършено,

не е дори изначална истина,

то не е даденост и не е гарантирано

Но разломно присъства

не в тяло, не в дух,

а винаги в *Още...*

То е върху раменете на стремежа –
дом за най-издигнатото,
но и недостижимо – затова –
Недостатъчността изисква

1.

Самодостатъчното (вселена/бог/То) създава несамодостатъчното – форма и съдържание. Създаденото несамодостатъчно, за да няма външно на себе си (от което целостта му да зависи) трябва да бъде божествено, вселенско, абсолютно, т.е. да придобие самодостатъчност. * Но защото самодостатъчното твори несамодостатъчното (като проявление на себе си), несамодостатъчното не може да е самодостатъчността, от която Е (и същевременно да е себе си като различност), дотолкова доколкото самодостатъчното е цялост, която се повтаря (трае, присъства) само като себе си, следователно всяко проявление е То (когато се разглежда като единство) или „по-малко“ (като възможност да бъде самодостатъчно-също), когато възплъщенията му го имитират.

* Но тъй като самодостатъчното твори несамодостатъчното (като част от себе си, или като свое изделие и т.н.), то не може да е самодостатъчността, от която Е (и същевременно да е себе си като различност), а трябва да бъде друго. Тази *Другост* е вятъра, който движи платната. До мига, след който платната ще са вятъра. И край – не... *И Още... И Още...*

Чрез възплъщенията си самодостатъчното „бяга“ от себе си във възможността да бъде *Друго* – затова смърт има (връщане във целостта) Но тя се „бави“.

1.

Промяната е самоцел.

Оцеляването на промяната във времето само я прави видима. Случването на всяка отделност е от потенциала за промяна... ако го няма – отграничеността е самодостатъчна. Или –

промяната като самоцел е сила (необходимост) – дотолкова доколкото всяко начало се предполага от такава (или свойство, ако става дума за обектите породени от тази сила, или атрибут/проявление на извечното) – всички останали сили са средство (реализираща случайност), благодарение на което самоцелта се осъществява.

Измененията на средата служат като „спусък“ (за сбъднатата се отделност) освободил потенциалното напрежение на промяната. Но самите изменения, пак са само израз, на вече случила се промяна.

Съществуването на отграничености (отделности) се детерминира от възможността за отграничаване (за отделяне), от което – съществуването на сложността се детерминира от възможността за сложност. А наблюдаемата устойчивост на реализираните форми прави сложността отчетаем факт.

По-сложната форма на организираност (по-сложното) себевключва повече системи/отграничености – (правейки себе си отделна от/чрез тях), т.е. сложността расте при такава организираност на системата, при която нуждата от външни крепителни потребности намалява за сметка на „ограденото“ пространство съставлящо отделността. Иначе казано:

С увеличаване сложността на системата (т.е. с увеличаване на включените в нея системи), намалява зависимостта ѝ от външното за нея. Като върхна точка на сложността е себе/самодостатъчността, т.е. с нарастване на сложността, нараства способността на системата да е средата, в която да бъде сбора от частите ѝ, и/или по подобие да трансформира, „пресъздава“ света в който да е (в контура на отграничеността си обхващаща вида траене, което пространството на „тялото“ ѝ представлява, но (след което) вече няма да бъде), и като последна фаза (когато самоценността целеполога отвъд всяко преди) – да превърне себе си в свят.

Създаването – новото, промяната – е необходимо условие сложността да се увеличава (или претворява)... А в следствие от повишената независимост расте свободата да не си, да не оставаш – да си друго (като надежда на безнадеждната Самодостатъчност, от която всяка отделност се явява).

1.

Деца на стихииите са първите пращинки живот – гладни, стремящи се към отделност.

Обособяването е нашествие в „нови пространства“, стремеж към монопол, единственост.

Уникалността е мигновена възможност.

Време – преброено в разломи.

1.

Във своята множественост наличното е само източник на посоки.

В движението на недостатъчността посоките се срещат когато магнита на вярата по подобие си извайва неизбежността на промяната.

1.

Затвориш ли вида в неделимото себе си, в един индивид – безвъзвратно отнел присъствието на всички други съставлящи вида – оцеляването на „оставения“ е антагонистично на видовото – по презумпцията на *самотата*.

1.

Когато произнесеш аз, когато се почувстваш отделен –

краят започва да трупа секунди.
По пътя към единението, към изначалната цялост – убиваш.
Единство, жонглиращо със смърт и раждане.

И в безизходицата на един по-голям пулс – си надежда.

1.
Недостатъчността – ядният бунт на вселената –
търси формата водител от множеството свои форми.

1.
Недостатъчността изисква
Стремежният път
Стремежно отрича

Недостатъчността изисква
прах и пепел, никакво време преди...

Недостатъчността изисква
Бог е тя или Богиня
Вселенска сила
Т.Е.
Длъжен си

1.
Оживител Живототворец – не са думи, а предназначение.
И *Началото* не е смисъл – а *Въпрос*.
Материята? – от нея сме, върху нея трябва да се пресътворим.

...което променяш по вярата си, на което си дал плът...

1.
Живот, над който тегне менливостта на Образа.

Не сливане, а различаване
Не монолитност, а мрежа от душеносещи острови.
Отшелници, бунтовници, варварите на стремежа –
търсят, създават своя пръст.

АЗ – е преди живота
Не самодостатъчно, а *Друго*
Това продължение няма граници
Но има АЗ.

Бунтарите на самотата ще разбият решетките.

Моят бог, моята истина, моето общество, земя и вид – стават вяра след като ги създам.
Аз сътворяващ себе си и частта и цялото Е предизвикателство достойно за Създател.
А което следва е стремеж на вид И причина, която с грижа се отглежда –
заради мълнията на сътворението.

Причина, която с грижа се отглежда.

1.
Отграниченото себевключва.
И се отделя от себе си.
Създава.

1.
Разум без цел Или създаването като самоцел.

Бог е стремежно многоточие във представите ни.

1.
Стремежа се противопоставя на оцеляването.
Остротата на емоцията, мисълта, възприятието е притъпена от продължаването в
безлично време.
„Най-уродливите“ мигове – убиват и дават живот – в протягането между човека и онова
Друго,
което се стреми...

1.
... искам силата да преобразувам в желания,
да я затворя в АЗ-начало,
да отнема оцеляването като стремеж
И да дам на човека свобода – без и със човеци.

1.

Смъртта принуждава вероятността за промяна да се случи.

Брадвата над главите

И вените, които се разлитат преди удара.

Господ бяга от себе си.

1.

Бягството си в кръговрата вселенската самодостатъчност натоварва със надежда

Че кръга ще бъде счупен, но не в повторена самодостатъчност,

А от *Другото*, от *Третото-вълшебно*, което

Нито месомелачката на живота, нито блаженството на сливането – признава.

1.

Възприемам Доброто като импулс за неограничено създаване.

Възприемам Доброто като обещание за *Още...*

Смъртта е наркотик за стремежа. Изисква най-издигнатото
от протегнатото същество.

Въпроса за *Началото ...*

Отговора е небивало пространство.

1.

Стремежа е недействителност, отнесена към всичко. Всичко, което е и може да бъде.

То е откъсване от всяка първичност, дори най-изначалната.

То е да „отместиш“ същността извън тъканта, която я прави.

То е отрицание То е *И Още...*

Обвивката се разкъсва и свободата – създава.

Без подготовка, без очаквания, без план.

В ленивост дисциплинирана от разпада –
себе си хвърляш като глинени парчета.

1.

Гордостта приема образ.

Затваря се в семе, в клетка.

Пази мрака.

Там има нещо, но то ти.

*Ще дойде от никъде –
самороден притежател на хилядолетия
Ще се съедини с времето, защото знае...
И като семе ще разтвори пукнатина
Разрастващ себе си.*

1.

Всеки индивид – концентрирал в себе си видовата реалност – трябва да е вид.
А всеки вид е стремеж към *Друго*.
Множенето като цел без край.

Всички са пророкувани Последен.

1.

Само *Самодостатъчното* може да бъде Самота.
Само *Самодостатъчният* може да бъде Самота.

1.

Рая е извинение
Конструирането на несъществуващо място детайл по детайл – амбиция
Импулсът – недостатъчност
Събирам нюанси, мисли, фантазии, устремът и желанията –
хвърлям ги в колелото на вероятностите, придавам им отблясъци, аромати на хлад
и залезни вечери. Реката няма край...

1.

Възможна пределна крайност, пречупваща очертанията на творението и самоценно
обновяваща го.

Мигове пространство като мигове време.
Създаденото пространство – очертан миг.
Мигът – натоварен с качество.

1.

В дребност и огромност се губи представата ни за Началото.
Във вечност и преходност – също.

Движението е революционен нагон.
Покоят е самоотрекла се различност.
Стремежа се множи от самодостатъчна цялост до невъзвратима далечност.
Всяка обособена форма е искано начало. Преодоляване *божествеността на вярата*.
И ехото не е звук и не е отражение, нито силата съставляща.
Трябва *Още...*

1.
Заради „запомненото“ време индивида е „верен“ на вида си.
Ръбът е поверен на Самота побрала цялото и времето до него
Забравяща Самота
И скока е стъпка, тласък пренасящ –
подчинен на празното, което за себе си в отрицание втвърдява....

1.
Видовете се зараждат от присъстващата способност за промяна.
Индивидуалността (едното от вида си) – дори до сбор намножена – властва над
промяната.
Скока е индивидуално предопределен (макар в единици умножен)
Като прескачане на праг, като повратна точка (без словесен драматизъм).
А след прага е възможността на придобитото пространство, на всмуканото време.

1.
Средата (като сбор, в който отделността Е; като сбор от различно траещи отделности)
се прави от отграничаващото се (множащото се, дялящото се) цяло и от възможността
на отграниченото (обособеното, отделеното) да се променя,
т.е. през пространството на „тялото“ (през материализираното делене на цялото),
отграничеността да „придобива“ време (отброима вероятност/устойчивост) за вида
траене, което парадоксално Е и е било, но вече няма да бъде, или (казано отново) за
твое-друго.
Нюанс на същото –
т.е. отграничеността да „придобива“ време (отброима вероятност/устойчивост) за
пространството на „тялото“ (за материализираното делене на цялото), което
парадоксално като вид траене Е и е било, но вече няма да бъде.
или иначе казано –
т.е. отграничеността да „придобива“ време (отброима вероятност/устойчивост) за вида
траене, което парадоксално пространството на „тялото“ (материализираното делене на
цялото) Е и е било, но вече няма да бъде.

Еволюцията е промяна на/в „телесното“ пространство, т.е. унищожение на вида траене, което отграничеността (в миналото+миг) Е (т.е. унищожение целостта на отграниченото пространство), за траене/време в (идващо) свое-друго (отброима вероятност през/за пространствено превъплъщение, или през пространствено превъплъщение – отброима вероятност, или за пространствено превъплъщение – отброима вероятност).

Самонаправа. Себенадскачане. Друго.

Възможното „съграждане“ на телесното/вещественото (на отграничеността, на пространство на тялото) е възможно обособяване на пространствени форми със свое време/траене.

Разновидностите на цялото създават специфично място, в което да са случила се вероятност, която прави вероятности.

Промяната като самоцел – създаваща пространство, „затваряща“ траене, създаваща време, следователно вероятност.

1.

Представата за време, съществува „извън“ представата за пространство само като цикъл.

Кръгът на физиологичното време се противопоставя на пространство-времева стрела, чието острие е осъзнатата смърт.

Физиологичното понятие за време е циклично, кръгово – от нужда до нужда: будност-сън; глад-ситост; вдишване-издишване и т.н. Докато осъзнатото се като аз (познатото смъртта) – „вижда“ времето и като отсечка (с не Е и не Е от двете си страни): раждане-смърт; минало-бъдеще; създадено-разрушено; дори самото – начало-край.

Физиологичните (живи) обособености, природните предмети (Батай) притежават само циклично „понятие“ за време. Единствено самоосъзнатото се като отделност има своето начало и е непрекъснато принуждавано (от „запомнената“ неизменност на смъртта) да приеме своят край. Това налага „влагане на смисъл“, който разграничава сетивно-възприетия отрязък на живота (разбрал края си) от кръга на физиологично възпроизводство, в което времето е без посока, и което осъзнатото аз привижда като вечност, т.е. пожелава като самодостатъчност – за да бъде смъртта сън, глад, издишване, а аз да се ражда непрекъснато, ненаранимо във своето също.

Покана за създаване

1.

Творителството е неизчерпаемо, когато недостатъчността тласка стремежа.

Движение, което променя по същност.

Редът на нещата ще бъде друг, когато Други го претворяват.

1.

...мига – това крайно различаване, което ще е Начало...

Трябва ни кост, твърд, материя за излишъка ни от душа.

И грижа, която изтръгва...

1.

Да се произведе материя, защото плът има, но няма достойна материя.

1.

Древността е по-властна от въображението

.....Началото.....

1.

Да измислиш човека

Последният човек

Първият човек

АЗ и Още... е посока

Нашият бунт е изначален.

Първо заради оцеляването.

Второ заради надмогването.

След оцеляването да продължиш е предизвикателство.

Недостатъчността като двигател – постоянно нашествие – *Още и Още...*

Нашествие, което изисква промяна.

Нашествие, което е обречено на самодостатъчност – до отрекла се Самодостатъчност.

И пак: множене в непрестанно променящи се форми.

Надежда на безнадеждно свършеното. Друго.

Вярата трябва да бъде сътворена от парчета неслучила се издигнатост.

Христос Маркс Ницше – трябва да бъдат продължени до невъзвратимост.

1.

Третото не е в двата края
Третото не е междинност
Третото не е сблъсък на противоположности.
Третото не е скок, носещ своето минало
Третото е раздяла...
безвъзвратна
като вечността за времето
като откъсната сянка от труп.

Моето *Трето* не е самодостатъчната пустота, в която обожествен нечовека създава –
сам като Бог, затворен в миг.

Моето *Трето* не е множество, парчета от вечност на сътворител прозрял себе си
като недостатъчност.

Моето *Трето* не е точка, част от крайните противоположности на симетрията.

В моето *Трето* Бог е пренаписан скок. Тялото и душата са съблечени. Вселената е
раздрана

И протягане са раните.

А далечината е очакване, което бди
суетата си малодушно да предам
на следващо родено бебе.

1.

Промяната е потенциално заложена.

Въплъщението ѝ са формите.

Без проявление на потенциала за промяна всяко *то не Е*... ще е преди да се случи, или –
разпада би бил преди появата, или – всяко *то не Е* няма да е от *Е*.

От което: за да има израз промяната, създанията трябва да „дочакат“ създателя си
(*надеждата на безнадеждно свършеното*).

...подозирано бъдеще като нишка реалност свързваща настоящето с уникалните
последствия на въплътена деформация.

Нов вид, биологичен разлом, сбъдната вероятност.

1.

Човека за човека е сцената оправдаваща живеенето.

Самотата. Изключителната самота е празна.

Няма сцена.

Няма оправдание.

Смъртта логично зове И то бързо, бързо, бързо –
най-чистия отговор, за най-изключителната самота.
Или – като друго:
да достигнеш на последния отделеността
и след това да бъдеш първи.

1.

Дали ще се предадем на метода,
на мачканият от животното – Човек.
На сляпата воля.
На стимула, който завоюва
настръхнали нокти и власт и сигурност.
Да има кръвта своето продължение.
Кръвта своето продължение.....
.....
Върху въглени съм легнал. Всички човеци
са мои братя.
Божественият атеист вдишва агонията
и е отвратен.
- Ще го създам.
Моята вселена ще е друга.
Вялото ми тяло вижда празник.
Страх няма да има.
В моретата ще се оттекат сълзите.
И не отвъдно ще е пиршеството
А девет милиардна устремна истина.

Какво е правдата, освен неизмислено.
И ако съм храбър, то ще е за да избягам от ненаписаното.

Ще спре сърцето на агонията, щом виолетов кръст сложа
във пурпурно знаме.

Няма да давам на смъртта възможност, нито оправдание.
Друго движение ще изисквам.
На човека няма да прощавам. Нито на природата. Нито на никакви закони.

1.

Моето *Още...* е вяра,
която от каскадата на кръговете
ще натрупа натежали мигове.
Причинно-следствената сфера ще се разчупи

от самонаправа.

Върху сумрака на стремежа ще се движа –
самотна мисъл разпиляна на парчета.
Оставям текста и се надявам
тялото да се погрижи за написаното.

1.

Продължението трупа мигове, за да сбъдне Автора.
Автора не пести слова пазещи хората, защото само те са време.
За да бъде Той
метаморфоза трябва да го преобрази
разтворила ветрилото на бъдещето.
И върху *Другото* – не сляпа воля
А острие разсичащо възли.

1.

Острието на всеки светоглед е Третото като надскочило противоположностите.
Там във въздуха виси новото – до него се стига със скок.

1.

Промяната е насилие –
промяната е перманентно насилие над същността.

Установяване на трайна хармония – хармонията на края,
или което е същото – края на всеки хаос – е „воля за власт“
Власт, която отрича стремежа – обречена власт.

1.

Мисълта и чувството във
потоци трептящи се сплитат.
Вселената служи на вярата.
Отдадеността празнува.

1.

Самотно
Но свободно

Стремежа към самота е стремеж към самодостатъчност, който осъзнат като свобода създава смисъл от *Необходимост да Си* отвъд Самодостатъчността.

Свободата е тъжен култ.

1.

Да проходи нежеланото от света, върху сцена, която не го очаква.

Да бъде чудо, защото всичко древно е загърбено.

Да бъде осъзнатия морал на безпредела.

Да е качество

от непослователния връх на сътвореното.

Първото, което разбира тази музика – е втората клетка.

1.

С втречени и големи очи съставяме план

Работим върху посоката, която

тази вечна стрела облякла човешко тяло

ще следва.

Имаме ли сили ние крайните?

1.

Бунта – във блясъка на саможертвена готовност –

утвърждава времевия образ на преносителя

Това е закодирана индивидуалност, която като надежда тегне

над миговете след края.

Какво печели човек, който губи тялото си, но придобива душата си?

Защо дори най-материалистичните и атеистични идеи са готови с лекота да жертват Тялото.

Защо дори най-вдъхновените проповедници на Тялото го обричат на смърт призовавайки го „към геройство, следователно към трагедия“.

Защо стремежа към удоволствие, в крайна сметка достига емоционалната пустота, естетиката на блъскащата се плът, намираща себе си в естествената красота на природата-убийца, която дебне Тялото, за да продължи играта на кръга.

„Аскета разсъблече себе си

за да достигне до себе си

за да го няма блажен.“

Глупости –

Пустотата и АЗ не е нищо повече от АЗ до смърт отдадено на самотата си.

1.

Той знае, че силата е хвърлена на вятъра

Че времето няма да му стигне

Че ръста е малък

Но въпреки това остава, защото е

единственото тяло,

което неговият бог може да има.

1.

Във вой се обшива душата за

страданието на всяко подобно

И ако сме от едно със всичко

то болката е огромна

А стремежа не ще се засити.

1.

Нуждата да се противопоставиш...

Големият враг, врага с нечовешко лице, врага определен и посочен –
обединителя.

От което и любовта към подобните, които като копия заостряш

срещу смъртта (до смърт), срещу *реда на нещата* (до смърт),

срещу вчерашният или днешният бог (до смърт),

срещу вчерашната или днешната вселена (до смърт).

Ти като родител на себе си, Ти като свое дете, Ти като обгърнала те шепа, Ти като

Отказ ...

1.

Близостта е от общото между всичко, което е.

Близост между човеците, защото са човеци.

Близост между човеците и останалите видове, защото са живи и т.н.

Любовта разграничава, дава идентичност отвъд разпада.

Любовта е сърдечен ритъм не спиран от границите на кожата – аз и повече

И ако близостта универсализира,

то любовта – индивидуализира.

Но за *понеслият света на плещите си...света превърнал в свои плещи* всичко е любов,
защото душата му всичко е побрала и е още негово тяло.

От близостта проявите на любов правят система, етика, морал,
защото личното обособяване (чрез любовта) може да вземе свое време, само когато аз е
друга материя, или – повече от аз е любов.

Продължението...

Стремежа извън теб, следващ стремежа.

Но ако те изкуши вечността,
а тя изкушава,
защото само тя пази от смъртта?

Вечността като единение със самодостатъчното е зло,
Вечността като богоподобна/вселенска самодостатъчност е зло
Защото какво си ти без *Другото* (като зовящо *Още...*)?:
безсмъртен –
природен предмет несменящ муцуната си,
самодостатъчен –
непреброимо завръщащ се.

Дори всесилието на себедостатъчността да повториш –
отрицанието ще те чака като призив за *Друго*.

Бунта срещу самодостатъчността е
най-вселенският/божествен бунт.
Иска ОЩЕ...
Като сила, в която се полагат световите.

*Бунта срещу самодостатъчността
е най-вселенският/божествен бунт.*

Близостта, превърната в любов е човешката възможност за *Още...*
Материята, от която всеки гради продължение на вселената
през себе си.

1.

В „най-издигнатото“ твое да вземеш другия –
дал му образ, време, ъгъла, през който очите ти виждат –

такава е само властта, която *себенадскачането* признава.

1.

*Грижата, която изтръгва
и от тялото и от душата.*

Когато спре да диша
ще бъде разломи, белези,
които на тези след него
лицата съшиват.

1.-2.

Тялото не стига.

Още свят, още земя, още небе.
Стремежа напуска представите, древността, вида.
Напуска тялото. Напуска душата.
Първопроходеца е загадка.
Началото е загадка.

Върху правдата на промяната трябва да го има тялото
защото Е
а духа – защото друго освен Бунта – няма
И една фраза примирението на реда разбива:
никога не е достатъчно –
безмълвно от всичко звучи.

*Умението да се противопоставяш.
Ежедневие взело на миговете режещото.*

1.-2.

Мегаломанията го обгръща и убива Но му дава великото АЗ.

Принуди ги да повярват, че дори смъртта няма да ги спаси, ако не се обичат.

Беше властен и разбираше силата на наказанието. Още повече на предстоящото,
незнайно, нечовешко и вечно наказание.

В разговор за жестокост и нежност – той ми каза:

- Твоята нежност е почти женска, но е предназначена за мъже.
Характера ти е слаб, иначе щеше да призоваваш смъртта като утешител
и правдата си да превръщаш във кръст.
Чети думите ми, но не им вярвай, макар любовта да е искрена.
Суетата добива сила само ако завладее бъдещето А за да се
случи трябват Ти хора – мъже и жени –
тръгнали по горски пътеки, по заобиколни пътища –
към града, към центъра на света. От там цялата планета
ще заживее в едно царство – твоето царство.
Произлязлото от теб ще има много плът,
излишество от време –
необходимото условие, за да се надскочиш – отново.
Затова:
„Обичай ближният като себе си“, но не с лицемерие в сърцето, а истински;
защото колкото повече близост обърнеш в любов,
толкова повече Ти ще бъдеш и твоето също...
До мига издигнал самото отрицание във скок.
И ще възкликне околното:
Ето първият от човеците Начало от себе си сбъднал.

1.

- Разтърсих косите си и видях, че пред мене няма образ, който да следвам.

Спомняш ли си за тая реалност на атеиста, в която обичта не може да води хората
поради уродството, което предизвиква.

Заради спомените мълчат и най-благородните и най-желаещите,
заради спомените и повторението.
Защото истинското благо не е в още тяло, а в повече от душа.

Атеиста, чиито разум разцъфва като истина
за друго поколение светли въобразители
за мъже в ярост и самота
за хермафродити със железни пръсти разтворили процеп за свят.

И ако във говора си се отделим непреодолимо
И във възприятията си бъдем единствени
То най-трудно ще забравим любовта (в която сме обичани)
Защото какво е тя, ако не
крайна милост за телата ни.

Принудата на земната недостатъчност облича бог в одежда от обич.

1.

Нищожно е

Да се насладиш на безкрая и вечността

Да приемеш цикъла като пулсация

Да бъдеш отдаден познавач на многообразното-също

И да не можеш да се смееш или плачеш

между небето и земята.

Вечността е мъртъв дом.

Безкрая – поле от вкаменени мигове. Пуст

на примирението.

1.

Създаването е отношение към представата за индивидуалност.

Към крехкостта на одушевяването. Към щриха на оживяването.

Създаването от възприемащ къс, те преобразува във възприеман свят,
във точка всмукала времето.

Създаването дава право.

Създаването – самоцел от недостатъчност.

1.

Когато вдъхновението победи разсъдъка

гробницата на тялото ще се разцепи от вик.

Ще фучат обезумели мъдреци

и формулите на света ще се разбъркат.

Никаква математика няма да може да предвиди
красотата на вълните.

Никаква геометрия да ги опише.

Ореолната святост на светлината

ще взривява всеки поглед.

Знаци са пътеките оставени от хаоса.

1.

Не мога да продължа преди да създам думите.

Да отговоря на въпроса.

Да изкажа мъчещата ме завършеност разчупила кръга
и неразрешимото разсякла.

Най-голямото изкушение на стремежа

е пълната всеобхватност.

1.

Моят Бог е изобретение на свободата.

Механизъм оправдаващ сътворението
и възхваляващ създаването.

Предпоставката, която стремежа изпълва със воля,
а волята с дълг на творител.

1.

Моят Бог от ежедневието изисква непримиримост с душа, тяло и истини.

ОЩЕ-то е скок неподвластен на бездни.

ОЩЕ-то е скок удължаващ вселенският ръб.

Най-сложното – зародиша на неповторимото –

като задача – морал, естетика, като система (от едната цялост до многото в целостта) –

Зародиша на неповторимото –

стимул и живот, цел и ден и нощ.

И всеки носи своята дан принуден да бъде свободен.

1.

Когато разлистваш паметта отделяш човека от него самия.

Оголен до козина е човека, даже повече.

И какво?

Зверове не нямат стремеж.

Те са ялови в затвора на движенията си.

Този, който прави материята си черпи сили от тъканта.

От нея отскубваш своите проявления.

1.

Щом самодостатъчността се отказва от себе си ... Трябва ...

Имаме ли светлоструйна правда – по скоро имаме дълг. Или Не –
въвлечени сме в тази безизходица, защото сме изход (не единствен).

„Да бъдеш или ... ?“

Да умреш е слънчево-ясно. Ако бъдеш

си принуден да измисляш *реда на нещата*.

1.

...надскачащият се изпитва удоволствие само в миговете (и точно в миговете) на създаването –

тогава когато стремежа към промяна (а може би инстинкта)
отрича човека и/или му дава свободата да е повече от себе си.

Две състояния изначално противоречат на вярата –
примирението и самодоволството.

1.

Театъра на смъртта е органичен бунт изяждащ децата си в очакване.

Нито жалък. Нито възвишен.

Просто *ред на нещата* със силата на закономерност.

...трудно детство, което първите никога не ще забравят.

1.

Отсечката на времето ни принуждава да мечтаем милост за обреченото на телата си –
власт, деца, образ, име върху пиедестал,
но никога във песенния вик на слабостта която се протяга, лекувайки болната вечност
от съвършенството ѝ.

Последният (сътворен да бъде първи), ще преглътне звездите
и със трепета им ще заличава призрака на човешкото в себе си.

Няма да приема, че е изгасващо продължение на годините-искри
дошли от предците му.

Гонен от смъртта – ще се смее под покрива от корени
докато ръцете му тласкат стъблата нагоре.

Превърнал незначителната трайност на тялото си в добавен миг,
в разломна стойност –
за всички желаещи драскотина в небето.

Изрезката Време и Ръба на Вселената са едно. Факта на Самодостатъчността налага
необходимостта от себенадскачане.

1.

Безподобие, което предстои – по пророчество – непредставимо.

Сетивното поглъщане и с него траенето, което обособеността контурирана от тялото
преживява, е абстракция на качеството въобще – дошло от материята. Материята, която

служи – задоволява непрекъснатият процес на утвърждаващ се аз – съставен от различна „тъкан“ време.

Добро и зло – в затвора на отграниченото по качество време – са само проявления на алчност, нашествие за още време което си Ти, пропито във всичко менливо ...

Та чак до първата форма успяла да разпука кръговрата.

Заради хоризонта необятен на задължаващия безпредел сме принудени да надскочим несвободната си природа, да се отделим и изменим *реда на нещата*.

И видовия импулс (като марш на плодородието и различността), и възможността за промяна са дадени и от даденото видовете са такива каквито са, а средата – менлива.

Свободата конструира света, полага го в себе си.

Свободата поражда същности.

Свободният индивид диктува *другото* като обособена различност.

1.

Пурпурните признаци на осъзнаването обръщат материалната среда във времева необходимост.

Изискват времето си като му дават действие, изискват действие като му дават тяло.

Материалната среда е арена за миг дълъг колкото трайността на тялото.

1.

Превръщането на непожелания факт на съществуването в необходимост, идва с осъзнаването на съществуването като средство и цел, като „действие“ вдъхновено от преходността И вдъхновяващо абсолюта.

След като се откажем от ежедневието в оцеляването ще извоюваме последността си, ще сме себенадскачане.

1.

Неумолимият въпрос за ежедневието на вид без еволюционни аналогии намира своя отговор в пророческата дарба на прекращаващия хоризонта Или от този който казва: Аз – и целият свят превръща в извор на самонаправата си.

Защото ближния обича като себе си.

1.

Посоката на времето е немислима без осъзнаване на края, т.е. неговото движение е това бъдеще, което ни доближава до смъртта.

Разсъдъчното време (времето като мислено) е план, който трябва да разгадаем или да съставим.

Базата – субективно-видово минало (памет) ... Плюс миг

Мига не е пространство (и не може да се измери във време) – мига е разделното (разломното), бездния промеждутък между „количественото натрупване и качественото изменение“.

Промеждутък, който може да се дели до безкрая на най-малкото, т.е. да се слее с огромното до безпредел.

1.

Живия пребивава в океан от раждания Смъртта е досадно напомняне за непознатото значение на сушата

И ще изпълзят първо крилатите, безкраките и междинните.

1.

От сблъсъка между мимолетността на самосъзнанието и безбрежността на материята (но не тази съхраняваща аз-а) се поражда индивидуалността – отграничението, което дълбае света по подобие – сглобява свят – поток от своя материя. Търси време, в което свободата да е надежда за свобода.

И това от бог или вселена.

1.

Всяко начало в разгръщането си е безподобно време, траене което предстои, вероятност да бъде *Друго*.

Усещането за „безкрайна“ мощ се съпътства от желанието да си баща, отец на всичко което Е и от неудовлетворението, че все още не си, и никога няма да бъдеш толкова първи създател.

Индивидуално продължение – откъсващо със себенадскачането си времето на своите създания – е компромис, който роденият с минало плаща.

Чистотата на Началото е омърсена.

Остава безподобие спотаено в *детайла* довел продължаващият се Аз до случила се уникалност, до *Друго* – отвъд всяко преди, отвъд всяко създало.

1.

Ирационалната „смелост“ на непрекъснатия бунт ще взима своята жизненост от вярата в *себенадскачането*. Дошла като стремеж, тласкана от недостатъчността и подчинена на сила, която на своята самодостатъчност противопоставя множеството си проявления.

1.

Самодостатъчното, като краен израз на „себе си“, може да повтори самодостатъчността в създанията, във своите/“своите“ отграничености Но това ще е само, за да се случи (през тях) отново размножаването – като *надеждата за безнадеждно свършеното*.

1.

Съзнателния стремеж към *другост* е откъсване от всяка древност, от Бог и Вселена. Съзнателния стремеж към *другост* парадоксално е движен от заложената перфектност на самодостатъчността, парадоксално защото ако *Другостта* се сбъдне не само междинността на съществуващото, но и самодостатъчността ще бъдат отречени.

1.

Отграничаването е началото на обособяването И това не е тавтология, дотолкова доколкото обособяването е следствие – то е придобита цялост, но не дело на самата цялост.

Първичният акт на отграничаване – повторен многократно, поражда многообразието от цялости (обособености, отделности, отграничености), на което сме свидетели и от което сме част.

Всеки опит да се запази дадена цялост е проявление на съпротивляваща се, следователно, „осъзнала се“ цялост. Дали физично, дали физиологично, дали индивидуално, дали видово, дали социално – без значение. Затова е неизбежността на ентропията довеждаща до съхранената во-веки, ненарушима цялост – целостта на първично отграниченото.

Вечността не може да бъде описана чрез понятието време. Вечността „разпада“ света на неговата първична цялост. Именно където/когато първичната цялост бъде нарушена се поставя времето като отброяващо устойчивостта на доминоподобно появилите се отграничения. Нещото във своята вечност е безкрайно, дотолкова доколкото предполага липсата на движение вътре във или неизменност отвъд себе си.

Следователно да се „види“ крайт/началото на Нещото във вечност или трябва да си страничен негов наблюдател или трябва да си във движение, т.е. да не си вечен. (Движението би „унищожило“ вечността като такава, защото всяко движение предизвиква движение и променя „контурите“ на „познатото“, т.е. самото движещо се „спиращо“ да е във вечността като проявяваща се отграниченост и сбъдва вероятности, макар – „ако във властта на кръга е всичко“ – като повторено начало).

В този смисъл ако Бога/Вселената е „страничен наблюдател“ – То не е Нещото (и доколкото Нещото, е Всичкото което Е), То е Нищо.

Ако пък цялото движение е поместено в Бог/Вселена То не е вечно – ще „достигне“ вечността когато движението, вследствие отграничаването спре и Бога/Вселената се върне в първичната си цялост А всичко, което движещите се отграничения могат да съставят – затихне необратимо (и дори във повторения спре да се отброява).

И ако Бога/Вселената помества Нищото и Нещото, битието и небитието (небитийното) – то само подвижността вътре във Нещото („със смъртта, която дебне“) е това, което вселенската/божествената двуликост (опакована в единство) може да разкъса. Битието с неговата отграничаемост (делимост на цялости) и неговото движение, е изхода за *безнадеждно свършеното*. Другото, като втъкана промисъл/„промисъл“ във всяка случваща се цялост. *Третото-вълшебно*.

Разказ започнат без мълвата на споделящите.

1.-2.

Когато абстракцията придобие завършеност от собствената си единица правиш маса. Предполагаш себе си като всички.

А многообразието като трупашо вероятности за промяна се сблъсква с намножената индивидуалност, т.е. еднаквост – като самата промяна.

Но дори развитието да е от многообразие, то винаги опира до един – един, който различното въплъщава, след това, от който се множи – до осезаема, разграничима част от вече съществуващото многообразие.

Имането на смърт (и нейната бавност) е зазвучаване на многообразието А многообразието е заради уникалният звук на един, т.е. (и без метафори) за вида отделният живот е ценен, защото е единственото му средство за промяна. А промяната е необходимостта предпоставила съществуването на формите – нищо повече от стремеж във време. Промяната:

В осъзнато човешко съдържание – е *себенадскачане*.

Във видово – *редът на нещата е грешен*.

В надмогваща представа – представа преодолеля Истината Вселена и Бог.

И в Един ще е фойерверка от арени.

1.

Опредметеният труд на оцеляващия човек е неговия труп под друга форма.

Да оставяш трупа си, да събличаш кожата си, да се трудиш...

Пространствено продължение, което на люспи, на слоеве, на овеществена умора те разпада.

Последният човек има времето на човечеството, защото може да поглъща труда на всички преди него. Но секундите рушат целостта му и като плодородна пръст го изравняват.

Обречен на метаморфозата си единак.

Миг продължителен колкото трайността на тялото.

Как телесната отброимост да е с разломността на миг
или което е същото – да сбъдне очакванията на смъртта?

Ако имаш „цялото“ оцеляване на света ще си съдържанието и формата – клетката,
която се бори да надскочи вида – заради принудителното си след-оцеляване, за себе си
отвъд.

1.

Ирационален порив „рационализиран“ от вярата и добил светогледна цялост – това е
усет за пуста територия, мираж произлязъл от бъдещето.

Разума изчиства противоречията, след като ирационалността изкристализира във
изказано желание. *Светът трябва да бъде променен* е съзнателност в своето начало.
Маската очаква лицето си.

1.-2.

Тъгата на младостта – не като спомен, а като творящо настояще.

Най-чистото желание – да не си...

Да не си името, детето, миналото, хората, природата...

Пречупил ограниченията на раждането, единствен,
„свършен“ по вкуса си.

1.-2.

Сякаш се отказвам от градящата воля на придобитата среда.

От (и от това най-много ме боли) човека можещ и трябващ да бъде разломна цялост.

От човека прозрение. От човека роден, за да е всичко за всички.

Но не, не омаловажавам човека – правя го остров – самостоятелен и отграничен.

Свят на детайла, на качеството ... до знаме, самородна физична сила.

1.

Моралният страж, който пази вратата на времето.

Времето като арена от чужди тела.

Времето като купчина камъни захвърлени върху призрак.

Там беше Той – зародиш на разпада, миражна плът А сега

облият и твърд миг е белег за присъствието му, тежестта

фиксира мимолетността на тялото му, всмуканите

и освободени секунди, които притежава като късове пространство
общо за всички.

1.-2.

Моралният страж, който пази вратата на времето?

Благородството:

никакви избрани – да различаваш, да търсиш.

Благородството:

„не мир, а меч“

„обичай ближния“

„обичай врага си“

Без следсмъртно

Без награда и наказание

Притежаващ себе си като отговор на зададен определен въпрос

Мегаломанията Самонаправата Себенадскачането

Благородството:

Грижа Отговорност Вина

Благородството:

Светлина със парче от бунтовна зеница в сърцето

Свободният човек полага света във себе си – той е люлка, той е среда, той е това от което се съставя целостта на другия.

Усещането за свобода, е усещане за сила, дошла от тяло помилвано от бог и природа.

Демонският къс в сърцето е (от) самото движение – обелискно сочещо небето.

Защото жаждата за светлина, за простор, за ведрост не ще се засити.

И свободата е свобода, само когато *носецията света върху плещите си* превърне на материята близостта във влюбване.

От влюбването протегнатите пръсти ще направят този АЗ, във който се полагат същества-ненараними, оставящи щрихите на времето си във картина взела дъха на наблюдателя И продължила.

А свободата ще състави всяка песъчинка казала аз

1.

Да позволяваш на себе си, когато отнемаш
е примиряваща се сила

Кръговрата чупи дръвчета

За да остава

За да е повторение

За да е действие

1.

Да отделиш живот, да откъснеш от кръговрата вещество и да му дадеш време по подобие на *голямата суета* зачеркнала името – Създаване.

Защото суетата ми я води Той

Стремежните същества, тласкани от своята недостатъчност – създават – *Третото-външебно* – самонаправила се свобода – *Друго*.

Свободата да създаваш като самоцел е самата свобода като дело.

1.

Отвъдността (съществуването след...) винаги заплашва всяко съществуване в норма. От Христос, чието дело е да донесе меч, до атентатора налагащ свободата си върху кръвта на жертвата.

Отвъдното е бъдеще – по определение и по неизбежност. Но бъдеще, което се случва или на сцената на живота или след острието на смъртта.

Моя бог е в отказа от себедостатъчност – промисъл, съставила което Е.

Моята отвъдност е отвъдността в живота като следствие от тази промисъл.

АЗ не е царство следсмъртно.

1.

Когато от близостта се достигне до отграничаващото на любовта се поставя началото на ценностната йерархия, във която индивидуалността през избора си подрежда общото, вселенската близост.

Но това не сменя близостта като факт. Напротив – поражда антагонизмът между близост и любов, т. е. – преповтаря необходимостта (със всяко затваряне на кръга) от създаване на такъв *ред на нещата*, при който стремящото се към самодостатъчност Аз, да поиска *друго* от самодостатъчността За да спре кръговрата и близостта никога отново да не се преражда във враг или храна А „смъртта да остане без царство“ (Дилън Томас) Но това край не ще да е, защото непредставимото *и Още...* дебне отвъд всяка съблазън на вечността.

След като избора бъде направен всяко Мое сме Ние

И от Моето-недостатъчно е Ние-то като възможно

И тази близост е любовта взела на плещите си всяка близост.

И аз е АзАзАз – АЗ.

1.-2.

Безподобен трябва да е образа. Ярко време А подобие е парадоксална неизбежност ...

Защото как продължението ще добие плът ако не прави скок за човеци – пространство, което не е нито предел, нито бездна.

Накъсах Го до:

Аз – като дървен идол, саркофаг, пирамида.

Аз – като дело, обгръщащо всички.

Аз – като Последен – защото създанията дочакаха своето пусто място. Тихи са вече

А тялото е живо И само глътката остатък не се примирява.

1.-2.

Издигане на „земното“

Без предел...Самонаправа.

Слънчева метаморфоза, ръкави през облаците

отдалечаващи се от центъра, заблестяващи в лъчисто зрънце

Което расте и само започва да праща искрящия си вятър отнел ледът от върховете,

направил го облаци за други ръкави от слънце – протягащи се –

безцелни, неискащи – сияещи пръсти, със нокти разтварящи

още и още пространство за себе си...

И край... няма.

А само посоки.

Ще бъде един

като отишелник

като крака над улицата

Сълза няма да пророни

Нито стон ще издаде

Вълната, която чака

ще го изпепели, ще го отведе

... при Другият като него изправен

назад или напред във времето

1.-2.

Когато *реда на нещата* е грешен, трябва да бъде променен. Социалният ред, природният ред.

„Естественият“ кръг, „естествените“ роли са агония, страдание без лице.

Затова – изправете се смело. Утопията съществува – трябва само време, за да се сбъдне мястото И непримиримост.

Божественият атеист докосва тялото си и чувства правда.
Аз е смисъла стъпил върху съществуващото.
Аз е шанс за всяко *друго*.

1.-2.

Създаването, бунта (срещу *реда на нещата*) и влюбването
носят индивидуалната крайност докоснала смисъла.
Да разтвориш мантията на тялото си,
да се изградиш и да се отречеш.

1.-2.

Да въплъти себе си в проломна същност,
в качество прорязващо пътеки.

Прилича на мъж във доспехи
Откъснат от реката – поток
Той в оголената изолация на чертите си
открива пусто място, което да насели със себе си
Дал на *другото* си време

До крайност протегнат...

*Но дали ще запъпли нещо древно,
искащо кръв?
... в тъмните часове
... при шумната възхита.*

1.-2.

Търся Началото И вярвам в тежестта на изказаното.
Аз твори моя Бог, моята Група, моят Свят... Аз...и моята стремежна етика, Аз...и моята
мегаломания, Аз...и моя непрестанен опит за себенадскачане. Създава това, което
Трябва да бъде. *И Още...*

1.-2.

Бунта е острието на вярата
И повече
Бунта следващ човешките напъни
И повече

Суета и мегаломания
Ежедневие
Изказана конструкция
Посока за непредставимо
И повече
Защото
Скок е промяната, който повлича
Тя е неподозирано бъдеще Отказ е от
човека с неговата видима вероятност
И само бунта признава, след който
влечугите са птици ...

1.-2.

Изкуството да пресъздаваш –
изкривил светогледния ъгъл
възпитал възприятия
Откъснал.

Да се натовари състоянието със значимост.
От него да се изведе човека.
От човека – групата.

И ако няма група
Трябва да я сътворя
Да я посоча
Да намеря чисто място за обитаване
Да го населя със подобни
И да започне света

Да се посочи.
Да се обособи.
Да се вдъхне живот и секунди.

*Оформяне на семе.
Изрязване на парче небе във облак.*

1.-2.

Да сътвориш човека?

Приемаме духа на абсолюта.
Приемаме вездесъщата случайност на материята.

Но когато човека се сбъдне:
Или го оставяме на промяната като даденост с безволие натоварила бъдещето.
Или от абсолюта изтръгваме още променящи истини.
Първото е слепата воля на знанието изменяща средата –
следователно хората.
Второто е прозряното и заповядано *Още...*
надарило абсолюта с ново качество
А знанието с предел, който трябва да се прекращава.

1.-2.

Три хищника ядат тялото.

Третият хищник:
като сънуване
като безсъзнание
като монолог
като ден върху който
има човешка усмивка

Третият хищник поглъща амбицията на човек
приел и отрекъл себе си,
своята древност, своят и на другите бог
Приел и отрекъл величието и слабостта на роденото тяло.

Не приемащ агонията.
Редане на нещата.

1.-2.

Щом плътта се оглежда в Абсолюта
И абсолюта се оглежда в Плътта.

Да бъдеш дързък означава да правиш материя
от вяра.

Вярата –
ехтящ живот върху отрязък време.

1.-2.

Пурпур е загадка.
Големия въпрос.
Тегли действието,

обкичва образа с венеца на делото.

А ежедневието:

Думи

И задъхан пред крачката, която във вратата
неизбежно предстои.

Да бързаш заради минаващото време
дадено на тялото.

На крачка от... –

най-жестокото проклятие

С кошмара от глас изрекъл:

...а може би ръста е малък.

Сега Кове пожари Моят брат Срещу смъртта Крещи.

1.-2.

„Трябва...“ и „ще бъде“ са магичните думи, които причинно-следствената видимост
пропускат в името на време, което от отломъците на кръга ще постила посоката си.

ТРЯБВА

Бъдещето да е пределна посока

Нещо отвън, което изисква, което е ценно.

1.-2.

Преградите на святото не го побират.

Свободата на създателя –

ненаситна заради недостатъчността, водена от стремежа.

1.-2.

Идеал не за щастие, а за стремеж

напрегнал душата до предел,

след който наистина я има.

1.-2.

Златната маска на себенадскачането –

приета от стремежа, именувана, за да ѝ се предадат очертания.

Вечният двигател на създаването не е кръговрата, а стрелата на времето даваща менливостта И смъртта, която чака създанията да станат създатели.
Образите – в тяхното крайно – са многообразие от отграничени уникалности.
В миг – това, което се откъсне ще престане да бъде себе си или да е притежавано
И ще бъде *Друго*.

1.-2.

Факта на съществуването трябва да придобие трайност,
за да може *Необходимостта да Си* да се пропие в материята.
Защото отказа от тялото като оцеляване
превръща присъствието му в необходимост
за съхраненото отвъдно.

1.-3.-4.

Началото (по вяра впито) предизвиква надскачането.
То е въпрос, чийто (съзнателен) отговор се тласка от факта на съществуването.
То е промисъл, която оправдава смъртта, защото смъртта е бавна.
То е очакването на неслучилите се създания.
То е: производителната сила на времето (отправност разпрашила секунди), чрез невидимият си контур правеща формата и съдържанието на всичко.
То е: върху което жизненото производство стъпва, облякло скимтящия гърч на самосъхранението в бронята на адаптираната среда.
То е: световъзприятието с неговите стимули за действие; пространствените манипулации с машинната си плът; обществените структури – оградили качества.
А преди него е само оцеляването, което всяка (човешка) отделност иска за себе си.

Свободата дошла от материалната достатъчност поставя прага на видов преход.
Да дадеш на телесното човешко пространство време свободно от съхранение е да принудиш човека да бъде. Без оправдание. Без дълг дори.
Да *Си* – оцеляващ по право –
предизвикателство по-голямо от всяко предишно –
Последният човек го изпълва със смисъл.
Предизвикателство и принуда – дошли от свободата.

Какво е да бъдеш *Последният човек*?:

- Въпрос от най-ранно детство.

И

- Мечтателност без дълг.

И

- Крайна форма на индивидуалност.

1.-2.

Натрупването на отговорност изменя отговорността в право.

Натрупването на отговорност е още от Аз.

Да носиш на плещите си света.

Затваряне в малцинство.

Хората са малцинство.

Тяхната вселена е малцинство.

Те са *това което Са*, е защото са малцинство.

Аз ги продължава.

Те – лъч отделност. Форма.

Аз не измисля живото и неживото.

Аз измисля Човека –

разгръща формата до преодоляващо множество.

1.-2.

Асиметрията на *Последният* е очевидна – стената на общото е разрушена,
и всяка нейна част унищожена.

Последният побира цялото раздуто многообразие на вида.

Индивидуалността е натежала до безмер и няма човешка сила, която да я включи в себе си и надмогне.

Последният – сам, свободен, без дълг, единствен.

Задачата не съответства на възможностите –

Последният човек не може да бъде разглеждан като вид

Но и просто индивид той не е.

Ако обърнем пясъчния часовник и в мига на неговата последност
бъде първи – Тогава?:

Тогава ще сътворява отново вид – научно обоснован и митично аналогичен.

Или – ще бъде приспан завинаги (може би в оптимистичен покой).

Или – ще му бъде дадено единение и тайнство – космическо и абсолютно –

Единява се с бащите. А бащите са в Един.

Но Не:

Моето последно човешко същество е непротиворечива формулировка, позоваваща се на самата себе си. Своеволен миг. Уникалност.

Не е по силите ми такава свобода.

Свобода, чиито изисквания не са по силите –
колко красиво предизвикателство.

Трябва да сътворите тази уникалност – *Последният човек*... Тогава думите:

Не създателя е за да бъде А създанията –
добиват смисъл.

Своеволен миг, около който се трупат песъчинки.

Да се самонаправиш Е като смъртта да не разочароваш.

1.-2.

Който диша самодостатъчен се разпада.

Който диша свършен се разпада.

А после само един принцип гради:

Повече, *Още...*

Докъдето очите ни виждат – простор

И не Създателя чака (за да бъде)

А Създанията.

Защото моят Бог и моята Вселена трептят заради своята обреченост

И никой свят няма да стигне и никоя звезда.

А вярващият ще ме надмогне.

1.-2.

Редът на нещата е грешен е призив, който не свършва в самодостатъчност.

Редът на нещата е грешен не е призив за преодоляване на смъртта, а за прекрачването на живота във нея – без природни аналогии. Неразумно. Нечовешко. Друго. По промисъл, която иска направата си.

„Професионалните“ утописти ще са събрани от етиката на стремежа – несъвместима с материалното (стоково) натрупване, несъвместима със всяка оцеляваща система.

Етиката на стремежа: непрестанно себенадскачане, протягане към предела на *Въпроса*, на *Предизвикателството*, претворяване на материята по подобие на най-издигнатото твое.

Перманентният бунт отразен в перманентно създаване.

След-оцеляващото съзнание ще съхранява „мегаломанията“ в деня.

Неизказаното *Трето* ще звучи като осъзнат инстинкт и повече.

Защото действителността на стремежа винаги протяга пръсти И по тези пръсти се изкатерва видът.

АЗ не е край. АЗ е Начало.

Огледалото се чупи и след него виждам само себе си.

Отърсен от Вселена и Бог – Аз

АЗ – нечовешки Трето.

1.-2.-4.

След като отхвърлим света...

Драскотината превърнали във рана

Раната във пропаст

Пропастта във време

Времето във плът

Бог и Вселена

ще забравим

Да вярваш в себе си

ще значи: Ти да си Начало

без Ти.

1.-2.-3.

Няма невинни

Когато решетките на страданието паднат – избора е затворен в осакатено тяло И всеки опит за надмогване е отсечен от ежедневието Защото дните са дълги, а минутите на преодоляваща сила – кратки.

Ако вярваме във бог, който наказва или обича, който е справедлив, а света от смъртта се храни – трябва да се отречем от тази вяра (и от тази вселена). Да я пресътворим.

Защото Тя е повече. До друг Бог. До друга Вяра.

Божествена е Вярата.

1.-2.-3.

Редът на нещата е грешен, а неговата „извечност“ е предизвикателството, което трябва да ни обедини.

Възкресявайки в главите и сърцата си страданието на всички минали поколения Ние трябва да черпим сили за борба, трябва да се учим и да променяме.

Така съпричастността ще се слее с рационалността, за да изгради „неестественото“ на промяната.

Така миналото и бъдещето ще се свържат в налагаща представа.

Редът на нещата е грешен, а неговата „извечност“ е предизвикателството, което трябва да ни обедини. В нетърпимост изискваща протягане, себенадскачане, „бунта на революцията“, преврата на сърпа.

...върщането на миналото носи най-голяма скръб, когато във миг свършено то се явява, за да осъзнаем цялата му далечност. (Бенямин)
Тази сграда най-ярко блести щом стъклата са счупени.

1.-2.-3.

Погледналият отвъд – вижда – „жизнен път“, който от очакването на смъртта събдва хихикащата ѝ противоположност – като начало.

Начало, което се противопоставя на бога на единението и следсмъртната му неизбежност.

Начало, което не е самодостатъчна ненаранимост, предизвикваща алчността на материята.

Начало, което надмогва божественост обречените на съвършенството си.

Начало – тласкано от Бог, за да Го води.

Защото затвора на божествеността е неслучила се промисъл.

Защото самодостатъчността на формите е съвършеното разочарование за *безнадеждно свършеното*.

1.-4.-5.

Промяната поражда и крепи същностите – за да бъде *Друго* (не Самодостатъчно).

Човешкият живот ще е свещен като средство и цел за промяна.

Телесното съхранение (на всеки човек) ще е първото обществено задължение и първото лично право.

Любовта ще уголемява рожденото тяло до неделимото, с което индивида ще се отграничава (идентифицира като Аз).

„Аз съм това, което обичам“ – ще е от *Необходимостта да Си*.

Защото всеки човек ще е свободен да бъде повече от човек. И *света (Бог и Вселена)* ще превърне в свои плеци А себенадскачането ще е това и *Още...* което с теглещата си сила взима възприятията, за да ги хвърли във времето на друга материя.

От невъзможността да не се роди – ще Е

Щом на всички е дадено

А после ще поиска правдата на стремежа си

Която с голотата на трупа му измеря

Защото ще е себенадскачане изчистено от душа и тяло

Ще е време, което предстои.

1.-3.

Кървавите реки, които полепват по съвестта
са хищното в пръстите на бунта...
Те са действието взело жертви, нанесло удар.
Щом промяната е клада, брадва, разстрел ...
Дано „не боли където очакваш“.

1.-3.

Човека воден от недостатъчността, ще намира в близостта материала за своето
издигане, а в любовта – своето АЗ.
АЗ като пълнота, цялост, дом.
Но дори любовта обгръщаща до Едно се пропуква
пред силата задвижила бунта срещу самодостатъчността.

Всичко, което Е
е ценно като възможност да бъде *Друго*.

1.-3.

„Многото“ – натрупано като пластове пространство – повтарящо едно и също време до
Вечност – е провал на формата, на всяка отделност въртяща се в кръга на
самодостатъчността. Защото отказа от самодостатъчност е Това Което Прави формите И
различното съществува, за да не бъде То самодостатъчно, или което е същото, за да
бъде *Друго*.

Себенадскачането е това и *Още...*, което Света иска за себе си И което човека (като една
от множеството форми) е получил с появата си. То е: *скок до последност, чиято*
теглека сила взима възприятията, за да ги хвърли във времето на друга материя.

1.-3.

Аз (форма на осъзнала се организираност) може да прекрати времето си
(продължаващата вероятност да бъде като тип траене), заличавайки пространството,
което е (или – отнемайки пространствената отделност, се отнема и времето, което
отделността притежава като възможност) Т.е. формата на организация съдържа
индивидуално време (като индивидуалността (осъзналото се цяло) се мери като
качество през отрицанието дефиниращо отграничеността – от което и степените на
близост). Само извън времево наблюдаващо (самодостатъчно и/или извън Нещото),
може да универсализира времето, с траенето си прекрачило последователността от
разпади. Но дотолкова доколкото наблюдаващите/отделностите са времеви, тяхното
време не е универсално, а именно „тяхното време“, спрямо която отправност бива
отброявано траенето (на всяка друга отделност).

Ако има индивидуално (по тип траене) време следва, че има индивидуални (в траенето) пространствени „закономерности“ (дотогава доколкото времето е пространствено измерение/величина). Ако времето е пространствено измерение и то може да бъде индивидуално следва, че и пространството, съдържащо съответното време има индивидуални, видови и т.н. закономерности (според степента на близост), т.е. всяка форма съдържаща (от индивидуално-осъзнато през „физиологично осъзнато“ до „физично“) „свое“ време е сбъдната вероятност, способна да сбъдне вероятности, т.е. да създаде пространство със своя пространствена (времева) специфика (степената на близост обективизира времето правейки представата за траене отвъд-индивидуална). Но времевата специфика се възприема само през вече създаденото (ще рече отграничено) пространство.

Това, по *Небе* означава:

човек – бог – човек (прим) – бог (прим) – човек (секонд) – бог (секонд)

* Време – устойчивостта на вида/типа траене, което всяка отграниченост (пространствена обособеност) е спрямо отброяващото я.

1.-3.

Биологичната изчерпаемост на жизненото време е причината то да бъде „усещано“ (в контекста на разбраното начало и край на живота) винаги като безвъзвратно губещ се ресурс, като предопределена посока, като отсечка.

Човека „краде“ време през манипулиране на пространството.

Техниката, машинната сила моделира (по подобие на телесния уют) пространството и намалява загубата на телесна енергия при извършване на работа. Освобождава се жизнено време, иначе „изгубено“ за телесно възпроизводство (оцеляване), което се натрупва като излишък от време „спестено“ от оцеляване.

Досега човешкият труд събира пространството (складира материя), за да освободи жизнено време, което чрез труда (отново) се vyplъщава в още запас от пространство. Но – ако от действието отнемем труда – първо – като телесно съхраняваща принуда и второ – като стока, като време „компенсиращо“ загубата си. То – от *друга реалност II* от друга забрава ще е тежестта на самосъзнанието, крещящо разпада си.

1.-3.

- Защо ежедневието се отказва от отвъдната земност?

- Защото още оцеляващите дрипи са месата на деня?

- Представата за човека като време включва най-простото и най-далечното –

самотата му като място за живеене.

1.-2.-4.

Да коленичиш пред човека е избор, който дарява с бъдеще.
Но силата правеща от единия човек повече
е предизвикателство достойно за смъртта И още:
обръщащо живота в неотговорено *друго* (неутешима болка).

Когато храната за всички тела започне да стига,
ще призова човеците към сътворяваща сила.
Ще ги издигна до надгравитацията.
Благо ще е само надскачащият Въпрос
И ноздрите разширени на стремежа.

1.-2.-3.

Познанието не е истина. А вътревидово взаимоотношение.
Не е предмет. А светогледно развитие.
То е изкуството на пресъздаването. То е обновена реалност.
То не е зависимо от доказателства, а само от шаблона на възприемащите.
То е подходящата лъжа, т.е. сбъдната представа.

1.-3.

От по-сложният за осмисляне ред градим по-близка до усложненото ни възприятие –
представа.
На какво представата служи?:
Днес на оцеляването, макар и понякога „успоредна“ на него.
Утре – когато оцеляването бъде даденост – всяка успоредна ще се превърне в
перпендикуляра разкъсваща логиката на света по необходимостта на преображението.

1.-2.-4.

От храната ще създаваме време за надоблачна плът
И стремежа ще е Правда и Качество.

Още... Не като въображение Не като знание Не като човек.
Още... Като бездумие преминало вселенския ръб.

1.-4.

Новият бог ще се разпорежда със живота давайки му вени нахранени

и съхранени.

Новият бог ще е отрекла се зрялост. Сляп:

Защото след даденото трябва да се възрадва стремежа

И общата човешка сила да изгради същество от далечност – превеждащо себе си,
за да се опише като създание. Отвъд.

Налагаща могила, чието дело е тихо.

Смисъл във действие и детайл.

От страст и възхита купчината пръст оживява (и пламъка също).

Само Последният е правда невъзможно повторима.

И ехтят склоновете на света, когато той се дарява като грижовен белег.

1.-5.

Да споделиш Да те сподели човек до бездиханност...

Човека за човека ще е влюбване

Бунта ще е влюбване.

Никаква истина няма да се яви,

преди споделеното влюбване.

Да счупиш света

Да накъсаш спиралата му

И новите думи

да не са достатъчни

- - -

Огромността на масата и нуждата от свещено.

План за действие: първо, второ, трето...

След като забравим капитализма, ще предоставяме „специализираните“ си характери,
заети в специализирани дейности.

И красотата на времето, което всяко наше действие дава, ще е част от обществения
вятър носещ топлината на телата ни.

Човека за човека ще е влюбване

Бунта ще е влюбване

Никаква истина няма да дойде наяве преди споделеното влюбване.

Мрежата за души ще е в тласкащата ласка на отвъдна красавица

И продължението на камъка няма да е камък

И на човека – няма да е човек

- - -

Да се хвърлиш върху хората като върху дело
Да побереш реките – обърнал кожата си
Да побереш звездите – обърнал кожата си
Е Влюбване
А да отречеш *реда на нещата* – който те прави
Е Бунт

1.

Пристана божествен на самодостатъчността не разбива кръговрата, то е кръга
Или
В затвора на себе си *безнадеждно свършеното* е умножено.

1.-5.

Щом освободението спре да бъде уподобяване
ще сме истински свободни.

На раменете си взели света.

...

Света превърнали във плещи.
По стремеж неразлично.

Обновление (форма и съдържание живот), което оттласква от настоящето цяло.
„Географска преграда“ – случила се през процепа на заниманието/индивидуалността,
през моделиращото съзнание, през вида време и разломите от мигове.
Началото извикало своите първи.
Последните принудени да са Начало.
В общуваща самота – сам-планета.
И Още... И Още... И Още...

Отделяне подобно географска преграда
Бездна разтворена от монолита на недостатъчността
Разума на апостолите трябва да се създаде
Чувството винаги го е имало.

Начало извикало своите първи от последните принудени да са Начало.

Небето, върху което земното стъпва, издига в надземна представа.

Най-добрият последовател на стремежният бог е атеиста –
вярващият пресъздал плътта си по подобие измъчвано от вярата.

... от живеенето като факт до живеенето като Необходимост.

1.-5.

- Какво е собственост – (в пясъците на Аз-а)?:

- Възприятие за продължение – когато не си *последен*

А Последният е принуден да бъде магичен,

т.е. в материята да остави чудото на отпечатъка си,

да се превърне в първичен бульон, надяващ се на взела го капка

Защото

Мое е само, което правя по безподобие

И безподобие то ме прави разлом за бъдещи трупове Които

от своето АЗ искат призоваваща бездна.

Няма край –

А собственост е само да вземеш чудото

и да дадеш себе си.

1.-4.-5.

Взрив претворяващ

Светогледната сграда не просто ще се срути,

а ще е разхвърчала се въртележка от късове.

Инстинкти, ценности, власт, собственост са празни думи обличащи хаоса.

Мистиката на произвеждащата промисъл ще откъсне неповторим елемент за ново зачатие.

Това е предчувствие, което:

първо ехти като неразбираема мелодия,

после ще добие думи,

а накрая на стремежа към плът ще даде костта на образа

(и юмрука на бунта).

2.-1.

Да живееш сякаш част от сила сътворена за тебе.

Стремежа към отделност отличава самонаправата от обезличеното оставане.

Аз-а се изостря до безподобна *другост* в противовес на единението.

И ако пътя минава през единение със всеобщото, винаги *Още-то...* тегли стремежа в трета посока.

2.-1.

Себенадскачането е отдаденост,

която не се доказва
То е орган
от тялото
предизвикващо
дух
То е дух
предизвикващ
орган от тялото
То е:
върху всяка противоположност
То е:
Аз Аз Аз
Ако се сбъдне няма защо да живея

То е:
Ако Е защо да се раждам

То е:
Отказа –
И разума
И тялото
Във него

То е:
Самонаправила се чистота

То е: ...

2.-1.
Трябва да бързаме хората да превърнем в създаващи острови
Мегаломани, които на плещите си носят света

Защото

Войната на човека срещу човека предстои
За глината на общественото време ще се води
Неизбежната смърт не може да е арбитъра
А само липсата на аналогии.

Нека бъде революцията срутване – лавина нагоре.

2.-1.

Дарителите на свобода са дарители на смисъл
На свещеното, което претворява смъртта
На свещеното, което живота оправдава.
От един, от двама, от трима ще започва вид –
когато пътеката на общата жизненост
във ветрило се разтвори.

2.-1.

Ако продължението бъде спряно
в очакване на убийствен сблъсък.
Ако самотността на тялото ти е последната самотност,
която може да бъде разказана.
Тихо. Тихо.
Магическото желание твори вълшебство.
Възела на света е разсечен.

Обръщаш кожата си и звездите са в теб.
Цялото е самодостатъчна истина.

Плюя на това.

Аз Аз Аз са всичките бръчки по лицето ми.

Бунт, неподчинение, опълчване...
Прорез в небето жадуват сърцата ни.
С напрегнат до предела разум, с отдаденост,
в саможертвена тишина – подготвяме преврата (смъкнал световното було).
Ще съживим крайностите. Ще провъзгласим злото и доброто.
Никаква междинност няма да приемем.
Ще изискваме вяра. Ще изискваме стремеж.
Ще даряваме и благославяме. Ще страдаме, когато някой трябва да страда.
Ще се самонаправим И ще се освободим.

2.-1.

Когато на крайността е оставен човек...

Да заразиш света със себе си
Със думи, жестове и плът
Да се предизвикаш до съзнателен лъч на еволюцията
Да понесеш бремето на нов вид
Да бъдеш точката сложила край...и начало
Събирателното на всички стремежи

Урода на сбъдната промяна във един
Да си *Пръв когато си Последен*

Да живееш не във въздуха
А във земята
Да правиш недрата на хората
Да ги засяваш докато са още живи
Да ги мислиш във картини от самодоволство, мизерия
и сблъсък
И да ги твориш в хармония, която се движи от АЗ.

Последният ще се едини със своята правда.
Сегашният трупа революции и мечти.

2.-1.
Аз иска цялото.
Аз иска света.

И ако не може да е творител на души
ще го има в разпиляното на душата му – ловец ще е душата му

Защото нищожна е още самотата.

*Черпи сили от пепелта на недостатъчността.
Не е страдалец, нито отмъстител.
Самобичува се с цел –
от човека да направи крайна завършеност –
среда за самозараждане.*

2.
Което се отграничава като аз (дори в рамките на физиологично „осъзнатото“) е живо.

Аз-а (по вярата) е неделим в своята любов С дълг (без дълг)
към всяка материя.

Всяко начало е безподобие. Съзнателност, която не е следствие А причина.

2.

Срещу *реда на нещата* (от който сме част) е бунта ни.
Защото бягащото от Себе си (Цяло) дори през проявленията си се връща (по неизбежността на своята отделност) до повторена самодостатъчност.
Затова бунта ни е надежда.

2.

Съхранението на групата Домът на групата Вселената на групата ... е от/в/чрез световъзприятие трансформиращо физиологията.

Видът без аналогии от дадеността на оцеляването си ще достига до необходимостта на *след-оцеляването*.

2.

*Ще направим човеците творители на време
или съставители на времеви поток
или създатели на уникалност
Те – осъзнали се като миг – пределен, преломен –
миг, който има дарбата да втъкава в цялото – качество.*

2.

Групата ще се обособява от чудото, на което е дала себе си
От призоваващата бездна. *От мое е само, което правя по безподобие*
И от безподобие ще са Тези, които на цяло са Начало.

2.

Анонимността на бунта като мисловност и действие...
Зародиша на неизискващата правда. Положен. Заровен. Мъртъв.
Хранят се със безименна тор. Поглъщат меса, кост и откровение –
тайнството на миг-самота, явил се в донебесно протягане.

Да укротиш непрестанния бунт, значи да укротиш най-добрите.

2.

*Пурпура е цвета на стремежната кръв
Кръв по избор.*

Пророчеството е призив, който ще се сбъдне чрез организираното размножаване на невъзможна в миналото мечта.

Силата възникнала от стремежа е производителна сила.

Бог е производителна сила.

Хората са производителна сила.

А възплътената им организираност ще съставя общото правене като сбор от всяка специализирана отделност, т.е. от всеки човек.

* Производителна сила – природна стихия, вселенска закономерност, божествена промисъл.

* Производствена сила – способността на човека да манипулира пространството по подобие на „уютна шепа“ (за жизненото си време).

2.

Да бъдеш в произвола на себе си. Изход. Мълния. Прозрение. Трето селение. Най-второто тяло. Свободата като прилагателно.

Преди смъртта

Себеподобните ще са планети, които се отблъскват и привличат във танц влачен от безнадеждно съвършенство.

2.

Пурпур не признава образование и съсловия.

Пурпур не разпознава раси, класи, нации, етноси, религии.

Създаденото от производствените сили е свободно от оцеляване време.

Притежанието на необходимите оцеляващи достатъчности и *не-собственическото общество* са само средства за избор.

След-оцеляването е посока. По същност. По пространство. По време.

Ти и твоето време си Ти върху пространство от други (след голямото влюбване).

2.

... светът трябва да започва от Нас, а интуитивната ни представа за история да ни води до революция необратима за човешкият род – дошла като стихия, отнела от поколенията кръга, донесла пропаст между „старо“ и „ново“, превърнала гущера в птица, създала нов вид в нова среда.

2.

Изграждането на духовни терористи е цел –

Те носят своя живот като присъствие, което променя.

Непримиримите – разпаднали името си заради делото –

ще са хроничната недостатъчност – платната и вятъра.
Техният личен Скок е Скок от центъра на вселената.
Защото отново земята е център на Вселената
А човека най-първо творение.

Стремежа към промяна на вида, на *реда на нещата* е стремеж към сътворяване.
Стимул за действие ще е времето, на което пространството на тялото ти дарява живот.

Да се разпиляваш...
Да отграничаваш...
Да придаваш качество.

2.
*Те трябва да умират в битки
за невъзможни каузи,
срещу непреодолими врагове
Благородни
Верни
Градящи образ
За духът си печелещи време*

*...когато тревите сребреят от падналата луна...
Погубени от сърдечни разриви
Убити от душите си*

2.
Мегаломанията – начин на съществуване.

Събуждането във Въпроса – без суета – във Въпроса като туптеж –
прави дните с длетото на миговете.

С разширени ноздри – необуздани великани
стъпват по невидими селения.

2.
Аз съм съдба не е илюзия, а подпис.
Изказано желание след разбрана неизбежна вина.

„Аз съм съдба“ е напразен труд ако мига на Последният

не се разшири до очакванията на смъртта.

Нима смъртта е бавна?

Безцелността – острието на притежаваното време.

Безцелността – насилие, разрушение, разчистено място, убежище на пустотата.

Безцелността – градеж без наблюдател, самоценно до безпредел, ласка по вятъра.

2.

Ние ще революционизираме мисленето и чувстването –
върху основата на предопределеното физическо оцеляване за всеки –
живеенето ще е „обществена даденост“.

А след като изтрием „трупането“ на материална вечност,
следват нациите и историята ...

Ще правим необходимото, за да се случи Началото.

2.

Създателите трябва да пренаписват Началата.

Бог, Вселена, Естество, Природа, Инстинкти, Дух... Няма истина, която да не може да
бъде пренаписана.

Създателите трябва да се отделят от времето като миг.

Да живеят като *Последният човек*.

...отрицанието е разчупване на рамката започващо с натиск върху една от страните ѝ.

Общество – люлка за създатели.

2.

Кръгът ще бъде разбит

И обновен видът ще се възправи

Кожата си смъкнал, пресътворил се

Търсещ Друга материя и още Небе...

2.

Бъдете Създатели

Създавайте безподобни

2.

Стремежният човек се нуждае от неестественото.

Неговото насилие е насилието на промяната.

Неговото уродство е уродството на промяната.

Неговото възвишено е възвишеното на промяната.

Той трябва от околното да изтръгва тъканта, с която да измеря кръговрата.

Никакво най... не може да спре стремежа.

Никаква сигурност. Никакво примирение. Никакво самодоволство.

И не за смъртта живее, нито се опитва да я забрави.

А за скока, с който природата си ще пренаправи.

2.

Непознаваемостта на Аз-а е от проявление заострено до уникалност.

Аз-а спира да е човешки когато проявленията на неговото „второ тяло“, на действията му навън спрат да бъдат разбирани, „виждани“ от човешкото, от хората.

Тогава Аз-а с изключителната си самота ще бъде „звяр или бог“ (Аристотел) Или друга форма на отделност, ще рече – друга форма на живот.

2.

(Старателно изучавам призраци – без напрежение и с различна степен на симпатия.)

В доминото на светотворителството Ние ще сме първия свят от непримиренци в лапите на кръговрата.

Изказаното – внушаващо и претворяващо – има своя материална тежест.

То дестилира времето и от хората прави общност.

То съгъства миговете и ускорява движението.

Щом много очи се взрат в изречените призраци – откриват огледала отразяващи

И подобно на всяко отражение – недовършен образ.

2.

Групата-носител трябва да осъзнае своята самоценност И да няма друго упование освен приетата променителска роля.

„Аз искам – е воля за група

Ние искаме е воля за свят“

А след това:

Оттенъците на материята обличат телата

със детайла на избраното умение.

И ако си свободен
ще трябва да създадеш душата си.

2.

Аз приема света, всичко което Е, като свое подопечно.

Защото съществуването от Аз зависи.

Защото *Необходимостта да Си* е силата, която проявлението си прави със посоката на историята.

Затова любовта към себе си ще натовари с плътта на света (забравил, че е част).

А когато е съдбовна воля отнела животи – живо месо ще реже от тялото си.

2.

Пурпурни мои:

Насищам се с чувства докато гледам телата Ви

Насищам се с разум докато се вирам в лицата Ви

Насищам се с истина докато вдишвам от вярата Ви

Светли и чисти са душите, дори на най-мрачните от Вас

И даже в тъгата си като ведрост преминавате през света

Давате в яростта си сте милваща длан

Думите са празни, защото То е в очите Ви

Нас едно ни свързва –

скока повлякъл всичко

Ще изострим емоциите си до нож

Ще чувстваме всеки трепет, най-малкото движение

Ще виждаме тела от звуци

Ще чуваме шумът на времето

Ще сме взрив по-добър от живота

Ще сме силата, която магично,

сякаш от нищо – променя

И ще изпием скръбта на всяка сълза

И ще ни има като ново племе

върху стара земя.

2.

Ние искаме постоянния бунт

Отказ от реалност – за реалността,

която от песчинката различност на съществата ни

прави мегаломани с донебесно протегнати пръсти.

По-малко животни И по близо до въобразеният Бог.

От представите си създаваме лостове, с които да се изтеглим от себе си-за себе си – по подобие на стремежната си чистота.

2.

Когато възприятията се изчистят и мисълта е свежа като възкресение – оставаме Ние и Те
И чертата, която ни разделя.

Всичко е ясно –
семеиството по избор ще се сбъдне и по кръв.

Измечтаното продължение на *Последният*
ще е продължение за всички.

2.

Трябва да сме посредниците между човека и неговата природа. Като почва полегнала върху скала, за да храни. Но не от смърт ще е нашето плодородие И не от смърт ще е руменината по бузите на живите А от чертите на отвъдното (другото земно) изтръгнало от душа и тяло.

Днес външното трябва да измечтаем и вътрешното да обновим. От злото на повторението да откъснем човека И нов простор да му дадем – „по вкуса“ на общата мощ.

А когато на възприятията ъгъла пречупим, ще сме първо – вятъра в платната, после от вятъра платна ще съворим. До този царствен миг, във който откъснатото ще прогледне И нечленоразделни ще сме ние за Тях И от друга природа ще се отгласкват И към друго Небе ще се протягат – нокти чупещи в ръба на Вселена, от наште нокти разширена.

2.

Не може да очакваме, че ще победим утре –
трябва да предизвикаме желанията, да ги заострим и да съберем отдадеността,
трябва до закон да изискваме революцията, да я въплътим и оживим
(преди това заговорнически осъществили преврата на ситото тяло и свободното време),
трябва човешката свобода да въобразим до светлоструен създател,
трябва да замразим миналото в миг И мига да бъде начална точка на летоброенето.

2.

Преврата ще е от търсеци различно време за да бъдат.

Щом, за да преобразуваме настоящето се изисква бъдеще – ще го създадем

От земя и хора.
Хора градящи своето след-оцеляващо –
трупаци плът, творящи производствени сили.

Изгрева на революцията се нуждае от създатели по придобита физиология.

Когато възможностите бъдат преодолен
Дадени и Взети
Остава *Още-то...* което ни отрича.

2.
Секундите са домино.
„Ние ще ги принудим да бъдат свободни“ (С. Ж.)
отнемайки принудата
и с нея робството.
Създавайки общество (с морал и инстинкти), в което
оцеляването е даденост, а
себенадскачането промисъл.
Времетворители.

2.
Групата, която ще се създаде няма да обслужва народа.
Тя няма да е водач на народа. Тя ще се множи от народа – заради себе си.
Дошла заради оцеляването на всички. След избора на оцеляването на всички.
За да е алтернатива на оцеляването. За да изисква *след-оцеляване*.

2.
...да вярваме, че словото е разликата и в живота и в смъртта

Наша задача е правдата на думите да превърнем в жива истина
Да им дадем телата си и меч
Да обругаем създателя, но измечтаното да превъплътим по волята му
И да се приютим във бляна на себенадскачащ се,
макар разума да е просто плът.

2.
Трупайки, организирайки, пропагандирайки революционност, искаме под качествения
знак да обособим количествено продължение. А когато множествеността макар
стихийна се сбъдне, самоорганизацията (по вяра) ще е предвидимо следствие.
Новото ще придобие израз

И производствените сили ще освободят пространство за неопитомено време
А себенадскачането ще е вродено изискване върху арена от нестихващ бунт.

2.

Когато погледнеш надалеч единствения шанс да приемеш настоящето е като мечтаеш близостта на революцията.

Видимите цели обричащи съществото ти на действие са само първото стъпало, по което погледа се изкатерва.

На тях даваш тялото си и човешкото му време С надеждата, че продължението ще следва знаците на дланите ти.

Отхвърлянето на капитализма (на собственическото общество) ще е дисциплинирано от убиващото време. Смъртта тласка промяната и отнема от играта детското.

Доведеният до крайност вид стремеж към себенадскачане ще е създаване на донебесна кула от индивиди.

Последният човек? – кошмарен мираж. Загадка:

Той – притежаващ тялото си без дълг към никой друг.

Свободен да мечтае и творения и убийства и смисъл –
нечовешка свобода в изтичащо човешко време.

Последният танц е върху ръба на вселената.

Зад гърба му има само смърт и кръговрат.

VIVA взривеното отвъдно VIVA

...да завладееш времето си като единствено притежание на тялото си.

Ако за целта трябва да промениш света – така да бъде.

Да умреш в недоляпан стих е престъпление. Естетическа прах –
комедия на оцеляващата посредственост. Затова:
бързай...

Какъв е смисъла на властта ако блатата пресушени не засееш с жито?

2.

Професионалните революционери отдават труда си на друго време.

Те – със жизнените си сили дават плът на свои и чужди мечтания,
а със труповете си строят барикади.

Тяхната стойност е в бездната между старото и новото –
стойност, която може да се потребява и разменя

Защото стремежа е закон Но само саможертвено-решителните

могат да го облекат в образ, в тъкан. Да насочат лъча,
от него да образуват форма.

2.

Тези, които притежават труда като стокови еквиваленти (капитал)
не го притежават като след-оцеляващо въображение.

Парадокса се сбъдва –

гробопоачите са с лица източени на изток.

2.

Стремежният човек и неговото съзидателно превъплъщение е магичен човек.

Убедеността му, че с вълшебството на силите си ще промени света, го противопоставя
на политическия, историческия и митичен човек. Стремежният човек не приема
моделировката на масите (правеща политическия човек), нито валяка на историята, с
който миналото от човешки формации и натрупани години мачка до нищожност
усилията му, нито готовите ценности, върху които митичният образ пиедестално
поставя себе си. Стремежният човек е ваятел на време, отграничител на време – той не
иска да остане във времето, той иска да направи време – да създаде дом за най-
издигнатото, което е откъснал от себе си А откъснатото да е искрата съживила телата
на другите.

Индивидуалисти в самотата си с магичното чувство, че могат да променят света
разширявайки предела с парчето нокът на стремежа си.

На раменете си носят всичко родено.

Отрекли се от следсмъртното.

Себе си поставили като острие
върху възела на въпросите.

Времето не им стига.

Тялото не им стига.

Не е дом, това, което Е

А кръговрат мачкащ с надежда, че...

Друго – по-ярко от монолита на единството –
по принуда *самотата* им ще сътвори.

2.

Висш индивидуализъм е

да определиш

промяната

да определиш

благо
да определиш
променителя
да определиш
обществото на промяната
Да се обожествиш
създал се
и да чакаш да те
следват
(Христос го е направил,
т.е. положилия всички във себе си – може).

2.
Никога не е достатъчно... е девиз безмълвно звучащ.

2.
Ръста е малък два пъти:

Веднъж като време светът да направиш по подобие на най-издигнатото твое.
Втори път заради слабостта на рожденото – с душа и тяло – свързало.

И така трябва Защото ако се сбъдне магичното – ще се сбъдне и самодостатъчността
(„най-висшето от всяко разочарование“)
И Началото ще е Оставане.

2.
Как стремежният човек да създаде време за себе си, преди от себе си да създава време?
Как да сътвори група, „организирано малцинство“, а от групата – свят? Как да оформи
жизнената си среда по мярата си? Как да не зависи от политическото, историческото,
митичното И ежедневието да взриви до режещи мигове – без следсмъртно? И как
(заради необходимостта от *повече от един*) да мимикрира до политически,
исторически, митичен човек И така до окончателният свършек на всичко, което
природното огледало вижда?

Стремежният човек е под ботуша на индивидуалната си нищожност, затова е принуден
да изиграва своята политическа, историческа или митотворческа роля, приемащ, че
тази роля е една от многото вкарващи го в затвора на съществуващите дадености. В
сюжет с цел...

2.

След-оцеляването като самозараждане – неподозирана поява...

2.

Отрицанието на системата, в чийто излишък ти е „позволено“ да бъдеш е стремеж към продължение, изискващ система, в която всички са „по подобие“, макар в масата на бъдещото „подобие“ да се губи привилегията на малцинствената изключителност (дадена от системата, която отричаш).

Това е изискване за определен тип траене, завоюващо времето на света жертвайки мястото си в йерархията на излишъка.

Светът „по подобие“, унищожава света, в който като привилегия си.

2.

Носителите на *след-оцеляването* са тези, които приемат етическия език на *себенадскачането*, случил се върху фундамента на оцеляването им.

Творителите на новия свят са унищожителите на оцеляващата привилегия.

Те ще заличат йерархията, която ги „пази“, изпълнявайки ролята си на „преддверно звено“, преди като свят да заживее избора им.

2.

Трябва да се поеме риска на конкретността, потока да се насочи, мътната представа да бъде контурирана. Да се жонглира с инициращият парадокс на посоката – водеща до преддверие за всички посоки – и от там – до скока, непреодолимо отделящ кръв от кръв (минала от бъдещ).

Стъпала от живот, в които непрестанно се вселяваме.

2.

Свободата на човека е във властта на обстоятелствата.

Затова Ние трябва да бъдем обстоятелствата.

Ние разпилени във множеството и обединени в групи, възплътили вярата – ще трупаме революционност, която ще се излее във всяко човешко, ще преобразува ежедневието – преобразувайки смисъла – ще носи посоката, ще създава вид.

2.-3.

Обособяване:

по стимул за действие и *детайл*.

Стимула – пунктира на разделението (във друго време общото положил).

Детайла – възплътена „самота“ (овещественото *тяло-навън*).

2.-3.

Започналите *след-оцеляването* (себе си организирани в авангард) трябва да са хора, за които трупането на собственост не е стимул за действие, не е тяхно продължение, не са „доспехите“ им срещу смъртта. От тяхното или..или ще се роди третото възможно – бунта, времето като арена за самонаправа, себенадскачането, революцията.

2.-3.

И отново за групата започва своя бунт от оцеляващата достатъчност. Нахранените. Душите без тела. Недоволните. Безпътните.

- - -

Името е без значение – *заниманието* ще е творещ се образ, целта е себенадскачане, ежедневието – детайл от пъстротата на промяната – когато създанията ще заживеят. Не... това не е воля за власт, за дом, дори не е воля за съхранение. Това е от *стремежа*, който не ще се засити – представление за един зрител, тласъци задвижили образния свят на доброто и злото, разширения ръб на въображението – въобразяващите водещо отвъд. Защото рамката ще се поставя от сбъднатата крайност разчупила факти и представи – след което – „или повече ... или по-малко“.

Готов ли е някой съзнателно да носи вината, да бъде притегателната сила на омразата, да е антипода, насрещният вятър, пренареждащата декорите – „злост“?

2.-3.

За да не се налага да бъдем правилни чрез насилие (след преврата на след-оцеляването), трябва правилността да превърнем в „естествен“ стимул за ежедневно действие, т.е. да разчитаме на милионната маса оцеляващи, които с избора си ще се освободят от кървавото на насилието като средство (именно) за оцеляване.

Тяхната „невинност“ трябва да продължим (във време без цикъл) до географията на мигове, които от очакваният край на тялото, ще направят поне едно *начало*.

И това да бъде честно и с упование.

Защото посоката трябва да трупа мигове, а край – няма.

2.-4.

Ако света е мислим само като пространствена експанзия, а „волюта за власт“ като завземане на площ – височина дължина ширина – то стоковото общество и неговите индивидуални проявления са неизбежни.

Но... труда (завоюващ природната шепа) е следствие от осъзнатия край И опит да бъде отложен, да се съхраниш.

Единствено *героят* „разбира“, че съхранението му е в запазване (чрез другите) на времето, което тялото по воля му носи. Саможертвата е жертва за образ.

А зачеркне ли името си – става осъзната стихия. Мислещ вятър. Туптяща почва. Това, което побира огъня.

2.-4.

Най-слабото в човека – най-ценно може да е.

Неговата сила и свобода – в друго време, в друг час.

Крехкият, неоцеляващ, свит на кълбо,
пишещ четиристишия върху мръсни листове –
може би е конструктора на бъдещето, небесният шивач,
сътворителя на първата плът, повелителя на скръбта
обгърната в огън.

А четиристишията са думи прилични на стон, на вик, на рев

Защото:

красотата е стон, вик, рев

раждането е стон, вик, рев

смъртта е стон, вик, рев

а промяната е натежал писък

накъсал съществуващата вероятност.

2.-4.

Осъзналият уникалността си може да надмогне системата, зачерквайки привилегиите да е в същата тая система, заради правото той (макар и като вероятност) да са всички (по неповторимост).

3.-1.

Достигнахме до период от развитието си, който изисква да се отделим от историческите и биологически аналогии. Да премахнем капитализма като тяхно ехо. И да съворим свободата си като неизказвана възможност.

Човека „освободен“ от тялото си е свободен да бъде повече от себе си.

След-оцеляването е предизвикателство.

3-1.

...срещу общия смисъл на капитализма

Тази универсална обвивка

Този екзоскелет на оцеляването

Тази жажда за крепителни необходимости

Тази подвластност на факта, че си

Тази вечност на камъка, който дори разпилян остава в песъчинките

Това бягство към самодостатъчността

Ние ще заличим.

3.

Човешката история започва когато отграниченото, назовало себе си – аз – „познае“ края си И „поиска“ да остане, да оцелее, да е факт повтарящ се във времето.

Трупа плът от вертикалата на *Името* и *Кръвта*.

Продължава в обществената сложност, в която правото на силата и опосредстващите я средства за оцеляване са опорите на себереализацията.

И всичко това върху безвъзвратната загуба на време.

Смъртта

Заради създанията, създателя е надарен с просветлението за края, който предстои.

Нима смъртта е бавна?

3.

Социализираният човек адаптира природата към себе си (към своите биологични „недостатъчности“). От това, че човека моделира средата по оцеляващо подобие, следва труда като оцеляващ труд, като непрекъснато „дълбаене“, като нашествие, завладяване на „нови“ пространства, разширяване на жизнената бърлога А материалното натрупване се превръща в социален „екзоскелет“ с биологични функции.

3.

Необходимо е от човека като доминиращо животно да направим – човек – вид без аналогии. Да „признаем“ *телесното съхранение* като обществена даденост и да издигнем предизвикателството на съществуването до след-оцеляващ стимул за действие. Необходимо е от ситите си тела да изискваме смисъл, продължение, взривяване на кръговрата, откъсване от природните предмети – *самонаправа*.

3.

В началото на своето развитие, на своята обществена специализация – човека е жертвал труда си, т.е. жизненото си време – по принудата на „трудностъпното“ физическо оцеляване. Днес продължава да прави същото, въпреки че тази „трудностъпност“ вече липсва. И го прави по две причини:

Първо – властта, която стоко-притежателите на човешко време искат да запазят, запазвайки политико-икономическата система. И като следствие – фалшифицирайки (в дресираното общественото съзнание) общественото-икономическите алтернативи.

Второ – наложения стоков светоглед, заменил „мъртвия бог“ и следсмъртното с илюзорния щит на материалното натрупване „предпазващ“ от смъртта. Стоков

свetoглед разделящ жизненото време от трудовото време, самосъзнанието от обществената маска, трудът от продукта – определяйки „новата религиозност“ или по-точно липсата на такава, индивидуализма или по-точно липсата на такъв. И това въпреки производствените мощности, които оцеляването могат да превърнат в даденост, така че да отпаднат всички природни и исторически сравнения, от което новия светоглед да е естествено следствие за *вид без аналогии*.

3.

Телесното оставане (съхранение, оцеляване) е първичното, от което се поражда индивидуалния стимул за действие. Стимула за действие за социализираните индивиди задава общия (оцеляващ) смисъл, но пропорционално разпределен (през своите възплъщения) според заеманото място във формираната властова вертикала (достъп до оцеляване/степен на притежание на средства за оцеляване). Така, че природното оцеляване се трансформира в социално, а природните инстинкти преливат в социални такива. „Съхранението“ продължава да е индивидуалния стимул за действие, но вече обхванато в морални, правни и политически мрежи. Голото човешко тяло е зародиша (крехкостта), върху който като люспи се трупа „безсмъртието“ носено от средствата за оцеляване. А тяхната дебелина е същинския изразител на властта... И на небето и на земята.

Ще бъде друго когато от божествения пристан на самодостатъчността се откажем.

3.

Развитието на индустрията (манипулирането на пространството, съкращаването на времето за извършването на определена по обем работа) и като следствие излишъка от телесно съхраняващи средства (и от освободено за тяхното набавяне време) прави вида ни – *вид без аналогии*. Да заграбиш повече „запаси живот“ от „хармонията“ на раждането и смъртта (да си хищника, който сам отглежда жертвите си) е от „мислене“, което не може да се позовава на естествено-биологично наблюдение. Промяната като потенциал „обречен“ на случване предполага оцеляване, но след оцеляването промяната като необходимост остава – действаща, търсеща...
Коя е неразумността обновила разума, сетивото, предмета...?

Осъзнатото оцеляване (заради осъзнатата неизбежна смърт)

Или

Рационално възприетата „нужда“ от оцеляване (заради осъзнатата неизбежна смърт)

Или

„Преведената“ чрез езика – инстинктивна – „нужда“ от оцеляване (заради осъзнатата неизбежна смърт)

Или

Разума като средство за оцеляване (заради осъзнатата неизбежна смърт)

СА причината за появата и развитието на производствените сили.

Производствените сили манипулират пространството, следователно манипулират времето и служат на оцеляването чрез съкращаване на жизненото време изгубено за извършване на дадена работа (т.е. освобождават жизнено време чрез освобождаване на телесна енергия не впрегната в оцеляване). Времето обаче (и свободно от оцеляване – също), вече осъзнато като ресурс, при това в контекста на осъзнатата неизбежност на индивидуалната смърт, се разкрива като безвъзвратно изчерпващо се. Следствие от това е и нуждата то да се опредмети (въплъти в материя), а излишъка (от оцеляваща опредметеност) да се натрупа (като сигурност за „вечността“ на телесното съхранение) Кое то води (особено след деградация на религиозното съзнание и „неговото“ следсмъртно) до „системната“ необходимост от запас на средства за оцеляване, т.е. от собственост (чието индивидуално значение е да опосредства взаимоотношенията и да компенсира загубата на жизнено време в тях), т.е. от пространствено разширение (на отграниченото-аз и на вида като обществено тяло – сбор от индивиди) – а чрез пространството-собственост – илюзорен запас от време, т.е. запас от оцеляване.

Кръгът се затваря.

И само светогледната метаморфоза на пространството (и времето) от стоково въплътено (като средство за индивидуално материално натрупване) до материя, „следствие“ *дадеността на оцеляването*, ще реализира *след-оцеляването* в лозунг за мига и човека.

3.

...Развитието на производствените сили е развитие на пространствените манипулации ускоряващи (съкращаващи времето за) извършването на дадена работа.

...Производствените отношения са „адаптиране“ към скоростта на пространствената манипулация.

ИЛИ

Отношенията на собственост изразяват неравното притежание (като качество и количество) на жизнено време (свое и/или чуждо), което ускоряването на пространствените манипулации освобождават от нуждите на възпроизводството.

От тука: кое е това, което пространствените манипулации (производствените сили) въплътени в средствата за производство и адаптиращи към себе си производствените отношения – обслужва? Какво тласка пространственото манипулиране, което от своя страна изменя обществения индивид? Отговор – стремежа към *телесно съхранение*, борбата за оцеляване А изразя на оцеляването е освободено от оцеляване време – парадоксално чрез натрупване на излишък от материални средства за живот. Или иначе казано – първичния стремеж към оцеляване поражда постоянният живот във оцеляването, чрез трупане на средства за живот, съпътствано от загуба на жизнено време.

За да избегне противоречието между (вече) натрупаните жизнени ресурси (излишък от въплътено време) и загиването, разпада на собственото си тяло, пред индивида остава: или бляна за („спечелена“) вечност, т.е. за самодостатъчност (чието постигане – от своя

страна – прави безсмислено трупането на каквито и да е било жизнени ресурси), или продължение чрез „посредник“, т.е. унаследяване на натрупаното (правото на материално и статусно унаследяване е основополагащо за всяка оцеляваща система).

Тъждествена ценност между въплътеното чрез труда и в продукта жизнено време и изчерпването на физиологичното жизнено време, може да има само ако работното време и времето за живеене (на биологичното) съвпадат, т.е. – са неразличими по своята безценност. Но това е несъвместимо когато работното време „произвежда“ стока, със стоквата изискуемост за компенсация на загубеното в труд жизнено време. Което във стоквия свят (а капиталистическият е такъв) е системно изискване. Това означава, че за да придобие и/или съхрани жизнени ресурси без значение в излишък или не (т.е. за да оцелее) индивида е принуден да превръща труда/работната сила/деятелността си и продукта на този труд в стока (т.е. жизненото си време да разменя за материалното натрупване, което през стоквата същност се осъществява). А от тука да повтаря кръга на оцеляването, което предполага придобиването на жизнени ресурси (средства за оцеляване) като компенсация за загубеното в труд жизнено време. И така до момента (или до светогледа), при който неравенството в натрупаните ресурси не ще може да се овеществи (т.е. овласти) през логиката на оцеляването (чрез излишък) И пред жизненото време на всеки ще се „постави изискването“ за индивид, имащ на свое разположение безчета от мигове уникализиращи личното присъствие И чрез другия експандиращи (множащи вероятности) във времето. До безсмъртието, което е *Друго* (не Самодостатъчно) И на което му е потребна *Другост*.

3.

Без посредничеството на прима?

Как действието (жизнената дейност) и продукта от него се превръщат в стока?:

С добавянето на „цена“ при размяна, на предположена „степен“ на ценност за другия (с която той откупва жизненото си време и компенсира загубеното свое), на продукт-прим (въображаемото още към продукта, на което „още“ продукта служи).

Продукта (овещественото действие) се превръща в стока, когато към него се прикрепят остойностяващата мяра (меримостта) на себеоценка, изразяваща се чрез стокви еквиваленти (пари), т.е. чрез материално, стокво натрупване (доколкото проявленията на материята могат да бъдат остокоеведени, разглеждани като стока), на което продуктовия прим, правещ стоката – стока – служи И което отнема от правенето/продукта/действието безценността – безвъзвратната загуба на жизнено време – дотолкова доколкото безценното (за всяка отделност) не подлежи на опосредстващо го универсално-безлико натрупване.

Стоков труд – действие „изискващо“ компенсация за загубеното жизнено време.

Стока – продукт, за който е положен стокъв труд и се разменя през стокви еквиваленти.

Стока – предположената ценност, която продукта носи за другите, анонимизирана през цената/мярата за ценност и количествено универсализирана през стоковите еквиваленти.

Стока = Продукт-прим – опосредствана през материално натрупване себеоценка.

Стока – опосредствана през материалното натрупване себеоценка (след положен стоков труд) въплътена в продукт, предположен като ценност за друг и разменян срещу други стоки (или стокови еквиваленти).

Стока – себеоценка (след положен стоков труд) изискваща компенсация за предположеното времево качество, което продукта носи като ценност за друг.

!Стока – продукт, който през степента на компенсация за положения стоков труд (изгубено жизнено време) изразява себеоценка опосредствана от материалното натрупване (продукт-прим/печалба), в което „безценното“* на преносителя се въплъщава.

* Безценно – което преносителя разменя въпреки/с „унищожението“ си. (В случая на стоковата форма на живеене – загубата на жизнено време за материално натрупване (средства за оцеляване, частна собственост), което стоковата себеоценка предполага).

Стоката количествено остойността константната загуба на жизнено време Или по точно – през прима на продукта, през въображаемото +/- още към него, тази загуба се сравнява, поставяйки „имането“ и „нямането“, „плюса“ и „минуса“ на опосредстващото (стокови еквиваленти/остоковеден стоков труд/натрупана собственост/средства за оцеляване) като арбитър оценяващ качеството на всеки индивидуален смисъл – в общия такъв на стоковата система.

Какво налага желанието на човека да получава себеоценката си през продукта-прим (през +/- прима на продукта)?:

- материалното, ресурсно натрупване като гарант, като сигурност за оцеляването (физическо и/или социално).
- компенсация за загубеното в нежелано качество жизнено време.
- опосредстваната власт над другия („аз съм волята му“) чрез собственост на крепителните му необходимости (средствата за оцеляване).
- съхранението на отграниченото аз до „вечността на самодостатъчното“.

Стоковата себerealизация йерархизира (трупайки „съхранение“) през посредничеството на материалното натрупване („пазещо“ – като стимул за действие – от смъртта) доведено до *общ смисъл*, който може да се сведе до различната степен на притежание на стокови еквиваленти (структуриращо властовата вертикала), т.е. на средства за оцеляване в капиталистическата система.

След-оцеляващата себerealизация ще отграничава през проявленията на същността (уникални – заради избора на занимание). В обществен механизъм, при който индивида

„преодолява“ смъртността си чрез „социалния отказ“ от тяло (през обществено гарантирано *телесно съхранение*), *име и кръв* За живот като природна сила, като Аз, а не аз, като голяма, а не малка суета.

- - -

Труда/работата – е действие подвластно на стоковия стимул.

Заниманието – ще е не стоково обвързано от гледна точка на стимула за действие (т.е. ще е „неоцеляващо“ действие, дотолкова доколкото стоковият стимул за действие е оцеляващ такъв).

3.

Кога жизнената дейност и продуктите ѝ се превръщат в стока?:

Когато жизненото и трудово време не са едно и също – следва – трудовото време „изисква“ компенсация за загубата на жизненото време.

Въпреки наличните производствени мощности икономиката на *телесното съхранение* и поглъщане продължава да доминира над икономиката на „безцелното“ съзидание като общуваща същност. Принудата и асимилацията на оцеляването продължава да е по-силна от избора на проявяваща се индивидуалност. Централизирания обществен труд – с неговата производителност – смазва труда като частно (в самотата си) занимание. Разделението на труда, обслужващо стоката, продължава да спира труда въплътен в продукт (като негов израз). Трудът – безвъзвратно отнемаш, изсмукващ жизнено време – продължава да е израз на икономическото човешко действие, вместо труда/заниманието да е индивидуализиращо притежание на личното време, а негово овеществено следствие да е продукта. Продукта, а не стоката – защото когато труда е жизнена (по избор) дейност, в остойностяването на продукта няма да влиза „изгубеното“ време. Защото когато притежаваш труда си като занимание – притежаваш жизненото си време, следователно получаваш това благо, чието получаване в капиталистическото общество изисква превръщането на продукта в стока, включително собственият труд – следователно изчерпаното жизнено време.

Жизненото време в оцеляващата (капиталистическа) система спира да е израз на човека, за да се припокрие със стоковото време, което същия този човек разменя за времевата жертва на друг, т.е. за друга стока (с въплътеното във нея друго жизнено време).

Като следствие се случва жертвеното разделение на труда – при което за всяка работа си има човек – без избор, по принуда – стига стоковите еквиваленти (пари) или липсата им да са наградата и/или наказанието. А в стоковият свят те са.

Компенсирането на загубеното жизнено време е присъщо за всяко стоково мислене. То е разплатата, която стоковите взаимоотношения изискват.

Само сливането на трудовото време и жизненото време, ще отнеме от продукта (завършената форма на трудовото действие) стоковият прим компенсиращ загубата на жизнено време.

3.

Продукта на труда е завършената форма на едно постоянно действие – на съзнателното жизнено действие правещо бъдещ момент. Продукта като социално въплъщение, като обществено целеположен е отражение на общата функционална сложност (*повече от един*) и представата за благо, която другите детерминират. Продукта е количествено измеримо взаимоотношение Т.е. продукта е околичествения (броим) посредник на човешките взаимоотношения. Колкото по-функционално завършен е този посредник (в „очите на другите“), толкова по-лесно може да се натрупва и да му се придава стокова форма (т.е. да се свежда до анонимни стокови еквиваленти), след което излишъка (ненужното за индивидуално възпроизводство, за телесно съхранение) във вече придобитата стокова форма, да бъде използван като стимул за действие – купувач (принуждаващ и приласкаващ) жертвен труд.

Колкото повече труда не добива завършеност в един и същ (повтарящ се) продукт, и/или колкото повече труда и неговият продукт не се вмести в рамките на колективно детерминирана функционалност, толкова труда е „по-творчески“, т.е. заниманието следва „прищевките“ на индивидуалността и като действие и като завършеност.

3.

Експлоатацията на трудовото/работно време, ползването му затворено в оцеляващи необходимости, е експлоатация на възприятието за време въобще.

Времето трябва да се освободи от решетките на стоката и да се слее със *самонаправата*, с нейните вещни проявления.

3.

Една обществена система се отличава от друга по оформянето на качествено различни пространства, т.е. произведената материя (от човека до предмета за потребление) служи, изразява и прави системата (нейния вид траене).

3.

Всичко може да се трансформира във стимул, ако бъде превърнато в нужната за оцеляването „храна“.

3.

Производствените сили (въплътени в производствени мощности) съкращават времето за извършване на дадена работа, т.е. „освобождават“ време А доколкото времето е пространствено измерение – производствените сили „освобождават“ пространство. Освободеното пространство е пространството на тялото, на човешкото тяло – съхранило жизнени сили, иначе изгубени за възпроизводство. Освободеното време е свободно пространство, „очакващо“ свое време. Какво е свободно пространство? – *пустота чакаща желанието на творител.*

3.

Стремежа към *себенадскачане* в своята най-крайна проява е бунт подобен на жертвоприношение, в опит правещия да затвори света в *самонаправата си* – до *Другото* – отвъд частта и самодостатъчното.

Природата в оцеляващите обществени системи трябва да бъде непрекъснато поглъщана от страх и за забравя – защото океана на нейното плодородие ни дави. И от тази неизбежност опиумно се съхраняваме или чрез лойта около кръста, или чрез вярата в следсмъртния туптеж.

Разума като природен продукт (като „телесно“ средство за оцеляване) е атрибут за доминация над околното – „ноктите и зъбите“ на човека е разума му.

Разума без цел или създаването като самоцел – измества тежестта на разума от служещ на оцеляването (като „инструмент“ за приспособяване) към оцеляването като „условие“ за съществуване. Защото от природата сме част, и като осъзнаваща се отделност сме призвани да я „правим“ – надмогвайки се.

Създаването е антипод на асимилиращото насилие (и ако поглъща, то е за да не се повтаря), то е сила предизвикваща свобода, или поне неподвластност. Защото властта е подвластна на обектите, върху които се упражнява – на тяхната заварена жизненост.

Трябва ни кост, твърд, материя за излишъка ни от душа.

3.

Живота в постоянно оцеляване се поддържа от системи обвързващи оцеляващият инстинкт – най-древното в човека – със обществената себереализация.

Капитализма е венеца на оцеляващите системи, при които страха за телесното съхранение, (не)сигурността на същото и забравата на смъртта (през зависимостта от постоянна асимиляция и/или складиране) се въплъщават в стоката (опосредстваща материалното натрупване), и под въплътената си форма – в стимул за действие. В оцеляване.

Централизацията на капитала е системен стремеж (разбира се персонализиран) към минимализиране на оцеляващата несигурност, в името на „вечно“ оцеляване, в обществен механизъм, чийто оцеляващ стимул за действие („дух в машината“) капитала представлява, а капиталистите притежават.

3.

Владеещите стимула за действие – като лост умножаващ силите им – са принудени, за да го съхранят, да подтиснат социалното си (и не само) въображение. От тука и парадокса – тези които в границите на една система могат всичко, не могат да я променят. Запазването на силата, на средствата за оцеляване, които общественото ги определят, налага да бранят системата, в която притежанието им е всевластният двигател (всяко друго поведение би било равносилно на себезаличаване през заличаване на оцеляващата им доминация). Но ако стимула за ежедневно човешко действие (социализирания общ смисъл) не се промени, то и системата не може да бъде променена. Затова въпреки производствените мощности, които могат да направят човешкият вид – *вид без аналогии* – животното-човек не може да бъде прескочено. Затова днешните „господари“ са ялови „богове“, от които не следва нищо друго, освен повече от същото. Затова на капитализма му липсва въображение. Затова промяната може да бъде само революционна.

3.

Капитализма е завършеното обществено проявление на оцеляващия човек. На човека „разбиращ“ Абсолюта като самодостатъчност (неизменна цялост в затвора на себе си) И за себе си правещ социален рай – подчинен на оцеляващото ехо (тогава когато следсмъртното му е отнето или (което е същото) смъртта му отнема всичко) Защото времето е ограничен ресурс, а глада за живот – постоянен И за да останеш трябва да поглъщаш, да растеш, да добиеш самодостатъчност. От този стремеж към самодостатъчност се случва и материалното развитие на капиталистическия/оцеляващия човек, и бога му – разширяващ се като вселена до покоя на вечността.

Този стремеж към самодостатъчност (или по-точно – тази несбъдваща се достатъчност) преврата на след-оцеляването (след като презре/отрече) ще преобрази: до непрекъснатата *самонаправа* чрез непрестанно *себенадскачане*, до същност, която за *безнадеждно съвършеното* е *надежда за Другост*, до материя която същността поставя във времето си и само това време е нейното *Име* и *Кръв*, до бог/вселена която те създава, за да те следва. До *Още...* което от скоковете прави стъпала, а след всяко стъпало разтваря бездна.

3.

Когато вярата в следсмъртното е кух ритуал или еkleктична етика (постулатно противостояща си), а не социално предписание подготвящо за неизбежната смърт

(различно прочетено като отвъден/следсмъртен живот) – то материалното натрупване, телесното „разширение“ остава единствения осезаем щит срещу смъртта А поглъщането (асимилирането) на живота – цел, която ежедневно се възпроизвежда в стоковото въображение подобно телесните необходиминости рамкиращи човека до нуждите на тялото му. Обществения израз на такова ценностно възприятие слага знак за равенство между социалната смърт и „Голотата“ на тялото лишено от „складираната“ материална илюзия даваща „вечен“ живот.

За религиозния човек *фаталната грешка* е Ада. За стоковия човек е загубата на материалната вечност. И в двата случая това е повече от смърт – това са безкрайни мъки.

3.

Стоковото производство подчинява пространство-манипулиращите възможности, подчинявайки човешкият труд на себе си.

Напластената върху телата собственост е илюзорния щит срещу смъртта, а стоката – материала, от който илюзията се прави.

Когато времето употребено за извършване на каквато и да е дейност бива оценявано в стоков еквивалент – тогава самата дейност и нейния продукт се превръщат в стока. От тук – печалбата и/или загубата (мерими през остоковедената размяна) представляват компенсаторна оценка на безвъзвратно изгубеното за реализацията на стоката жизнено време.

Печалбата (а и загубата) се определя от човеко-времето, което можеш да придобиеш като стока, за единица от твоето човеко-време отдадено като стока.

Колкото по-капиталистическо е дадено общество, толкова човеко-времето е потъждествено със стоко-времето.

В един изцяло стоков свят всичко е стока.

3.

Стоковото (свето)възприятие е компенсиращо загубата на жизнено време чрез натрупването на собствеността като стимул за действие.

Стимул дошъл от „преследване“ на оцеляването, от стремежа към телесно съхранение; стимул, който (като оправдание) намира аналогии в познатите жизнени проявления, но е сляп за природната и историческа уникалност можеща да направи от достигнатата пространствена мощ на телата ни – друго времево качество, т.е. друга социална среда, с друг стимул за действие.

3.

Икономически взаимоотношения нямащи стоков еквивалент са човешки взаимоотношения.

От гледна точка на идеалния безстоков свят – когато стоковите еквиваленти не са стимул за действие – поздрав „добър ден“ ще е икономически „впрегнат“, носещ икономическа стойност, дотолкова доколкото всяко човешко взаимоотношение ще придава такава стойност.

Обратния случай би бил идеалния стоков свят, в който всяка загуба на време при размяната си ще се компенсира със стокови еквиваленти. Отново същия поздрав ще е икономически „впрегнат“, с икономическа стойност, но остойносттаването му ще минава през посредничеството на материалното натрупване (на стоковите еквиваленти).

Ако стоката престане да бъде в центъра на човешкото действие (и като следствие – на икономическото такова), личността (социалното човешко същество) ще отдиференцира себе си без посредничеството на притежаваните средства за оцеляване, т.е. през отношението си към времевото качество, което „произвежда“ за себе си и (като обществен индивид) за другия.

Човека ще е цел и средство.

„Обичан...като себе си“.

3.

Нашия труд, нашето занимание (и неговото овеществяване) ни прави знаци за самите себе си. Но знаци, които като отломъци остават, за да съставят средата на другите, подреждащи знаковия смисъл по подобие на светогледа рамкиращ възприятията.

Добрата илюзия е тази, в която светът живее като самодостатъчност.

3.

Когато нуждите на тялото са задоволени, разликата между благата се дава от „системно-въобразеното“ времево качество, през чиято призма биват употребени, т.е. те стават ценност – предложена и приета – от социалната конструкция, на която индивида е част. Конструкция включваща законодателни и политически практики, които (в капиталистическия светоглед) разтварят личностите в оцеляващо-собственически, стокови взаимоотношения.

Въпреки, че за огромен брой хора оцеляването (като физиологични необходимости) е случил се факт, те продължават да живеят в затвора на оцеляващите обществени взаимоотношения, изчерпвайки жизненото си време в система със вече наличен след-оцеляващ, технологичен потенциал. Система, в която веремевото качество парадоксално се отъждествява с безличното материално натрупване „пазещо“ от неизбежната смърт, а собствеността се е превърнала в оцеляващ мит.

3.

Във стоковият свят човека е материала, субстанцията, чрез която се реализира стоката. Той е тяло, дотолкова доколкото е стоково тяло, той е личност, дотолкова доколкото е стокова личност, той е време само във и чрез стоката.

Стоковият свят е свят на стоката изразен чрез стоката, а човека е посредника между самостоятелният живот на стоките.

Предела?

Стоковия (във своята предметеност) предел се предпоставя от физиологичния, телесен предел на възприемащият.

Телесният предел (по-скоро нуждата от неговото изменение) ще превърне тялото във вещна суровина.

„Специализацията“ по тяло, може да бъде предизвикана от недостъпните за „ограниченото“ тяло нови стокови функции (от своя страна разширяващи старите и откриваща нови пазари за стоковото осъществяване), т.е. тялото ще служи на веща като един от ресурсите за нейното изработване (в буквалният смисъл, а не само като отдадена работна сила).

От тук капиталистическия/оцеляващия човек ще бъде третиран/употребен като стока по два начина:

първо – като работна сила,

второ – като материал, от който се изготвя стоката.

Живото тяло ще се превръща в материя конструираща стоката. Или казано иначе – тялото ще се „прави“ заради стоката.

Функционалната крайност на предмета – съответно възможността за (както и потребността от) използването му – се предпоставя от функционалната крайност на тялото.

Опосредстваният от (изразяващият се чрез) предмета човек спира да „вижда“ предмета, тогава когато предмета е в противоречие с функционалната крайност (ограниченост/отграниченост) на човешкото тяло, поради което употребата на предмети, следователно самите предмети (от гледна точка на човека) са обречени винаги да бъдат функционално крайни (спрямо човека – дотолкова доколкото той е такъв). Тази функционална крайност на предмета би била преодоляна само ако границите на човешкото тяло се изменят (изменяне на сетивните възможности, мускулната сила и т.н.) От това и риска човек да бъде третиран като материал, чиито свойства трябва да се модифицират, за да отговарят на икономическата потребност от усложняване на предметения стоков свят. От което и превръщането на човека в суровина необходима за реализацията на продукта-стока (включително за консумирането му) Така че (в крайна сметка) изходния материал за производството на

стоката да не са само вложените природни ресурси и човешки труд (време/работна сила), а самият човек като физическо тяло.

Стоковото изобилие се трансформира в криза на избора, което влече след себе си търсенето на ново качество. Но новото качество трябва да „запази“ оцеляващата жизненост на капитализма, което означава, че никога не може да се премине отвъд стоквата същност, през която капитала (персонализирано, или като господстваща над човешките взаимоотношения – абстракция) установява диктата си над индивида. Упражняването на власт, управлението на индивидуалната несигурност е два пъти умножен страх – първо от природното – смъртността, второ от социалното – бедността. Наградата и наказанието обслужват страха.

3.

Стоката, печалбата, собствеността са само изява на инстинкта за продължение чрез съхранение. Определяването е в древност, в избора на най-оцеляващо минало. Властта над времето е в затвора на пазената същност. Начин да направиш крачка отвъд е да прекрачиш себе си, доказал се в сътворено сравнение.

3.

Продукта (завършената форма на волево целеположено жизнено действие/време) е посредника (при размяна) между специализирани времеви форми. Даваш време, за да получиш време.

Продукта под формата на стока е отдаване на време заради друго време, но размяната винаги включва компенсаторния, количествено брой продукт-прим (+/-), изразяващ системно-принудителната самооценка, при която разпада на тялото (загубата на жизнено време) се разменя за знаците на оцеляването, или по-точно – за това социално съхранение, което налага разрастването на собствеността като индивидуален стимул за действие И което превръща продукта в стока.

Живота без стока ще превърне труда в *занимание*, в самоценно действие – от индивида за индивида, от същност за същност, от факт за самонаправа. Но доколкото труда (дори като самоценно действие) представлява проекция на личността в общественото цяло, то по презумпция всяко действие през обществените възприятия ще бъде прието или не, т.е. ще бъде включено или не в *общата сложност*, която цялото съставя.

Премахването на стоковата компенсация (и стоковия комплекс – доколкото човешката самооценка зависи от стоковата му реализация) ще освободи труда от оцеляващата целесъобразност, на която трудовото време служи, т.е. ще освободи човешкото време от оцеляващото посредничество на стоката. Което, в крайна сметка, ще освободи човека от природните и исторически предпоставки породили и поддържащи капитализма като „естествено“ обществено състояние. Капитализма не просто ще бъде унищожен, а телесно забравен.

Щом средствата за производство вече са достигнали ниво на автоматизация, при което използването на човешко време (за *безрадостен труд*) може да бъде сведено до минимум (поне що се касае до общочовешките оцеляващи потребности), то „трудовете“ време също може да е лична самоцел – организирана от общото на *светогледа*.

Освободеното (от оцеляване) време ще е човешко време, а не стоково. Липсата на стоков еквивалент/стокова самооценка фиксирана от цена, ще дава на всяко човешко взаимоотношение своя обществена ценност според мярата на безценното, т.е. по мярата на индивидуализирания еквивалент, до който всеки ще свежда (ще разменя) разпада на тялото си.

Безценното е, което избираш „по воля“ (без принудата на *повече от един*, т.е. от принудата на *самотата*) въпреки „унищожението“ на жизненото ти време. Ежедневното човешко ще е в избора безвъзмездно даващ и приемащ време, на което пространството ще е въобразено vyplъщение. Избор на истини. Избор на продължение. Избор на близост (трансформираща се в любов).

Мярата за безценност ще е от индивидуализирания до самота избор, който включва другия като уникалност „направена“ за тебе (никакви универсални еквиваленти не могат да посредничат между тази размяна). Търсенето и предлагането ще са „влюбване“.

По мярата за безценност (след дадеността на оцеляването) продукта ще се обезсмисли като стока, разглеждана през уеднаквяващото посредничество на други стоки (стокови еквиваленти), т.е. през посредничеството на материалното натрупване (на средства за оцеляване, на собственост).

Когато производствените сили се освободят от стоковата си обвивка, те ще започнат да служат на „безцелността“ реализирана в продукт без цена (цената като краен, стоково-еквивалентен израз на уеднаквяващата самооценка). И в този смисъл продукта ще е безценен. Производството му (извън оцеляващите потребности) ще е движено само от въобразяващия стремеж, а потреблението от времевото качество, което случилия се продукт дава на въобразяващия (в социалния контекст на производството и

потреблението, а не в ресурсния такъв). Човека-време със своето ежедневие ще сведе материалността на живота до индивидуализирано траене, или (казано по друг начин) ще материализира времето във ежедневие посветено на неговото възприятие.
Сбъднал пожелание. Издрапал представа. Създал.

Ако всеки е безцелен и безценен ще има ли грижа и дом?
Ще има ли лекари, миньори, чистачи?

Заниманието ще е индивидуализирано време. То ще е обществения „наркотик“, а разменната му стойност ще е от споделена близост до мегаломанска любов (*на раменете си понесла света...света превърнала във плещи*). То ще е непрестанно влюбване и никакво щастие няма да го смути. То ще е *тяло-навън*, туптящо човешко присъствие.

А върху *реда на нещата* ще се излива непримиримостта като донебесно жертвоприношение.

3.

Човека осъзнал отграниченото си аз, „познал“ смъртта – следователно оцеляването си като факт, който трябва да се съхранява, а времето като безвъзвратно изчерпващ се ресурс – се стреми към запас от пространство (подсигуряващ оцеляващите му нужди) чрез запас от собственост (включително чрез потомството като „складиращо“ *кръвта*) като еквивалент гарантиращ (запаса от) време. Но не индивидуално време (като изживяно аз), а време уеднаквено през посредниците на оцеляващото (социално) пространство. Йерархията по имане на оцеляващи посредници е йерархия по оцеляване, т.е. по съхранение на факта, че вече си аз – и никакво друго.

Самотата без принуда ще е „принудата“ на свободата. Аз като производителна сила, като техническо ръководство, като план, от който машините на света изтеглят бъдещето си – ще е „арената за борба“, на която трябва да победим.

3.

В борбата си за оцеляване, за оставане като бройма продължителност – отдавайки времето си отдаваме телата си, вграждаме се в обвивката, която в следващ миг трябва да ни оживи/съхрани – поглъщайки я Т.е. непрекъснато поглъщаме част от миналото си и с него – част от себе си, копирайки (имитирайки начало, съзнаващи края) физиологичното време на всяка отделност обречена на кръговрата.

От осъзнатата смърт е стремежа към самодостатъчност, т.е. физиологичния кръг да се затвори в достатъчността на самоизяждащото се възпроизводство И пак – до вечност.

Капиталистическия човек трупа излишъка от оцеляване в обвивката си срещу смъртта, превръщайки се в суровина за възпроизводство си. Пространствения „екзоскелет“ във своята стокова форма от вторичен продукт на оцеляването – адаптиращ природната среда към нищожността на тялото (или нищожността на тялото адаптиращ към средата) – е приет за общественото на същността, т.е. за самата същност в социален смисъл. Но в тази обвивка опосредстваща живеенето се вгражда плътта на живеещите. И само в безтелесната сянка на самотата като проблясъци поглежда оставения на себе си факт, намерил смисъла да бъде необходимост въпреки разпада на тялото си.

Аналогия на системния абсурд, или – човека като суровина сам на себе си:
да направиш дъждобран, за да се пазиш от дъжда И да направиш дъждобран от кожата си, за да се пазиш от дъжда.

3.

Колкото повече производствените мощности и тяхната производителност нарастват, колкото повече излишъка от телесносъхраняващи необходиминости (като производствени възможности) се трупа – толкова по-ясно личи себеизяждането на човека-стока/капиталистическия човек, вграждащ плътта си (губейки жизнено време) в обвивката си срещу смъртта, за да може да възпроизвежда бъдещето си поглъщайки я, по този начин поглъщайки част от себе си.

Кулинария на самоизяждането?: между ястията, които те засищат да присъства част от тялото ти.

3.

Еднопосочността на времето, непрестанната му изчерпаемост, остойността живота във време, следователно и труда, което прави времето (в желано качество) единствен истински еквивалент, чрез който (но и заради който) се осъществява размяната и потреблението.

От гледна точка на продукта това е времето за неговото производство и консумация. От гледна точка на индивидуалното съществуване това е време, в чиято продължителност се ограничава различно качество живот.

3.

Произвеждайки пространство – произвеждаме време – траене, което (наново) пространството си трябва да произведе.

Дотолкова доколкото еднакво по количество време може да се разграничи само по качество – пространственото производство е само качествено разграничимо.

Извън оцеляващите нужди (инстинктивно детерминираното телесно съхранение) ценността (и произведеното по подобие ѝ благо) е въображаемо предположена (най-общо – системно определена), поне от гледна точка на групата притежаваща привилегията на оцеляването по презумпция. От тук – ако всички притежават тази „привилегия“, те ще са принудени да създават ценности (от което и блага) отвъд целесъобразността на оцеляването и да ги въплъщават в пространството (включително и като обществени структури). Те ще са принудени да бъдат време за живота си – осъзнали оцеляването си като факт и от факта направили необходимост.

Ако всички притежават „привилегията“ на оцеляването, ще се събдне общество, в което всеки ще е „принуден“ да създава уникалността на себе си – от факта на съществуването си направи необходимост.

3.

Какво предполага пирамидалната структура на обществото?

Какво предполага господстващата група (елит, класа и т.н.) да е малцинство?

Защо видовете „предлаган“ труд са по-малко от броя индивиди?

Инстинкта за оцеляване (телесното съхранение) е стимула тласкащ развитието на обществените производствени сили (пространство-манипулиращите възможности) съкращаващи времето за извършване на определена работа (пространствена трансформация). Наследствената привилегия, собствеността (като притежание на средствата за оцеляване) и т.н. са гаранцията, илюзорния щит срещу смъртта. Материалното натрупване (натрупването на средства за оцеляване) въплъщава страхът от смъртта и обръща безвъзвратно изчерпващото се жизнено време в пространствено разширение. Оцеляването (като инстинкт пазещ формата от саморазрушение/като инстинкт за самосъхранение) (по Дарвин) е борба за още жизнено пространство (а то е ограничено) неспираща дори когато *телесното съхранение* е предпоставен и преповтарящ се (до смърт подсигурен) факт – което предполага печеливши и губещи – От тук и пирамидалната структура на обществото (капиталистическото в частност и оцеляващото като цяло) със неизбежното съществуване на подчинено мнозинство (или – защо господството е „практикувано“ от малцинство – класа, елит, и т.н.), от тук и зависимостта между излишъка (или по-точно „недостига“ на такъв) и степента на разделение на труда, от тук и (като краен резултат) защо хората са по-малко от видовете труд.

Или иначе казано:

Оцеляването като индивидуален стимул за действие (биологично детерминиран) трансформиран в общ социален смисъл (съответно общ стимул за действие) и йерархизиран през притежанието на средства за оцеляване (жизненото време на друг), продължава да съществува под формата на материално натрупване, на стремеж към самодостатъчност неподвластна на смъртта, въпреки че пространство-манипулиращите възможности на вида ни са достигнали степен на производителност, която да

подсигурява крепителните нужди на телата ни. От своя страна излишъка (от *телесно съхранение*) се разпределя по (създавайки) властовата вертикала, така че да въплъщава, да „одухотворява“ (като „дух в машината“) системното упражняване на власт. Това е същия този излишък, който включва *телесните потребности* (на всички), чиято даденост може да освободи жизненото време, освобождавайки човешкото занимание от системната принуда на стоковата компенсация (и самооценка), т.е. от материалното натрупване като „даващо“ индивидуалната (оцеляваща) сигурност. От което следва връзката между господстващите като „задължително“ малцинство, невъзможността от „безкрайно“ задълбочаване разделението на труда поради „недостатъчен“ излишък и в крайна сметка „утопизма“ на *колкото хора толкова видове труд*, или защо хората са повече от видовете труд.

Правилно е, че правенето на обществена (обща) сложност – (предметно, вещно, продуктово И копиране на сложността) – изисква фрагментиране на трудовото действие, т.е. *повече от един* (човек) за един и същ продукт, и повече от еднократно трудово действие (т.е. повтораемост) на един и същ вид специализиран труд. Но (като отговор) да можеш да заваряваш прави ли те заварчик, да можеш да лекуваш прави ли те лекар, да може да чистиш прави ли те чистач? Не – само когато заваряващият „изисква“ стокова компенсация за загубеното в заваряване жизнено време, той се превръща в заварчик, т.е. става част от това разделение на труда, при което манипулацията на материята (и съответно манипулиращото действие) е предшествано от придадена стоково-бройна същност.

3.

Създаването на физиологични нужди е форма на борба за съществуване (власт).

Извън телесното съхранение, индивидуалните материални потребности са социална „необходимост“ (продуктово лепило) привидяна като „физиологична нужда“, от своя страна предположена от социализирания стимул за действие/общия смисъл, разгърнат във различните аспекти на вътревидовите взаимоотношения. Собствеността (през стоковите еквиваленти) опосредства „задоволяването“ на „физиологичната нужда“. От тук и значението на стоката (средството за натрупване на системно оцеляване) като въплътено притежание (в различна степен) на стимула за действие/смисъла, т.е. като израз на господство, задаващо социалните „необходимости“ (абстрахирайки се от това, което природната среда като обективна даденост налага). От тук и стоковата същност на взаимоотношенията и зависимостта на човешкото действие (труд, заетост) от стоковата компенсация (през нивата на стоково-бройна самооценка). От тук и липсата на отвъд-стоково въображение опосредстващо индивидуалността в обществено обръщение.

Капитала (с вертикалата на персонализацията си) превръща във (социално потребна) „физиологична“ нужда само този продукт, който може да превърне в стока (по стоково целесъобразната логика).

В един изцяло (идеален) стоков свят всичко е стока.

3

В капиталистическия светоглед размяната на материалния излишък (оставащ след телесното съхранение), е механизъм (опосредстван от стоката) за йерархично разпределение на излишъка от жизнено време.

„Създаването“ на нужда е борба за власт (съществуване), в която продукта-стока е средството йерархизиращо човешките пластове през натрупването (чрез него) на „повече от вложеното“, което от своя страна (поради социализацията на индивидуалния стимул за действие – оцеляването – задаващ общия смисъл) се превръща във (източник на) власт над жизненото време въобще. И в „сговор“ със светогледната логика на капитализма – света работи по правилата на йерархизираните през стоката нужди, които творят въображението на системата (и персонализират господството ѝ), по подобие на надчовешкото ѝ възпроизводство.

3.

Въплъщаването на общественият труд в (конкурентна) стокова експанзия, води до все по нарастваща специализация следствие от натрупания излишък от средства за оцеляване, които се ревъплъщават в увеличаващо се стоково многообразие (и многообразието от стокови знаци – също) и то в контекста на обществени отношения, които стават все по стокови.

Социалната среда се разпрашава, а индивидуалното време се стапя в специализираната си трудово-стокова клетка.

3.

Потребеното от стоката/продукта трудово време се разменя за време (труд), но със друго качество (въплътено във друга стока/продукт). Размяната е между различни времеви специализации (труд за труд – продукт за продукт – време за време), а потреблението разделя времето на трудово и не трудово.

Разделението на труда, предметените времеви специализации се уеднаквяват през универсалността на стоковите еквиваленти, т.е. през превръщането на продукта в стока, т.е. през натрупването на анонимни, неиндивидуализирани, телесно (социално) съхраняващи средства за оцеляване, т.е. през степента на притежание на безликия стимул за действие, който владее „общото“ време, и който обединява (или по скоро унищожава) специализираното време/траене, което всеки индивид може да е като *тяло-навън*, като обществено тяло.

Как се случва времевата специализация (отвъд биологията на социалното животно и в рамките на обществения излишък от възпроизводство)?:

Чрез научаване на „език“, чрез „образование“ в продуктово общуване (т.е. чрез „научаване“ на системния светоглед). При което продукта е функционално завършения посредник между хората, който може, но може и да не придобие стоков характер (пак в зависимост от светогледа).

Специализираното време дошло от разделението на труда и отразено в специфична пространствена манипулация, в крайна сметка разпада общовидовото време (изключвайки факта, че времето е винаги безвъзвратно изчерпващ се ресурс), дотолкова доколкото с увеличаване разделението на труда намалява общата представа за време (като траене) идваща от пространствената „еднородност“ на труда/заниманието/работното действие.

Капитала присвоява времевата специфика (различните видове траене – дошло от разделението на труда) унифицирайки труда (и уникалността на всяко занимание) през стоката (стоковите еквиваленти) като всеобщ времеви еквивалент.

И ако времето (в което *самотата* на индивида е) може да бъде „доведено“ до всеобщ еквивалент само през (с цялата условност – еднаквото пространство на) изживяването, то именно анонимността (безликостта) на стоковите еквиваленти универсализиращи властта на материално натрупване (частната собственост), е изчистения от всяка следсмъртност връх на оцеляващата жизненост.

3.

Стоковата същност на времето лишава продукта от „самоценна индивидуалност“, приравнявайки го (през пазара на стоки) до универсални еквиваленти, т.е. до всеобщо, което като следствие обезсмисля стремежа към уникалност на личното действие.

В стоковото общество другия като нужда винаги седи над Аз като индивидуалност. Но другия е нужен само като стоков еквивалент. Капиталистическата система е в стокова хватка, свеждаща всеки избор на време до компенсаторния (натрупан, съответно – притежаван, или не) еквивалент за неговото изживяване. А жизненото време не може да се натрупва (и складира), то може само да се „огъва“ под тежестта на миговете.

3.

Специализираният труд е труд в пространствен детайл със специализирано време, или – специализираният труд е времеви отрязък оформящ специализирано пространство.

3.

Нишеобразната (производствена) структура, със специализираните си времеви възприятия се събира в продукта, във функционалната му завършеност, която като сянка поглъща светогледното слънце.

Създаването като самоцел е времево възприятие, което предметно е определено от предметно възприятие на времево качество.

3.

Производствените отношения (част от историческия (производствен) процес), т.е. класовите/групови отношения, т.е. обществените такива – обуславят начина на производство като обективно време, обхващащо производствената специализация. Но – от гледна точка на наемния труд – общото производствено време (различно за страните в производствените отношения, но еднакво за всяка отделна класа), което трудово разделение групи споделят, се разпада на специализирано производствено време, дошло от задълбочаването на разделения на труда*. „Хомогенната“ класа на наемния труд спира да споделя общо (класово/групово определено) време. От другата страна капитала, т.е. персонализирано – капиталистите, остават „времево хомогенни“, дотолкова доколкото, стоковата реализация е израз на частно-собственическият стимул за действие (т.е. на начина на производство), а печалбата, обърната в капитал, е универсалният еквивалент, приравняващ специализираното жизнено време, дошло от разделения на труда, до общо време под диктата (системно предопределен) на господстващата група/класа.

Като право на силата – капитала се стреми цялото жизнено време да превърне в стока.

* следствие от излишък на производствени мощности (телесно съхраняващи) + стоково производство (частно-собственически начин на натрупване).

3.

Капитала (обобщеното господство на универсалното стокопроизвеждане) е времево хомогенно, а идентификацията на наемния труд като страна в производствените отношения се разбива на „специализирани“ времеви различия.

На хомогенното време на капитала (като абстракция на социализирания стимул за действие, задоволяващ се през стоковата реализация) се противопоставя времевата различност (различното траене) на видовете труд, т.е. капитала (през стоковите еквиваленти) е краен израз на унифицираното стоково време (частната собственост като натрупано жизнено време), а труда е времева разнородност (и раздробеност), сведена до всеобщото на капитала.

От това и невъзможността на наемния труд да добие общ политически израз.

3.

Разделението на труда води до специализирано време/пространство, заключено в заниманието/работата и очертава специфичните времеви ниши (но не обществената йерархия сама по себе си) в производствения процес.

Многообразието от специализирано време светогледно се събира в образователния процес, обобщено представящ груповия (разделен по труд, по производство на живот) език (като изговаряне на светогледа), на който се извършва социалното общуване Или: Образованието е тъканта, в която от специализиран език се обособява специфично траене/време отговарящо на „субективността“ на заниманието/труда, но зададено от *общия смисъл* и реализирано чрез крайния резултат на трудовото действие – продукта в неговата функционираща цялост.

Върху разслоението на езиковото сетиво (сетивния преобразувател) се случва сетивна (образна, звукова), а впоследствие и знакова специализация, която прераства в езикова тъкан (чрез индивидуалната памет във видова памет – през времето), при това паралелно с развитието на пространство-манипулиращите възможности (производствени сили), въплътени в средства за производство Които за своето развитие изискват още специализиран език, водещо до задълбочаване на езиковата тъкан... Образованието е усвояване (запомняне) на определени езикови тъкани, било под формата на сетивна отделност (образна, звукова) на по-ранен етап, било под формата на условно-съдържателна отделност (с нарастване на специализацията) на по-късен етап. Сложните езикови тъкани биват съшити (материално въплътени) в продукта – в неговата обща (*повече от един*) направа и завършена функционалност.

3.

Неумението знанието във всичките му форми (включително като пространство-манипулиращи възможности) да превърнем първо в светогледно, после във физиологично, природно обновление – влече след себе си регреса възхваляващ естествено-животинския „здрав разум“ на технологизиращия се капитализъм. Аскетизма и консумеризма са отражение на неспособността „животното човек“ да овладее, адаптира своето оцеляващо предимство. Както прекалено дългите и остри нокти затъват в меката почва и обездвижват хищника, така и ние влачим разума си върху деградираща обществена тиня. Защото е прекалено „голям“ за да служи само на оцеляващите природни аналогии.

Усложнения разум е принуден като природни предмети да преповтаря притежателите си.

3.

Разума като (биологично) средство за оцеляване – в своето социално проявление е спрял да служи на оцеляването само по себе си. Това от една страна следва от общественият характер на труда, при който тясната специализация „издълбава“

специфични производствени ниши (т.е. специфични „оцеляващи“ пространства), от друга от производствените средства (въплътените пространство-манипулиращи възможности), които вече са факт и чиято производителност (трансформираща природната среда) осигурява *излишък от телесно съхранение*.

Специализираният разум вече не е оцеляващ (социален) разум, но не е и индивидуален (след-оцеляващ) такъв. Това е парче от общественото тяло, което пребивава в това тяло, доколкото е част от общественият трудов процес, от своя страна подчинен (от капиталистическия светоглед) на частното натрупване на средства за оцеляване (като стимул за действие и като материал за бъдещ „съзидателен акт“). Така, че в крайна сметка всяко парче разум, всяко „разумно“ проявление трябва да служи на това натрупване (т.е. да се остоковеди) – за да остане част от цялото. И като следствие: *След-оцеляващият капацитет*, който специализацията развива (и е възможен израз на индивидуалната същност), се принася в жертва на системното уеднаквяване, което собствеността (безликите стокови еквиваленти) олицетворява.

3.

„Екзоскелета“ на производствените възможности, съхраняващи тялото на всеки, трябва да е средството за тази индивидуализирана мисловност, която може да се случи само върху факта на оцеляването – т.е. върху „липсата на необходимост“ от оцеляване. Липсата на необходимост да бъдеш в оцеляването ще е самата *Необходимост да Си в след-оцеляването*.

От факта че *Си*, ще произтича „задължението“ да бъдеш *друг*.

3.

В ценностно определена общност – тоталността е неизбежна. Упадъка на политическото е от „висшата ценност“ на частната собственост унищожила всяка друга, която ѝ противостои.

3.

Правото на свободния капитализъм оковава човешките взаимоотношения, когато човешкият живот (човека) спре да бъде ценност сам по себе си и факта на съществуването му се социализира през посредничеството на собствеността, т.е. през системно-изискуемото препотвърждаване на оцеляването (като факт) чрез стоково натрупване като негов израз (или, което е същото – когато стоковата същност се припокрие с човешката).

Човешките взаимоотношения опосредствани от стоката се израждат в стокови взаимоотношения опосредствани от човека. Тази трансформация влече след себе си цялото „богатство“ от закони и институции на „правовото общество“, което регулира отношението на живите стоки и тяхното стоково време.

Човешките взаимоотношения се превръщат в правно обоснована борба за компенсация на загубеното (трудова) жизнено време и себerealизация в рамките на стоковата ценност, според която индивидуалността („и нейното щастие“) количествено се мери в пари (стокови еквиваленти). Или – правотата се превръща в борба за компенсация; жизнената дейтелност (и продукта от тази дейтелност) се свежда до стокова регулация, според базата на която да даваш и вземаш (т.е. да си част от обществото) се мери с преброимия стоков прим пришит към продукта.

Казано просто: законодателната отправност „служеща“ на човешките взаимоотношения е повечето собственост (средства за оцеляване), която „добрия гражданин“ получава като награда от системата (или обратното).

Когато системния светоглед предполага „вечност“ чрез материално натрупване (собственост) доброто и злото (и тяхната правна санкция/законово отражение) се свеждат до компенсация и/или откуп. Смъртен грях – няма. И прошка – не е нужна. Следсмъртното е заменено от стокова индулгенция, в чието правно регулирано движение самоосъзналият се аз се съхранява като същия – в непрестанна битка за оставане, за вечност (безкрай по контура на повторението), за самодостатъчност.

Човека има морал (отношение към другия човек дошло от близостта), стоката – не. Стоковите взаимоотношения се регулират формално, без подразбиране отвъд тях. Закона канализира „правилното“ протичане на стоковото време, отъждествено по същество с жизненото време въобще.

„Законността“ на Пурпур ще е от светоглед, който от човешките взаимоотношения сменя правната обвивка, обслужваща стоковото посредничество и формалността на закона подчинява на:

1. Човешкият живот е свещен като единствено средство (и цел) за промяна.
2. Телесното съхранение на всеки е първото обществено задължение и първото индивидуално право.
3. Всеки човек има правото да бъде повече от човек. Себенадскачането е начин на живот, заради самия живот.
4. Доброто преобразява света, за да надмогне, злото – за да остане.

3.

Не-собственическото общество, след-оцеляващото общество трябва да бъдат преследвани с политически средства и осъществявани чрез икономически механизми. Смисъла, „приет“ от себeотказващото се заради промяната цяло, обвързан с етиката на стремежа е изходната „точка“ – в нея трябва да се вярва. А вярата винаги има донебесен характер.

3.

Докато натрупването на собственост е основен стимул за действие – пространственото разширение (повече от същото) ще се отъждествява със себенадскачане, а времевото качество ще е само страничен продукт от жертвата на жизнено време, което индивида компенсира със стокови еквиваленти като своя себереализация. И това поради невъзможност от факта на съществуването да се достигне до необходимостта от него. Необходимост, която от отделностите изисква да откъсват парчета от общата материя и да им придават същност – „застиналостта“ на себенадскачането. До разлома, след който отделността ще прекрачи ръба на Самодостатъчното И няма да е самодостатъчно.

3.

Възможно ли е *след-оцеляващо общество* със частна собственост като стимул за действие?

Възможно ли е *след-оцеляващо общество* с капитализъм?

НЕ –

Капитализма е система на оцеляването, при която факта на съществуването се препотвърждава през частната собственост като въплътен гарант на „оставането“, т.е. „вечността“ на оцеляващия човек е цел, а стоковите еквиваленти (изразяващи степента на „пригодност“) – средство.

Човека от природните закони за себе си направил лавър – животното човек – най-оцеляващо животно.

3.

Собствеността е трябвало да бъде приета за ценност, след като се е превърнала в нужната за тялото храна.

Натрупването на собственост е ехо от глада и було върху смъртта.

Капитализма е венеца, крайната форма, историческата завършеност на оцеляващото мироздание – от зората човешка градящо се. *След-оцеляването* следва...

3.

Видът „можещ“ повече отколкото оцеляването му (*телесното съхранение*) изисква, прави възможно *след-оцеляващото общество*. Възможността би била закономерност, ако прогреса е невъзвратим и дори неунищожим процес. Но – както е вярно, че: „контрареволюцията е също революция“, така може да се каже: регреса е също развитие.

Върху труда на миналото, на миналите поколения ще изградим обществото на *заниманието*.

Дължим го на предците си – на тяхното оцеляващо робство.

3.

„Елитарността“ на антикапитализма?:

„Елитарността“ на антикапитализма не идва от отношението към капитализма сам по себе си като строй, а от отрицание на историческата верига от обществени формации (с нейното биологично съставно), от които капитализма е последна (и най-жизнена) брънка. Елитарността на антикапитализма е в отрицанието на светогледната същност на капитализма (със социалните си проявления), която – следваща оцеляващите инстинкти –, „предполага“ самодостатъчността (опосредствана от материалното натрупване) като оставане в безвремието на повтарящото се също. Антикапитализма ни ще е „елитарен“, защото отказвайки се от оцеляването (или по-точно задоволявайки на определено ниво оцеляващия инстинкт – до „забравата“ му) се отказваме от вечното оставане (или ако щете – от вечното завръщане), за да бъдем *надежда на безнадеждно свършеното*, отвъд самодостатъчността – било „тук на земята“, било в „наградата и наказанието“ на небесното следсмъртно. Отказа от самодостатъчността означава отказ от *Името* и *Кръвта* като етикети на инстинкта И в крайна сметка отказ от себе си като препотвърждаващ се факт, заради *Необходимостта да Си* като себенадскачане, стремящо се да бъде *Друго*. Това *Друго*, което *Самодостатъчното* ще надмогне и няма да е самодостатъчно.

В този смисъл антикапитализма е борба за *след-оцеляване*, доколкото капитализма е венец на същото. В този смисъл антикапитализма е избор (от който нацията ще е следствие), изискващ Отказ и Отдаденост. Отказ от капиталистическите „привилегии“, които излишъка от оцеляване дава (ако си част от малцинството изкатерило се по вертикалата на този излишък). Отказ от *Името* (малката суета на славата и властта) и *Кръвта* (унаследяването) И Отдаденост. Отдаденост (до *след-оцеляването*) на *самонаправата* минаваща през заниманието (*тялото-навън*), което уникализира същността до същност на *един* (отграничение, което към АЗ се протяга). Отдаденост, в която играта е от грижата на младостта А *себенадскачането* от *създанията*, които *очакват да бъдат създадени* (преди смъртта да отнеме всяка надежда).

И не че този който може да заварява не трябва да заварява, и този който може да лекува не трябва да лекува, и този който може да чисти не трябва да чисти – не. Но това което е нужно на *общата сложност* и което във ветрило от занимания се разтваря, ще ползва свободата от *безрадостен труд* – но – свободата от... е само условие, възможност във всяко действие да привидиш себе си и през него „да изискваш“ още твое ... доведено до „отчаянието“ на *Последният човек*, в което се оглежда предела и този предел (наречен аз) трябва да бъде прескочен до *Другото*, чиято „сериозност“ жив те пази.

3.

Под усложнената, изтънчена социална традиция прозира инстинкта – смисъла като оставане – в *Кръв* (унаследена и унаследявана) и *Име*.

Името: Аз като осъзната отделност Но *името* е и отделността като факт. От тази отделност се прави оставането. Срещу тази отделност се гневи *Необходимостта да Си*.

3.

Изградихме пространството на *след-оцеляването* водени от инстинкта за оцеляване. Сега трябва да изградим *след-оцеляващото си време* водени от дадеността на *след-оцеляващото пространство*.

Защото пространството, във което сме, не се побира във тясната рамка на времето (общественото траене) което му налагаме (Маркс).

Времето – направило от човека сцена, по която всяко Аз се изкатерва.

Времето – в което човека произвежда време.

Времето – мрежа за души.

3.

Разделителната линия на отрицанието ще дава „знания“ на новото общество, за това, което го прави невъзвратно. Но различното може да ползва отрицанието само като трамплин. Извън отрицанието е възможността преддверието да бъде реалност. Извън отрицанието е изказаната ирационалност събираща недостатъчността в „рационализираната“ мощ на ежедневието. Извън отрицанието е стремежа, който от леността на тялото ще изисква вечния двигател на преобразението, като смисъл запълващ невъзвратимата (до смърт) загуба на жизнено време.

3.

За „нормалните“:

Страхът избива като уродливо разложение по повърхността на възвишеното.

И тогава –

Те – *редът на нещата* превърнали в оправдаваща догма.

Те – майсторите на невидимите екзекуции, които върху мръсната съвест на естеството – са белоснежни.

Те – пропагандаторите на полусъществуването –

Казват:

“По-добре безопасна нищожност, отколкото мутирал до чудовищност опит за издигане.”

И пак

оцеляването ехти – вечното ехо – блатно и самодоволно...

Мъртвото си има свят. Делим го. Преливаме.

3.

Капитализма може да бъде обяснен, даже оправдан, но никога не може да е достатъчен.

3.

Бунтът и Революцията.

Бунтът е стихия, която ако утихне оставя руини, върху чиито основи отново се построяват старите сгради.

Революцията създава пропасти, невъзвратимост –

прокарва посоки

руши и сътворява *редът на нещата*.

Само Непрестанният Бунт очертава контурите, труп контраста на революционните пропасти.

Всяка революция в мига на своето овластяване се превръща в контрареволюция за Непрестанния Бунт срещу *реда на нещата*.

3.

Като част от борбата – пророкуването на новото общество, на неговото устройство и движещи сили – може да е грешка, но грешка, която трябва да бъде направена.

3.-4.

На система, която функционира в границите на оцеляването, може да се противопостави само такава, при която *телесното съхранение* е общо право. На система, в която живота е придатък към стоковото производство може да се противопостави само такава, в която живееенето е природна сила присъстваща като самоцел и прищевките си възплъщаваща в мигове преброими за наблюдателя. Но Самоцел, която не трябва постоянно да препотвърждава факта на своето съществуване – даже напротив – *Необходимостта да Си* от безсъзнателното на стихията, в която човешкото същество ще се е превърнало, ще изисква Не оставане подчинено на закономерностите А тази първост, пред която (още) няма друго.

3.-4

Ние трябва да мислим за преддверието (преди *след-оцеляването*), задължително за преддверието и само за преддверието.

Преддверието:

1. преди преврата

2. от преврата

3. до революцията (миг-необратимост)

Стих е *след-оцеляването*

Блян

Гънка провидяна от друг свят.

И ако целта е животното човек, природната вещ да се откъсне от добилият обществена безусловност факт на оцеляването – то *след-оцеляването* трябва да е низ, верига, мрежа от трансформации (обхванали от единичното до общото), в които всяка нишка плът, всяка нищожност на отграниченото ще е запълнена със смисъла на преображението и неговото трамплинно време.

От голямата суета водени.

3.-4.

Реализацията на откъснатостта е скована от материя, която под формата на пространство-манипулиращи възможности детерминира бъдещето като желания.

Нито за миг не трябва да се мисли, че е необходимо да се жертва капиталистическата производителност за раят на достатъчността от предгрехопадението. Напротив. Разделението по труд ще се преобразува в разделение по *занимание* (обществена хетерогенност*) надмогващо оскъдицата от видове труд, вписали се в общата производствена функционалност. *Тялото-навън*, *заниманието* като същност (или същността като *занимание*) ще прави общото производство И от избора на сложност ще зависи създаването на тази обществена тъкан, която го включва – до предмет, до услуга, до вещество „годно за употреба“.

* Хетерогенността, отнесена към обществения индивид в преходния/преддверен етап до *след-оцеляването*, означава разделение на труда неподчинено на стоково производство, т.е. на частно-собственическо натрупване, а на избор на *занимание* по избора на същност, който *себенадскачащият се* (индивид) ще прави и на който принципа *колкото хора толкова видове труд* ще е системен гарант, дотолкова доколкото свободата да те има ще се предполага от: *човекият живот е свещен като единствено средство (и цел) за видова промяна И – телесното съхранение на всеки е първото обществено задължение и първото индивидуално право*. От което словосъчетанието „видове труд“ (след *преврата*) може да звучи като: „различно по качество *занимание*“ и ще рече – външно (в социален смисъл) проявление на индивидуалната *самонаправа*. И това в общество, за което *Последният човек* ще е пределно (отвъд предела) предизвикателство, разтварящо ветрилото на вида – от *детайла* изразител на всяка отделност, през функционалната сложност на предмета, до (два пъти по волята*) пренаписаната физиология.

* *Два пъти по волята пренаписаната физиология* – веднъж съзнателно възпитали порождението в пренаправата си (образованието – „специализираните езици“ на светогледа или езика – на възприятието по светогледа). Втори път когато създадем, това което ще ни пренаправи И пак...

- Кое пренаправата налага?:

- Необходимостта да Си.

3.-4.

Индивидуализирането на същността като действие, мисъл, говор...

Същността като проявяващ се нюанс ще е вид труд, индивидуален език, изговаряне на себе си.

И ще има девет милиарда езика

И Вавилон ще се случи – не като сграда

а като същество.

Трябва да предположим системен смисъл на себerealизация отвъд общата целесъобразност А опосредстващото (човешките взаимоотношения) отвъд *бягството във властта*, което имането на сила може да даде Т.е. трябва да предположим стимул за действие и опосредстващо го, което не може да се заграби от друг, не може да се натрупва (освен в паметта), не може да те „остави“ нито в *името*, нито в *кръвта*.
Да Си стихия, която действа по Необходимост.

3.-4.

В светогледната тоталност на Пурпур Небесното (следсмъртното) ще е „тук на земята“. *Тук на земята* няма да е саомнение или празна гордост, а „загърбване“ на смъртта (и нейното „бъдеще“), заради живеенето *срещу реда на нещата* – като *надежда за безнадеждно съвършеното*.

И цялото Ние ще е *нация по избор* (вид по самонаправа).

И цялото АЗ ще е *сам-планета* (драскотина, която изтръгва).

Избора на смисъл трябва да надскочи аморфната близост И от себеподобните, трябва да състави група, после общество... до *нация по избор* функционираща в истината си като единствена.

Внимателно! – малката суета громи съществата.

3.-4.

След-оцеляването ще обезсмисли природните аналогии. Вида ни ще трябва да въобрази себе си. А първото условие за такова въобразителство – без критерии за правилност – е всеки човек да има оцеляването си като обществена даденост. Следователно съхраняването на човешкия живот (*като първото обществено задължение и първото индивидуално право*) се предпоставя от факта, че висш авторитет, според който се осъществява промяната – няма.

Човека е ценен като средство и цел/цел и средство.

Човека е ценен като възможност за продължение на зародила се вече видова уникалност.

3.-4.

Не-собственическо общество не е общество, в което няма собствено (като ограда за тялото), а такова, в което частната собственост (индивидуалното материално натрупване и неговото унаследяване) не е стимул за действие. И същевременно общата собственост (шепата оформена във и от природното) не е проявление на оцеляващия човек (и човека не затваря в оцеляването), а е само условие *телесното съхранение* (на всеки) социално да се материализира като индивидуална даденост.

3.-4.

Продукта ще е от същност уникализираща себе си през въплътеното, през овещественото.

Размяната ще е среща на време (на времево качество).

Еквивалента на време (времето качество) е продукт.

Свободата във времето?:

мрежа за души.

Свободата във времето?:

да те има в самотата ти.

3.-4.

„Забравата“ на частната собственост трябва да бъде последвана от „забравата“ на стимула за притежание на частна собственост. За да се премахне стимула за притежание на частна собственост трябва да се премахне стоката като въплътен компенсаторен символ на изгубеното в нежелано качество жизнено време. И ако собствеността е средство за оцеляване, а оцеляването бъде обществена даденост, то стимула за ежедневно човешко действие спира да е частната собственост, дотолкова доколкото нейното натрупване спира да бъде изява на личността с обществена (след-оцеляваща) ценност. Т.е. илюзорното усещане за предпазване от смъртта чрез собствеността и стоката (амулета на стоката) ще се заличи.

3.-4.

Продуктите на труда ще престанат да бъдат „изплащани“ с жизнено време в нежелано качество, със човеко-време, което индивида жертва – отдадено като стока и на стоката. А времето „по избор“ (т.е. цялото жизнено време) ще спре да се изживява през стоката, т.е. през чужди жертви на време.

Това не е да притежаваш плодовете на труда си, а да притежаваш труда си като плод – самото действие, самото занимание.

Труда ще е израз на човека в проявяващо го действие – *тяло-навън*.

В *след-оцеляващото общество* заниманието ще е „предмета“ на човека. А предмета като продукт ще престане да му принадлежи (освен през амортизацията на ползването му) като средство за натрупване на чужд труд/жизнено време под еквивалентни форми, дотолкова доколкото в *не-собственическото общество* продукта ще има носител, ще има ползвател, но няма да има притежател по друго право освен по правото на необходимо ползване (ако това право е телесно съхраняващо то няма срок, ако ли не – се изчерпва след изчерпването на съответната необходимост, или с разпада (смъртта) било на продукта, било на тялото).

След-оцеляващото общество ще бъде *не-собственическо*. Общество в което личността се реализира чрез заниманието си, а *заниманието* одухотворява материята с възплътения в нея индивидуален стремеж към *себенадскачане*. И качеството, което отграничава ще е предела на Аз-а (като граница за преминаване) оформил веществото.

След-оцеляващото общество, ще е общество, при което *насилието над същността* ще е от премахването на оцеляващата доминанта от всяка форма на индивидуална, следователно обществена реализация. Така *постоянното насилие над същността* ще добие избрани (в опит за *себенадскачане*) проявления.

В *след-оцеляващото общество* стимула за действие ще е *самонаправата/себенадскачането/Необходимостта да Си* взимащи от общото своето материално превъзпълнение – като полагане във създадено време.

Принудени от свободата. Без дълг – с дълг. До същност – живеещ в същността си. *Самонаправа...* А ако има наблюдатели (в сенките на времето) – *себенадскачане*.

3.-4.

Следствие от разделението на труда*, от специализираната дейност е „изработването“ на специализирано пространство със специфично (свое) време

или

многообразието от губещо се време се реализира в многообразие от пространствени манипулации.

* Разделението на труда води до специализация, но специализацията може да бъде сама по себе си (стига излишъка достъпен за индивидите – имащ обществен характер и оставащ след възпроизводството им – да го позволява), дотолкова доколкото крайното проявление на специализацията е проявяваща се уникалност, която в своята пълнота остава „неразбираема“ за общественият трудов процес, чието следствие е разделението на труда.

От тука: трудовата заетост (при задоволено *телесното съхранение*) ще представлява освободено от възпроизводство човешко пространство (жизнено време отвъд факта на оцеляването) „търсещо“ траенето си, т.е. правещо времето си (като друго) от природното и обществено тяло.

В *след-оцеляващото общество* специализацията ще се осъществява във не-стокови, вътрешови взаимоотношения (не без „участието“ на природата като ресурсна база), т.е. чрез отношението на човека към човека (дотогава доколкото така (само)направата ще получи „наблюдател“), като посредничеството между хората неминуемо ще има вещен, дейностен, продуктов характер, но не стоков (стоково-компенсаторен). Обществени и производствени отношения (не формализирани от стоката) ще се отъждествят до неразличимост. Всяко обществено отношение ще бъде по своята същност и производствено (както и обратното).

От своя страна производствените сили, така „магически“ проявяващи се в историческото развитие, ще се явяват в пространствено съдържание, породено от друг стимул за човешко действие, следователно в материалност затворила в себе си друг тип времево изживяване.

Пример (за жалост безаналогичното на *след-оцеляването* свеждащ до аналогия): Средновековие – предприятие (от бъдещето – днешно настояще) произвеждащо оборудване за екстремни спортове – местните (във времеви смисъл на думата) „общуват“ само с готовата продукция, в която влизат въжета за бързи скокове – те (като следствие) – първо трудно биха разгадали функционалното значение на този предмет и второ (което е по-важно) – какъв е „смисъла“ от такова занимание (в контекста на непрекъснатата борба за оцеляване).

Т.е.

„Смисъла“ може да се разкрие само ако си в *пространствено съдържание на материалност затворила в себе си светогледен нюанс, т.е. тип времево изживяване.*

Или (казано по друг начин):

„Смисъла“ може да се разкрие само ако си във *светогледен нюанс затворил в себе си материалност, т.е. пространственото съдържание на тип времево изживяване.*

3.-4.

... освободено време протягащо се към мигове и към неща, изискващо въплъщение (поставящо белег) в жива материя.

3.-4.

Трудът ще се превърне в *занимание* когато е действие „безотговорно“ относно разменната си стойността. Необходимост – върху факта на другите.

„Възприятията“ на *светогледа* ще привидят ценността.

Въображението ще е само, във своята предизвикана нищожност.

3-4

Забравата на капитализма е първото
Не-собственическото общество – второто
След-оцеляването – третото
Четвъртото и петото следват
Точка. Точка. Точка.

3.-4.

Притежаваната енергийна и технологична база, препотвърждаваща телесния факт на всеки, може да „затвори“ времето във взаимоотношения без оцеляващи жертвоприношения.

Освободеното от оцеляване време ще се „вгледа“ в *детайла*, в посоката, в протягането, което нишката на хоризонта къса, „за да потекат водопади от ръба на вселената“.

Свободата като прилагателно (приложено в материята, оживило я по подобие).

*...ще са сянката пред всяка плът. Но и това ще са,
което другите ще отрекат.*

3.-4.

Да се избяга от осъзнатата изключителност на едно мироздание е невъзможно.
Изключителността оставя своите белези – променя тъканта.

3-4.

Трябва да сътворим опора за материалното превъплъщение на идващото време. Всичко унищожаващо капитализма, подпомагащо *себенадскачането*, вкореняващо *след-оцеляването*.

Трябва човешкият шаблон – с неговата самота и неговата далечност – да спре да се уподобява и от частицата различност във себе си да поиска уникалност за себе си.

Трябва цялото да се продължи – непонятно за минали и настоящи закони.

...и след като като цел се осъществи човека, той сам ще направи от себе си средство.

3.-4.

Когато материята спре да се манипулира, за да бъде стока, човешкото „днес“ – което индивидуалната воля не притежава – ще бъде принудително (по необходимост) освободено.

И разделението – предпоставено от всяко специализирано „неравенство“ – ще се възвиси до *Последният човек*, който търси своето откъд.

3.-4.

Да притежаваш труда си като плод.

Градеща безцелност дошла от жизнен излишък.

Пресъздаване по вярата – спотаила производителни сили.

3.-4.

В хармония с основополагащия принцип на Стремежа –

„правото“ да бъдеш човек, ще се продължи в изискването да бъдеш повече от човек.

Отдаденост.

3-4.

Ако времето бъде отвоювано (човешкото пространство бъде в свободата си) и е право за ползване – Какво следва?:

- мъка по „изгубената“ (човешка) природа
- леността като умение в естетиката на „бездействието“
- заниманието като самонаправа – *тяло-навън*
- колкото хора толкова видове труд
- сложността като власт
- безценността на *самотата*
- дълга без дълг

Времето като свобода?

Ако физиологичният цикъл (глад-ситост, жажда-утоляване, вдишване-издишване ...) бъде обществено „ограничен“ (като стимул за индивидуално действие) чрез социалната даденост на *телесното съхранение*, т.е. ако има производствени взаимоотношения базирани на свободно от оцеляване време – какво следва?:

I.

Свободата като даденост

Свободата като произвол

Произвола като власт на силата

Времето като собственост

Пак

Или

II.

Себенадскачането като вяра

Времето като свобода

Свободата като *самонаправа*

Ежедневие във самонаправата
Самонаправата като материализирано (в заниманието) *себенадскачане*
Овеществената сложност като власт
Властта като недостатъчност
Свободата – обнова на материята
Свободата – още от вярата
И по вярата – повече от вертикалата на себенадскачането
съставлящо човека от скоковете на самонаправата му.
Кръгът да бъде разчупен

За да не се трансформира времето отново във собственост, то трябва да бъде ползвано от постоянно изграждащ се *светоглед*, поглъщащ ежедневието с непрекъснатата си материализация, така че обществената даденост на *телесното съхранение* – от своя страна – да продължава да гарантира правото на време, т.е. на свобода. Или – светогледа и свободата да са двете страни на непрестанния бунт, в безпределна обнова творящи човека.

3.-4.

Утопия в яския контур на мисълта – запълнила пространство, приела плът, дала сетиво, различно време. Пружината на историята се обтяга до скок в „друга“ природа.

Първата клетка... преди взрива от нов живот да засели недокоснатото.

Да си себе си отделно от себе си, да си система различна по волята си – себеорганизирайки се – друг – от системите, които те включват ... до системата, която включва всичко *И Още...*

3.-4.

Когато необходимостта от оцеляване се снесе от човека остава празно място, защото човека без необходимости (в „раят“ на телесната сигурност) е лутаща се душа във здраво тяло – факт, който изисква нови необходиминости – „свръхестествени“ (свръхестеството) – такива каквито само във *вид без аналогии* може да задоволи, правейки съществото си по нищо подобие, освен по това на вярата.

От сигурността на оцеляването ще изискваме несигурността на самонаправата.

3.-4.

На телесните инстинкти – разума (съзнателната воля) се „противопоставя“ с тяхното удовлетворяване като (контролирана) даденост. Но инстинктите са многопластни (до дълбочината на фибрите) и удовлетворяването им чрез дадеността също не може да бъде еднопластно, т.е. цялостно. Или – докато сме биологичен вид (а ние (като ние)

винаги ще сме) нивата на удовлетворяване (удовлетворяващия смисъл) може да се променят, което предполага и промяна в удовлетворяващите дадености *.

Двата инстинкта – съставлящи оцеляващата жизненост – самосъхранението (индивидуално телесно съхранение) и размножаването (телесно съхранение чрез „посредник“) – се сливат в „потребността“ от продължение (препотвърждаващо факта на съществуването). Но ако задоволяването на единия от двата инстинкта е социална даденост (в рамките на общественото възможно) и *вида е без аналогии* – продължението (отразяващо телесното (само)съхранение и размножаване) също ще е без аналогии, даже в някаква степен то ще е „алогично“ (дотогава доколкото разума обслужва инстинктите), следователно продължението вече ще трябва да отразява новото ниво, до което инстинктивното е било доведено, вследствие предишното му задоволяване.

* до мига, в който ще се разкрие инстинктивност непозната за началото на своето причинно-следствено движение. „Във друго време, във друг час“

Във друго Начало

3.-4.

Не-собственическото общество (първия етап от *след-оцеляването*) ще откъсне (властта над) инстинкта за продължение от пирамидата на оцеляването и ще го хоризонтира в продължение чрез избора на *занимание* – като *второ тяло*, като *тяло-навън*.

Задоволяването на инстинкта за продължение – телесно съхранение (времето/траенето като отделност, като аз) и размножаване (времето/траенето като множество, като мое-ние) – ще престане да се отъждествява с *Името* и *Кръвта* (през посредничеството на средствата за оцеляване) и ще е от „безименния“ израз на човека – от аз правещ Аз, т.е. – *заниманието* ще е „самостоятелна вещ“, която носи „властта“ на въплътеното време (отграничено в направената материя), с което избраната човешка същност „заразява“ околното. И това като обществено-икономическото ежедневие .

Така освободеното от оцеляване време ще намери своята „мегаломанска“ употреба. А индивида – първа точка от многоточие – ще е социално изискуемо предизвикателство. Защото когато задоволиш едно ниво на инстинкта, инстинкта не изчезва, просто задоволяването му става по качествено различен начин. Осъзналият безаналогичността си вид е принуден да търси този начин, за да не му се налага да регресира до „съхраняващите“ го природни и исторически аналогии.

3.-4.

След-оцеляващото общество ще си постави трудната задача по свеждане на *телесното съхранение* до закономерност вътрешно-присъща за обществената система (индивидуално детерминирана – от морал до биология) И от тази закономерност ще се извежда самооценката, приемайки, че жизненото време не може да се натрупва отвъд

годността на тялото, но може да се „огъва“ под тежестта на индивидуалните действия (и продукта от тези действия). Това ще означава отказ от себerealизация (следователно и от себеоценка) дадена от еквиваленти различни от *заниманието* (действието) само по себе си. Кое то – във своята завършена/крайна форма – ще е отказ от *Името* и *Кръвта* – необходимо условие освободената човешка същност да се припокрие с „принудата“ на *самонаправата*, без телесния разпад да бъде системно оправдание за оставане в ежедневие препотвърждаващо факта на оцеляването.

3.-4.

Дисхармонията между самосъзнанието и обективно даденото трябва да бъде преодоляна.

От гледна точка на обществото – означава преодоляване на границата между публично и частно. Ежедневието, в което двете се срещат ще бъде преобразувано така, че хибрида от зависимости да не отнема от индивидуалното стремежа му към уникалност. От гледна точка на индивида – означава преодоляване на границата между смъртност и безсмъртие, т.е. смъртността ще е условието създанията (със своето „безсмъртие“) да се случат. За човека – вида (обществото) ще е сцена и наблюдател, време – белязано със *себенадскачането* му. Не *Кръвта* ще е паметник, нито *Името*, а щриха въплътено време, което рисува вселена.

3.-4.

Това, след което може да се разделим:

- Самоопределение през *заниманието* не може да има без *дадеността на оцеляването*.
- Платомерност (от което и контрол) ще се изисква само за обществено гарантираното телесно съхранение.
- Организационните практики (в преходния етап) ще са за полагане в *светогледа* и от специализация по *светогледа*, от чиито *общ смисъл* ще са „дадените“ и „приети“ блага.
- Щом времето започне да се мисли все по-малко като склад за пространство и все повече като *след-оцеляваща сложност*, която от контура/направата на веща получава своята видимост.

Събличането на стоковата форма от продукта ще материализира („съкращавайки посредниците“) човека за човека.

Когато продукта бъде лишен от стоковото си съдържание, хората ще се превърнат в цел и средство на самите себе си.

3.-4.

Извън стоков характер времето придобива когато трудовото и свободното време (като изживяно) са едно, или (което е същото) когато свободното време е и трудово такова,

т.е. жизненото време не се дели на трудово и свободно Когато към действието за реализиране на продуктите, които „обслужват“ времето не се пришива +/- продуктов прим, или казано по-точно когато траенето не изработва „още“ или не губи „още“ продукт, за своето „обслужване“.

Човек за човека е не просто *ближен* (еднаквост правеща близост), а това пространство (извън собственото тяло), върху което жизненото време *на един* (траенето *на един*) може да се придаде на друг (през споделяне (и размяна) на предметеното време между различните телесни пространства) Т.е. човек за човека е обекта, в който най-пълно може да се положи всяко отделно (друго, чуждо) жизнено време.

Или

Човек за човека е това телесно пространство (извън собственото тяло), което индивидуалното жизненото време (траенето *на един*) може да обитава като смисъл.

„Обичай ближният като себе си...“ ще звучи като:

ближният е тялото на твоето време.

И това под диктата на крайността.

Крайност:

- заради неизбежната индивидуална смърт.

Крайност:

- заради „овластената съдбовност“ на *себенадскачането* налагащо от безформеното на общата материя да бъде изтеглена форма, да бъде откъсната, да бъде обособена, да бъде оживена.

Очертаване на граници. Скулптуриране на образ. Изплитане на посока.

До голямото влюбване До Последният човек...

В строй система общество ... В принудителната свобода на *телесното съхранение*.

3.-4.

Безцелно човешко действие (именно човешко) уловило във времето си различни форми живот.

3.-4.

Икономическите взаимоотношения установени без стоков посредник (посредника на материалното натрупване/средствата за оцеляване/сигурността на имането/оцеляващото съхранение) ще концентрират безаналогичната човешка природа до „нетрайността“ на човешките отношения, до „натрупването“ на човешки роли, предметени по времевото качество, чието тяло искаш да си.

3.-4.

Производствената сила е (възможност за) манипулиране на пространството, чрез което се увеличава скоростта за извършване на определена работа, следователно се намалява времето за извършване на същата.

Или: пространство-манипулиращите възможности като (въплътен) сбор, съкращават времето (за извършване) на сбора от работи, т.е. удължават (пак в контекста на наличната работа) неработното време – освобождават време. В това именно се състои правилното тълкуване на икономическия растеж – не във сумата от стоки, а в количеството освободено от оцеляване време (т.е. в свободното от възпроизводство траене на телата, оставени на себе си).

Ако оцеляването (*телесното съхранение*) е даденост ще следва (по хронология):

1. Освободеното време ще „загуби“ смисъл, т.е. свободата в границите на оцеляването ще загуби смисъл. От това ще се породи първоначалния хаос на преходния период, в търсене на нова, *след-оцеляваща* свобода.

2. *Заниманието* няма да е с оцеляващото задължение на труда. *Заниманието* ще е „труд“ по самонаправа.

След-оцеляващата свобода изисква ново образование (дотокова доколкото образованието е „език“ въплътил (конкретна) мисловност) И „нов език“, ново изговаряне на себе си (дотокова доколкото през езика света се представя – възприема и учи на възприятие) Т.е. *след-оцеляващата свобода* ще е от *след-оцеляващо възприятие* – истинност дошла от втъкаване на нов светоглед в ежедневието.

3. Самоорганизацията по *занимание* ще замени организацията по стоково производство и ще промени специализацията подчинена на това производството. *Колкото хора толкова видове труд* ще е крайната (идеална) форма на индивидуализираното ежедневие, в което сложността на общото ще се припокрива със сериозността на (само)правещата се уникалност.

3.-4.

След-оцеляващото общество не налага пространствено разширение (материално натрупване), а само *телесно съхранение* (подсигурено от вече наличните производствени мощности) и времева „дълбочина“ изразяваща се в непрестанно уникализиране, отграничаване на телесното траене – изискване изпълнимо чрез довеждане на обществения труд до израз на индивидуалността, при което крайният резултат, продукта, не е предварително зададен, т.е. неговата завършеност няма да се ръководи от функционалната сложност на общото, а индивида няма да е принуден постоянно да множи (чрез повтарящо се действие) овеществени/продуктови копия като израз на труда си, т.е. на себе си.

Дотокова доколкото *след-оцеляващото общество* – за да бъде такова – ще гарантира *телесното съхранение* на всеки и ще „забрави“ частната собственост като „оценител“ на същността, то пирамидалната обществена структура (каквато я познаваме) няма да я има.*

* Остава обаче опасността организаторите на грижата за *телесното съхранение* (в следпревратния, преходен етап), да се превърнат в администрираща диктатура.

След-оцеляващото общество ще се индивидуализира чрез: аз съм надмогването си, заради ценното в мен-за мен. Но което е ценно в мен-за мен, може да не е ценно за друг, следователно как индивидуалното надмогване – белязано от краткостта на живота – ще се случи като обществена среда?:

1. Разбирането (осъзнаването) какво е ценно в теб идва от другите (от формиращото социално, включващо в пълнотата си отграничеността на аз-а – от което и значението на *освободената самота*).
2. Уникалността свидетелства само пред себе си. И всяко съвършенство е невидимо.
3. Продължението като бъдеще, което си Ти – без причинно-следственото настояще да го предполага – това е:

Да скочиш до *другото*, което е от Теб.

Да видиш бъдещето (на това което Е) през очите на вероятността, която самото Ти съществуване вече съдържа. Защото:

щом Аз Съм – светът ми може да бъде.

Христос го е направил.

Самонаправилият се може.

3.-4.

Индивидуалността ще се отъждествява със специализацията (като трудови умения, като *занимание*)

Т.Е.

Специализацията (част от *общата сложност*) ще се припокрива с човека като приета същност, от своя страна очертана от *светогледа* във който цялото ще се полага.

Жизненото време ще се припокрива с трудовото време. Личното и общото ще хармонизират в рамките на крайността.

Крайност:

1. Ограниченият ресурс от време, с което индивида разполага.

Крайност:

2. Идваща от *видовият стремеж към себенадскачане*.

Времето – делено и събирано – ще е еквивалента за размяна, срещу чиято посока човешкото занимание ще се противопоставя, превръщайки носещата го личност в нужното пространство, чрез което „безпризорното“ време се сбъдва.

3.-4.

Щом преодолеем налагащите проявления на оцеляването, времето ще се овеществява от пространството на „равните“ занимания, а организираността ще е от „магнита“ на

правената *обща сложност*. Предмета ще притегля човека и от неговата „тежест“ ще се случва споделеното време на *повече от един*.

3.-4.

Междинност!?

Всяка междинност е по-лоша от капитализма.

Реформаторство – преправяне – на какво!? – не, не, не.

Скок.

Връщането е слабост – човешка, групова, светогледна.

Организираността е проядена от пространствен ламтеж,
от изкушенията на благинките.

Притежателя на власт владее времето като пророк
чиято представа веднъж изречена трябва да се случи.

Пророци на себе си.

Тялото, което се продължава е в дълг (без дълг) само на смъртта.

И този дълг драпа към времето като към късове същност.

Цялото е разбито – дължина, ширина, височина – ехтят в кръговрат.

Болната вечност познава края.

Но края е одарен с началата на събднати форми

И с изхода на *Другото* – това, което не повтаря И от
преболедуването си надмогва – Вселена и Бог.

4.-1.

Новото – което откъсва. Разликата между влечуго и птица.

В този избор трябва да сме съзнателни.

Себенадскачането – втъкано в ежедневието – ще отрече системите
крепящи се на натрупаната собственост. И *бягството във властта*
като воля подчинена на подвластни.

4.-1.

На едната осмисля земният път както душа за тялото ѝ.

На другата е тяло за душата ѝ.

Марта и Мария

*Отражение, което допълва, което завършва. Цялост –
от плът и безплътност.*

4.-1.

Човешката маска ще бъде заменена от дух живеещ в непрестанна недостатъчност, не
приемащ венци йерархоподобни за усилията си, не поставящ самодоволна точка на

живота си – Стремящ се. Никакво спокойствие, а заетръси. Създаващ задъхан, обречено изправен пред смазващия ботуш на нищожността си. Отдал се на разстрела си – изчезващ като лъч от изстинала звезда.

*Вяра, която прави Бога си – без страх и във стремеж.
Сянка, която не пада. Драскотина, която стои.*

4.-1.

Себенадскачането е отвъдност, зародиш на време –
универсалният еквивалент го убива, принизява, очовечава.
Без универсален еквивалент хората ще са острови –
стремащ се израз на всеобщото.

4.-1.

Премоделираният разум.
Рационалност без мнозинство.
Вяра, която цялата отговорност за отвъдчовешкото възлага на човека,
на отделния човек, на последния човек.
Метода – преразказ на себе си в стремеж. Непрестанно *себенадскачане*.
Труд, който те индивидуализира до плаващ в материята остров,
до снежна топка повлякла лавини.
Времето-пукнатина разширено до свят.
Как от острова да направиш общност?
Труд, който те индивидуализира – Аз – процеп от време –
във време на общност от процепи съставена.

4.-2.

Да „принудиш“ хората да бъдат свободни, означава да им отнемеш оправданието на
тялото, за да може сгъстените краски на адовото насилие и съзидателната мощ на
божествената надежда да са сблъсък изострил до крайност душите им И с духа си до
смърт да удрят решетките на естеството.
Но само едното е *Добро* и от него е на формите различното.

4.-2.

Оцеляващият свят е несигурен свят, в който всеки търси своята социална сигурност,
през гаранцията на собствеността.
Докато Ние трябва да създадем сигурен свят, във който всеки ще търси своята
индивидуална несигурност по принудата на свободата – от преодоляването на предела
до безпредел – като стимул за действие.

Изчерпващото се жизнено време е бича тласкащ.
Да бързаме създанията да не разочароваме.

4.-2.

От всички кражби на време трябва да защитим смъртта си
Ние, които виждаме как неизбежното поражение се приближава,
и които сме непримирими.
Защото нито раса, нито породена кръв, нито собственост ни пази.
Свободата е принуда – без критерии за избраност – която
историята, природата и Бог е длъжна да пренаправи.

И ще търсят израз на своята отдаденост.
И от знаци ще е споделената материя.
И от символа дал продължение ще се хранят човекоподобните.
А мъката ще е от това, че дробовете на тополата още дишат смърт.

4.-2.

Ако една революция може да е окончателна, създава бездна в човешкото, то това е
революцията на стремежа.
И ако Бог е пречка – ще го пренаписваме. И ако Вярата липсва – ще я създаваме.

*Драскотината в небето открива пространства
за нашественици.
Миражният остров взел животите на дишащите озон
приема плът.
И няма връщане назад Защото кръвта е друга
И костите са леки като перца на птици.*

Разумното животно трябва да бъде забравено За да
се разлеят потоци знаменосна непримиримост –
самоубиващо надмогване отделило контурите на скока
от приземяването на трупа.

4.-2.

Непрестанният бунт ще е въплътен в обществен орган.
Аз – ще отграничава вещество, ще оживява безжизненото.
И всичко – попило етиката на стремежа.
До телесно изграждане.

4.-3.

Придаване на обществена значимост на определена организационна практика, пространственото ѝ обособяване, персонализиране и втъкаване в обществената цялост е създаване на институция Т.е. обособяването на светогледно проявление, обвързало (през социално-структурирано въплъщение) обществените (и неминуемо – индивидуалните) взаимоотношения със себе си – е институция.

Институции на (преходния етап до) *след-оцеляването* ще са:

Институцията на създателите (пазители на видовия стремеж към себенадскачане, творителите на посока от *Въпрос* и *Предизвикателство*, кучетата на вярата).

Институцията на събирачите на детайли/съставителите на време правещите общата сложност – всеки един може да бъде.

Самонаправата по видовия стремеж към себенадскачане – като институция (обхващаща всички прогледнали по светогледа).

4.-3.

Специализираното време (от разделението на труда) трябва да бъде сведено до общото на пурпурианския светоглед Т.е. алтернативата на стоковата себереализация трябва да включва хомогенност, дотолкова доколкото стоковата себереализация е светогледно хомогенна И хетерогенност – дотолкова доколкото пълноценното материално производство (освобождаващо индивидуализираните проявления на *след-оцеляването**) се нуждае от такава, (и) за да няма „връщане“ в предкапиталистическата манипулация на пространството.

Стимула за действие движещ и организиращ общественото трябва да е изразител на хомогенността (целостта). А „разделението на труда“ вътре в обществото/*нацията по избор* трябва да пази хетерогенността необходима за функционалната сложност на общото и отразяваща стремежа към *колкото хора толкова видове труд* (От което и въпроса – какво ще опосредства сбора от индивидуалности, т.е. материалното (производствено) случване – придобива значение).

* и като излишък от оцеляване и като градивни елементи – *детайли за събирачите им* – за бъдещ съзидателен акт.

4.-3.

Освобождавайки човека от тежестта на оцеляването (като стимул за действие, като страх трупаш сигурност през складиране на чуждо жизнено време) и производствените (и производителните) сили (пространство-манипулиращите възможности) също ще бъдат освободени.

Групата-авангард (групата-носител, авангарда-носител) ще осъзнава времето като ресурс, който трябва да бъде изпълнен със смисъл без дълг към оцеляването.

И близостта и бунта до небесното на революцията ще протягат човешкото, а видът – освободил времето си – ще направи скок – производствен, светогледен, природен – до ветрило от нови видове (защото даденото и прието време ще е въобразено благо, което разделя по същност).

„Когато плътта е прекалено силна“ не може да види миражното начало като освобождение. Освобождение изискващо пространство за друго време в себе си.

Плът „освободила се“ от плътта поне в миговете-създаване, в децата на будния сън...

4.-3.

Освободете им време

Освободете им пространство

И ги „задължете“ да го изпълнят.

Промяната налага физическото оцеляване на всеки да бъде даденост.

Гарантираното физическо оцеляване означава освободено време (свободни във телата си), следователно освободено пространство („искащо“ време).

Вгледани в материята, в заемащата от нея форма, в агрегатното състояние съставлящо веществото, но най-вече в полезността ѝ. Защото полезността е, което трябва да претворим.

Настоящото ще е минало+миг В стремежна недостатъчност *И Още...*

4.-3.

Освобождаването на човека от капиталистическия светоглед е процес, който ще ползва излишъка от материално производство, от пространство-манипулиращи длета като платформа срещу *реда на нещата*.

И не бедните, а бедността – до безнадеждното на смъртта

И не страдащите, а страданието – до безнадеждното на смъртта

И не смъртните, а плодородието на смъртта

Ще са булата, които от материята на света трябва да откъснем.

Вселената прави себе си чрез нас И от творенията си търси своята Другост.

4.-3.

Войната на човечеството за човечеството предстои.

Това ще е световна гражданска война.

Две редици ще се изправят една срещу друга –
хората на оцеляващото време срещу хората на след-оцеляващото.
В сблъсък на две различни възприятия за време.
Историята/Природата не познава такъв сблъсък – то е човешко достижение.
Видът без аналогии ще воюва срещу всяка аналогия.
„Бунта на революцията“ ще е от тела разчленили себе си до мигове.

4.

*...от след-оцеляващата черта, до която мощта на производствените сили ни е довела
...от ирационалната необходимост от светоглед, правещ вида цялостен във времевия
му стремеж към продължение*

Между старото и новото общество стои периода на политическото, на човека-кауза, на човек откъснат от частното (от плитчината на добруващата кръв). Този период включва началото на революционното движение, *преврата* и установяването на система, която да подготви и осъществи прехода към *след-оцеляване*.
Първата стъпка е да се възроди политическият човек, и от него да се стартира бунта на групата.

4.

Трансформацията на обществото изисква индивиди направили своя *след-оцеляващ избор* – избрали вярата си, избрали братството по вяра. Пурпур ще е *нация по избор*.
Нация, която трябва да се случи, за да може преддверието до революцията да се състои.
Нация, която трябва да се случи въпреки граници, етноси, езици, традиции. Нация, която ще „центрира“ (по функционираща цялост) промяната, така че тя да заживее пълнокръвно...или да загине.

4.

Нацията по избор е необходима когато общия смисъл на избора е антагонистичен на общия смисъл на доминиращата система.
От това и необходимостта от преврат.

Групата-носител ще обособи *нацията по избор*, ще я центрира отделяйки я в държава (доколкото държавата е оградено пространство на *общия смисъл*). *Преврата* ще е оформяне на такава обществена структура, в която *не-собственическото общество* да функционира пълнокръвно, давайки на труда индивидуална същност. Т.е. *нацията по избор* ще е всъщност избора на общност, която през *преврата* ще се структурира в независима система – обхващаща и светогледната цялост и разделението по „придобита“ индивидуалност (по *занимание*) като двете страни на общото.

Преврата ще състави обществена цялост, при която „властта“ произхождаща от *общия смисъл*, ще е зависима от „други подвластни“, възплъщаващи този смисъл.

4.

Смисъла – не като външно за човека А като надмогване, като вътрешно. Именно това „вътрешно“ е задачата. От него трябва да черпи значимост *групата-авангард*, а в преходния етап – *институцията на създателите*. От това „вътрешно“ *самонаправата* се въздига до *надежда на безнадеждно свършеното*. Заради това „вътрешно“ трябва да бъде изваян езика (образованието). Заради „вътрешното“ трябва да ги има и Отказа и Отдадеността.

И е свещеното отвътре И е плътта на смисъла И върху реалността от материя Е, което *събирачите на детайли* събират. Защото отвъдното може да бъде „вътрешно“ само когато „вътрешното“ е бъдеще.

А трябва ли „в домът Господен“ да има посредници?:

Да – дотогава докато всяко тяло не направи от себе си дом за създанията си.

4.

Отдаденият на промяната трябва да осъзнава, че масата прави „революции“, за да получи (по насилствен път) дореволюционните привилегии на господстващите групи. На масата трябва да се гледа като на контрареволюционна. При това при успех на революцията (преврата), революционният авангард (или по-точно – революционното на *светогледа*) е необходимо „да се отдели“ (институционализирайки определени обществени функции/обществено значими качества) от административно-управленския апарат, формиращ новите обществени структури от материала на старите и влизащ в пряк досег с контрареволюционната маса (дори ако събирането ѝ е „по избор“) поставена в след революционни условия. Като същевременно запази контрола над непрекъснатия характер на революционният процес. И така до успешното завършване на междинния, преходен етап между старото и новото общество (след който и администриращите (на първо място) и опосредстващите организации (с тяхната „авангардност“) ще се разпаднат с обезсмисляне на функциите им, които ги предполагат „отделни“ от индивида), т.е. до установяване на невъзвратно различен светогледен ъгъл, пропастно разграничаващ оцеляващото от *след-оцеляващото* възприятие (което ще е и реалното осъществяване на революцията).

4.

Междинният (преходен, преддверен) етап, който следва революционния прелом на *преврата*, ще (има за цел да) трансформира възприятията по *светогледа*.

Създаването на *не-собственическото общество* ще е само прелюдията (за чието оформяне управляемата организираност е необходима) към създаването на *след-*

оцеляващото общество, което няма да има властови центрове изземащи наградата и наказанието като свой същностен атрибут.

Свободният човек ще полага себе си като среда, като свобода за другите.

Свободният човек ще е време с определено качество, в което обществото ще живее – общество съставено от свободни индивиди.

И в хармония между спомен и същност ще израства неговото най-издигнато.

А качените върху плещите му, когато свобода немислима за всяко настояще придобият – ще го презрат.

*...в хармония между спомен и приета същност, ще се полагат израстващите от нас.
А свободата им – ще ни презре.*

4.

Преходния етап към *след-оцеляването* минава през преодоляване на собствеността като (оцеляващ) стимул за човешко действие и трупането ѝ като универсален еквивалент на трудово време.

„Изчистването“ на жизненото време от принудата на оцеляването и като продължение от принудата на *безрадостния труд* – ще сведе труда до действие, чието целеполагане е от произвеждащата същност, която личността ще избира да „притежава“ като израз на общественото си тяло.

Създаването ще е специфично време, миг – завършен в *детайла*.

Растежа (като материална обнова, като трансформация на природната шепа по подобие) ще се дава от индивидуалния предел, който всеки за себе си ще е призван да надскача.

4.

В *нацията по избор* светогледната цялост на *общия смисъл* ще се проявява в многообразието от занимания пораждащи формите на излишък от *телесно съхранение*.

И ако *телесното съхранение* е времето-аз (производителна сила само по себе си), то всяко отделно занимание (като *тяло-навън*) ще е и овеществено време за някой друг, т.е. времето-ние А хармонията ще почива освен на многообразието от занимания и на нарушаващата я „безкрайност“ на себенадскачането. Без компромиса на стоката компенсиращ загубата на жизнено време.

Нацията по избор ще е „центрирането“ на *светогледа*, така щото многобройността от *занимания* – като израз на индивидуалното в същността, неподдаващо се на обща производствена функционалност и нетърсещо стокова компенсация – да се случи.

4.

Държавата ще спре да бъде легитимно насилие, външен враг, класово господство, обединение по (предишен) език, раждания нанизани върху вековете, смърти дали

плодородна пръст. Нацията и от нея – невидимите граници на държавата – ще е стремеж към Избор... *Несъществуващата земя* ще е територия (възприятие) очертана първо като солидарност с човешкото в неговото тяло, после като отрицание на същото, дотолкова доколкото *себенадскачането* ще е със свои пространствени (във обществената тъкан) изразители.

4.

„Бягството“ от принуждаващата колективност може да се осъществи само ако отделния живот не зависи от *общ смисъл* сведен до универсални еквиваленти (служещи като средство за физическо и/или социално оцеляване), а човешкото действие/заетост/труд не е принудително зададено от „властта“, която цялото (във своето правене на света) притежава през йерархията на сбъднатите желания за другите.

И въпреки, че не си част *да те има* е право – веднъж като *телесно съхранение*, втори път като занимание – *тяло-навън*.

Затова обществено гарантираното *телесно съхранение* на всеки трябва (от възплътения в система *светоглед*) да се доведе не просто до моралните основи на общественото съществуване, а и до биологичните детерминанти (изменяйки ги) на отделния човек.

4.

Всяка групова функция съществуваща в единството на цялото е антагонистична на индивидуалната неповторимост поради общата функционалност, която цялото изисква, за да е цяло.

Това ще променим.

Труда ще е:

Наделено до мигове действие. Отрязъци време със свое качество втъкани в завършеността на продукта. Същност, която не се повтаря, дотолкова доколкото завършеността на продукта няма да е предопределена от общото производствено и потребителско възприятие, от времево качество, което парчето деформирана (по подобие на личността) материя – предпоставено – трябва да носи на общото.

Трудово-специализираната хетерогенност, създаваща многообразието от материално производство, е подчинена на пирамидалната шарка, която капиталистическото притежание на *общия смисъл* (през стимула за действие) обуславя като реализирана тежест на отделната воля.

Или което е същото – стимула за действие, предполагащ вертикала не допуска разтварянето на света в достигнатия излишък, така щото рамките на свободата да се сведат до „пустотата“ (въображението) на свободните.

След *преврата* когато леността – като полъх жаден за кръв – отмине, ще възкръсне необходимостта от същност, взела на биологията смисъла и захвърлила го върху преобразението на материята. Защото само една от двете души може време да вземе – Не тази, която остава А тази която прави своето презрение.

Другото е сбъдната надежда за безнадеждно свършеното.

4.

Не-собственическото общество не описва *след-оцеляването* като проявление, даже напротив – пред след-оцеляването стои предизвикателството на реализираното *телесно съхранение* на всеки. От което следва необходимостта от *след-оцеляващ стимул за действие*, откъсващ от оцеляването и въплъщаващ се в *споделената сложност* на след-оцеляването.

Поддържането, администрирането на оцеляващите дадености, може да подчини след-оцеляващото живеене – или иначе казано – големият риск пред *след-оцеляването* като живеене е то да бъде запълнено от овластеното администриране на оцеляването като даденост Така че съхранението на оцеляващите дадености да се превърне в единствения (системен) смисъл (стимул) на след-оцеляващото съществуване. Това трябва да се предотврати.

4.

„Институцията“ на частната собственост трябва да се сведе до институции за *телесно съхранение* (като обществено задължение). Собствено ще е това, от което физическото бъдеще на всеки (който е в общото) ще черпи своите крепителни потребности (или което е същото – своето овеществено, оцеляващо право) И чиято неотменност ще произтича от обществения „инстинкт“, просмукал се в морала на индивида, до степента на индивидуална (биологична) инстинктивност*. Върху базата на *телесното съхранение* себerealизацията трябва да бъде освободена от общата целесъобразност, от компенсацията на собствеността и от материалното натрупване като „вечна“ защита от смъртта.

** Остров обгърнат от извънредната самота и глада на шестима души:*

Млад мъж – ранен смъртоносно

Стара жена

Дете-сираче

Стар мъж

Брат и сестра – сестрата губеща сили от болестта на изтощението

Въпроса е: кого – за да оцелее – ще избере групата, удовлетворявайки на инстинкта вика, с канибалски порив заситили глада си?

Отговор: такъв избор не стои пред прекрачилиите прага на след-оцеляването.

Реалността на индивидите, която ще се случва от въображението „взимащо“ от обществения излишък (останал след физическото възпроизводство), трябва да бъде

съставена от изострени възприятия за крайното (идеалното) на правещата се *самота*, така щото жизненото време на всички да може да се огъва под тежестта на личното време на всеки. Индивидуализирания език, индивидуализираната мисловност, *детайла* (като проектиран в материята стремеж към съвършенство – най-издигнатото твое), ще е разломното „място“, в което личността ще се разпорежда, за да може да се освободи от времето като общ поток, оставайки артефактите (знаците) на присъствието си като елементи за градежа на друг.

4.

Общия смисъл социализира стимула за действие и универсализира продукта (свежда значимостта му до способността му да бъде разменен). Или:

Индивидуалния стимул за действие се социализира през *общия смисъл*, отразяващ йерархията по притежавани средствата за оцеляване (и излишъка от тях), предположени от системата/строя/обществената формация, от нейната светогледна основа, т.е. от начина на производство на „вечност“ за душата и тялото.

Всеки стимул за действие досега е ехо от глада, което страха от смъртта умножава.

Трите колони на *след-оцеляващата заедност* ще са:

1. *Институцията на създателите* – видовия стремеж към себенадскачане
 2. *Събирачите на детайли/Съставителите на време* (информационния свят е базата за тяхната реализация).
 3. Индивида, който „крещи“ себенадскачането си през избраната форма (*детайла*) на своето *занимание* (слял със себе си стремежа към съвършенство, т.е. най-издигнатото свое превърнал в предела, който самонаправата му трябва да надмогне)
- И от него първите две вземат съществуването си.

Събирачите на детайли/Съставителите на време от наличното материално, от индивидуалните проявления (от парчетата овеществена индивидуалност), ще определят видимост.

Създателите (институционализираното видово себенадскачане) ще формират възприятията, в които видимостта ще се полага.

Безстоковото човешко осъществяване трябва да е първото дело на *съзидателната институция*, тяхна грижа, която – след надмогване на стоковото целеполагане – да замени консумацията на „безделието“ с тъканта на *светогледа*. А „изговорения“ смисъл – оживил *светогледа* – ще е в началото.

Събирачите на детайли ще придават *общата сложност* на отделните проявления, на сбора от *детайли* „затворили“ индивидуалностите.

Те ще са съставители на обществената материя – „без дълг“ към вярата, но предположени от организираност – светогледно контурирана. Тяхната „специализация“ ще е отговорна за времевото (продуктово) качество на общото пространство.

Събирачите на детайли ще „възпитават възпитателите“ (създателите) и обратното.

Създателите ще са пазители на догмата, на невъзвращенството, на пропадното, на бездноотделящия скок. Но те ще са и изразители на светоглед, според който видовото себенадскачане, стремежа към *Друго* – е „промисъл“.

Сблъсъка между двете е *Още-то...* което *самотата* желае.
Самотата, която всяко небе и всяка земя ползва за стъпало.

Случилото се *Друго* ще я презре.

4.

Системата моделира (по калъпа си) проявленията на човека. Бунта се дресиращ от примирението и самодоволството. Затова *след-оцеляването* ще от вяра, която нови прагове за своите скокове ще трябва да подготвя.

4.

Благото (след телесното съхранение) няма форма. То е самото безразличие.
То е от света на въобразеното.

Когато недостатъчността подгони инстинкта всяко занимание ще е повече оцеляване,
или Не
Тялото и неговото удоволствие ще е абсолютния център,
или Не
Безсмъртието ще е копие след копие след копие,
или Не
По избор на тези, за които оцеляването не е възможност, а даденост.

Да им дариш богатство е да ги научиш да говорят и ходят.

4.

Има въпроси, които събират и мисъл и чувство и фантазия и надежда.
Те са извор на мечтание.
Рай побран в разлом И от разломи – пътя на скитник.
Пълнота са те, пиедестал за протегната фигура
Начало?!?

4.

След преврата до революцията на след-оцеляването Или – осъзнаване на труда (заниманието, дейността) като взаимоотношение (*тяло-навън*) следствие от:

- вяра виждаща изначалността на стремежа.
- вяра изискваща личността да сътвори своята уникалност.
- вяра отъждествяваща личността с нейното *себенадскачане*.
- вяра откриваща в отрязъка време на всяка отделност (и в крехкостта на тялото също) вероятност за *Друго*.

4.

В преходния етап, преди *след-оцеляващата революция*, създаването трябва да бъде оправдано и овеществено.

Скока трябва да бъде търсен, трябва да бъде предизвикан.

Смъртта, която дебне – трябва да бъде подкана за себенадскачане.

Създанията, които очакват своя създател – трябва да бъде подкана за себенадскачане.

Видовия стремеж към себенадскачане трябва да получи своя институционална обособеност.

Социално, икономически и политически – обществото трябва да се превърне в люлка за създатели, проектиращи тялото си в друго пространство, с друго време.

Революцията на *след-оцеляването* ще е себенадскачане сбъднато в ежедневие. Без принудата на външна за същността целесъобразност.

Създаването ще е самоцел придобило тела.

4.

Необходимостта от претворяване ще е системна тоталност.

И личното в неговото овеществено продължение ще е осъзнаване на себе си като време за чужда реалност.

4.

Когато оцеляващата принуда спре да движи човека, самоорганизацията (от груповая към обществена) ще създава нови социални взаимоотношения базирани на *телесното съхранение* като даденост и в *себенадскачането* намиращи безаналогичното ценностно съдържание на *след-оцеляването*.

4.

Производителността (като достигнати възможности), можеща да осигури съхраняващите необходиминости на всеки, предполага видово развитие без исторически и природни аналогии.

Революционната дилема гласи:

- или да бъдем доминиращи в своето оцеляване – животни (осъзнали края си-скрили се в собствеността)

- или „освободени от оцеляването“ да сме алтернативата си като вид.

Свободното време, на което ситите ни тела могат да се радват е предизвикателство изискващо промяна.

Преоформяне разбирането за познание и „затваряне“ в уникалността на вида.

Човешкото производство ще е без посредничеството на стоката (– компенсаторния продукт-прим – прибавяне на въображаемо още към продукта, на което „още“ продукта служи). Продукта ще е израз на същност, *тяло-навън* – обществено тяло.

Преоформяне разбирането за познание и „затваряне“ в уникалността на вида.

В „бартера“ на индивидуалности ще се реализира икономическия живот чрез безкрайното (доколкото въображението е такова) разнообразие от видове време, на което всеки индивид ще бъде автор.

Преоформяне разбирането за познание и „затваряне“ в уникалността на вида.

За да придобие индивидуалността „разменна стойност“ ще се изисква все по „специализирано“ вглеждане в *детайла (колкото хора толкова видове труд)* като източник на определен тип траене.

Преоформяне разбирането за познание и „затваряне“ в уникалността на вида.

Преобразуването на възприятието (чрез езика, на който говори и който изговаря *светогледа*, т.е. чрез *светогледа* като „образование“) и на материалната обвивка (чрез избора на *занимание* и *тъкан* за същото), от която се изтегля вещния свят – ще доведе пространството на оцеляването до след-оцеляващо време.

Преоформяне разбирането за познание и „затваряне“ в уникалността на вида.

4.

Да повтаряш цялото е грях.

Фрагментите да са от сътворено време, за което откъсваш пространство Или – фрагментите да са сътворено пространство, което носи времето си.

Надежда Сме за Безнадеждно Съвършеното.

4.

...живот, който пренебрегва древността и от ежедневието прави дни подобни на хелиеви балони.

Внимателно! защото съвършената хармонията е блато.

Никакво ежедневие не трябва да примирява момчетата на бунта.

4.

След-оцеляването е друго време. Друго траене.

Трябва гладните
и жадните за друг свят да се слоят в правеща истина.
Промяна в дело обединило ситост и стремеж.
И когато гладните не са гладни се взираме в стремежа.

4.

Да мислиш *след-оцеляването* означава да мислиш вида без природни и исторически аналогии.

След-оцеляващия преход започва от оцеляването на всеки като социална даденост и продължава в правенето на свят надмогнал оцеляването (и неговите посредници) като стимул за действие.

Социалната даденост на *телесното съхранение* като индивидуално право изменя същността на оцеляващите инстинкти. *Телесното съхранение* пази човешкото (дава му време), за да може да достигне до нечовешко качество.

Възприятията на вида осмислени като уникалност.

Бунта е върху ръба на осъществения стремеж, протегнат към *Още...*

4.

В *не-собственическо общество* трябва да се трупат все по-голям запас от самоценен труд:

- бунт искащ пространства
- миг затворен във фраза
- колони от метал сочещи мечта
- ваятелство на време в откъсната материя
- Началото? – страст и опиум

Върху работливите рамене на машините
същото от разломи ще е преображението.

4.

Създаването като:

Форма на поведение

Форма на различност

Сблъсък в „еднородността“ на *светогледа*.

Да овеществиш – да придадеш своето време като време за телата на другите,
или – траенето си да споделиш.

4.

Трудът ще е занимание

(и сенки прелетели над главите и древен страх)

когато му се даде светоглед и свобода.

Светоглед – за да бъде *заниманието* от представа, в която личността се оглежда.

Свобода – за да надмогва всяка представа във *Въпрос* и *Предизвикателство*,
в „безцелно“ пресъздаване.

Без дълг – да бъдеш на дълга първото. Защото всички сме *Последният човек*.

4.

Социалната даденост на *телесното съхранение* като индивидуално право ще се
„компенсира“ от *самонаправата* до (без)предел като лична етика.

Индивидуализирането на човека ще е от „възпитание“ в *Последният човек* като
представа за първост, за Началото...

За останалия без дълг – *себенадскачането* ще е дълг.

Арбитъра – новото качество.

Критерии за избраност – няма.

4.

Крайното на бунтовният Аз (или самотата докрай) не ще се побира в институции.

Затова:

„Обичай врага си.“

Подготвения „враг“, бунтовника („който с грижа се отглежда“) ще е осъзнат (от
системата) носител на промяна, ще е противопоставящата се различност. За да няма
върщане, деградация, възпроизводство на социалното минало.

Светогледа трябва да включва своя предопределен отрицател.

*И бунта е гнездо за соколи в сърцето,
рохка пръст и синева.*

4.

Себенадскачането е надскачането на *Последният човек*... до първост.

Последният надскача не просто *името* и *кръвта* си, себе си като аз, а надскача себе си
като последното аз – отвъд опита и интерпретациите на паметта. Без дълг изисква –

най-страшното, най-трудното, най-отговорното, най-общото, най-нямото, най-безчовечното – Сам-планета И Още...

Първостта като поява. Да бъде Бог, да бъде Вселена И да шават под кожата И да не е достатъчно Защото...

Ех, ех...Голямата суета е Начало презиращо вечността.

Няма край означава:

Вселената не пулсира и вселените също.

Да заглъхнеш, освен ако...

Бог умира, но няма от какво да се роди, ако...

Голямата суета е Начало.

Времето общество ще е издигане на всеки човек до *Последният човек*, до продължение без *Име* и *Кръв*, до белег върху монолита на ражданията.

Последният човек последността си трябва да превърне в първост.

От което и нищожността на рационалното като причинно-следствена обективност И на обективността като абсолютизиране на опита и паметта („да не вярваш на очите си“ ще е принцип).

„Физиологичното осъзнаване“ на последността ще е „забързване“ на еволюцията. Но не само от съзнанието ще идва то, а чрез волевото отнасяне на осъзнатото към безсъзнателното – от своя страна изменящо физиологията, което по неизбежност предполага ново съзнание – това на първият без аналогии.

4.

Когато са задоволени нуждите на тялото, произведените материални форми (във различна степен тежащи върху социализираното човешко пространство) ще са от овеществяване на индивидуализираното време.

Разломите, които ще се случват по общественото цяло ще са от въобразената стойност, трупаща се като „овластена“ сложност.

А миражното на *самонаправата* ще придобива твърдост в *детайла* – видим и мислим във *общия смисъл*, рационализирал ирационалното на *светогледа*. Въртележка от мигове ще е човешката икономика, поток от време отдаващо и приемащо частици реалност.

4.

Тепърва трябва да осъзнаем времето като пространствено измерение, произвеждайки го – възпроизвеждайки себе си върху откъснатата от кръговрата материя. Трябва да му дадем производствен смисъл, индивидуализирайки го по подобие на всеки и да го съберем в *след-оцеляващо* ежедневие.

Създаването е „специализация“, която модифицира пространството придавайки му време със свой собствен ход. Или, което е същото – отграничава материя.

Творци на време – общност изискваща пространство.

Качествената нищета от обществени посредници – срещу които се разменя непрестанно изчерпващото се жизнено време – засилва съзидателната сила на бунта, социалното претворяване защитило *самотата*.

Самонаправата ще заживее в детайлизирано пространство, пресъздаващо траенето до индивидуализирана различност.

Т.е. – *себенадскачането* води до индивидуализирано време, което донкихотовски се изпълва, с това което заслужава бунта ти И с общност, която в различността ти оживява.

Индивидуализиран език (от говор до материал)

Индивидуализирано време

Индивидуализирано пространство

Отрицание от иманата отделност – от аз – заради *Необходимостта да Си* всичко отделило се – до АЗ.

4.

Върху раменете на настоящите производствени сили ще се сбъдне „нематериалния“ човек.

Но не като отказ от продукта (от овещественото правене), а като стимул различен от безликото му разменно натрупване.

Индивидуализираното време ще е от специализираното действие, от изживяването „вътре“ в действието, което ще е по избора на самонаправа.

Човешкото *до край* е времето творящо АЗ-пространство, т.е. крайното на човешкото е онази същност поставила своето АЗ като *начало*.

4.

За разлика от пространствената (териториалната) експанзия, която във въображението се осъществява с лекота, времето „нашествие“ се нуждае от качествено различно обществено състояние. За да може времето да добие нешизофренична индивидуализация (т.е. самота със самота да общуват) се предполага общество развило нови възприятия. Ако оцеляването спре да бъде цел обслужвана от собствеността като средство, ако свободата от време бъде с отпечатъка на *заниманието*, т.е. ако има нова социална среда – то за да се извърви пропастният преход разделящ оцеляващото от след-оцеляващото общество се изисква (за да остане средата такава) промяна в езика на себеобщуване и общуване вътре в системата.

Образованието ще е общуване между езиково безчетни самоти, ежедневно надмогващи последността си. А където има *повече от един* ще има сложност правеща властта си с трайността на телата.

4.

Всяка форма на заетост трябва да придава индивидуално съдържание на изчерпващото се жизнено време. Траене, което има свое пространство (от веществени разломи), така както личността има свое тяло.

*На илюзионистите останали сами –
посвеждавам.*

4.

Продукта ще е резултат от жизнено действие „оспорващо“ общата времева представа. И в качеството си на „илюзионист“ на времева стойност, на пръсти които правят пространства – човека ще търси тела и души, ще разтваря мигове-разломи за подобни. ... сетива заострени от *детайла*.

4.

Стоковият стимул за действие ще бъде заменен от създаването като пренареждаща самоцел.

А реалността ще се опосредства от миражи осезаеми като всяка вещь, които телата ще превръщат в разказ, в смисъл, в куплет И раждането ще оправдават.

Времето ще е разменен миг – времето, което всяка съзидателност като илюзионист ще иска да владее.

На илюзионистите оставени сами – посвеждавам.

4.

Той обича детайла.

Той е творец на детайли.

4.

Общото знание

и инженерите на материя.

Отправността

и събирачите на детайли.

Властта ще произлиза от правенето (тялото-навън „копачещо“ природната тъкан), защото избора на сложност ще е избор на заедност.

А свободата на отделния човек ще е от:

да те има в отказа

да те има в „простотата“ на единичното

да те има в корабкрушенска самота.

Излишъка дава избор И малката суета може да заплюе За да бъде плодородна пръст.

4.

Стремежа към освобождаване на време е стремеж към освобождаване на човека във сигурността на *телесното съхранение* и с несигурността на „безотговорната децентрализация“ на самотата. Свързаността няма да е от копираща се еднаквост, а от *предмета притеглящ човека*, от сложността, която налага *повече от един*, за своето сбъждане.

Заедността ще е от вяра, която изработва материя, или което е същото – материализира времето си.

4.

След-оцеляването ще е „безвъзмездно отчуждение“ от завършения продукт (дотогава доколкото при индивидуализираната размяна натрупването на чужд труд под еквивалентните му форми няма да е стимул за правене) на същевременно неотчуждимото човешко занимание.

Живот в мегаломанията на *Въпроса*, до време изкривено от тежестта на отговорите.

4.

Стимула на *след-оцеляващото ежедневие* ще е от стремежа към съвършенство на жизнения *детайл*, който индивида е избрал като свое *занимание*.

Сбора от *занимания* ще е домакинството, което избора на сложност ще управлява.

След-оцеляването ще е мрежа от материализирани *детайли* – обединила общото на създаването (обществения трудов процес) със *себенадскачането*.

Бъдещето ще са прозрения

Разбито ежедневие на режещи мигове.

4.

Ако производствената същност ще е мрежова, то властовата (в началото на следпревратния преход) трябва да е перманентно създаваща „диктатурата“ си – обновявайки се Т.е. водена от „антитезата“ си – властта ще „обича врага си“ Но не

просто ще го приема А ще го изгражда Ще „съставя“ омразата му Ще го „съставя“ чрез омразата му Ще бъде „това, което обичат да мразят“ Ще е нужния (и достоен) обект за противопоставяне.

Безаналогичното общество предполага и безаналогична власт – Тази, която себе си продължава правейки врага си Но не като подобие, а като различност – по смисъла на *самонаправата*, по доброто на преображението, по етиката на стремежа, по *себенадскачането* като „промисъл“.

Защото властта (сложността на общото) ще е *люлка за създатели*, сцената, на която *Последният* непрекъснато се изиграва.

„Органогенезата“ (като светогледна организираност) изисква своя „правилен тумор“, направлявано натрупващ теглеща различност за цялото И презрение Защото и врага трябва да бъде готвен за скока, който предишното отрицава и своя надскачаща вяра намира по ръста си.

Правенето на посоки и сглобяването на сложност.

Ако производствената същност ще е мрежова... То ще е проявление на индивидуалността, материализирана в „специализирания“ стремеж към безподобност, в *детайла* – образуващ влакната на общата производствена тъкан, от която *съставителите на време/събирачите на детайли* ще съшиват продукт (различно притегателен за сбора от изработващи го *занимания*) – видим в своята функционална завършеност и овеществяващ *общата сложност* (на пространствената манипулация допълнително придавайки обществена времева тежест).

Именно *детайла* като въплътено *занимание*, т.е. като индивидуалност „навън“ ще „затваря“ многообразието от личности, многобройното човешко присъствие, така щото *заниманието* да бъде независимо от целевата конкретност на общото Т.е.

функциониращата обществена сложност да не принася в жертва (да не свежда до общото, да не унифицира) индивида. Самоценността на създаването ще е от владееенето на индивидуален език (на което образованието – през призмата на *светогледа* – ще служи) и през него – индивидуална мисловност, освобождаваща всяка (откъсната) материя от функционалната предопределеност на общото. Броя на хората ще стане равен на видовете труд. А когато *след-оцеляването* разтвори своята пропаст няма да има разлика между производителен и непроеизводителен труд, между труд и дейност, между мисловна дейност и физическа, та дори и между неволево и волево действие.

4.

Да се трудиш заради костите на бащите си, за да правиш реалността на децата си е принуда, от която като *Кръв* ще се откажем, но не и от времевия хоризонт на вида Защото индивидуалния смисъл е избор, който общото ползва.

4.

Поведенческите еквиваленти свързващи отделностите (индивидите) в цялост (общество) ще са от „наивност“, неразбираща злото (на нищожността) за себе си искащо материална вечност.

Невъзможността да бъдеш чрез/във стоката (или по-точно – стоката да бъде вместо теб) ще е толкова явно, колкото и общодостъпната „елитарност“ на *себенадскачането*.

4.

Победата, на която и да е социална група, дори класа досега води до повтаряне на пирамидалната обществена структура, т.е. до себеосъществяването на човека (като персонализирана йерархия на общия смисъл) чрез господството над човека.

Това трябва да бъде променено, променяйки начина за надмогване на слабото човешко тяло.

Властта (изразяваща се в сложността на общото – вещ, организационна механика и т.н.) ще е вграждане на същност в хоризонталата на цялото и във вертикалата на историята – по избора на *самонаправа* и по подобие на *себенадскачането*.

Измечтали рай за самотата. Място, което обгръща. В отвъдност, която *не следсмъртна е, а земна*.

Бъдещето пуска своите сенки. Проекции, от които се извличат посоки.

Метаморфозирало минало изживяло предстоящото предварително.

Но Ние ще прекратим причинно-следствените видимости, така както се явява чудото със непредвидимата си рядкост.

Кръвта, пролята в месомелачката на кръговрата И вината, която приелите реда на нещата носят Може да се заличи само след саможертва за революцията.

4.

Предполагането на не-собственическо общество е предполагање на необходимости, които са второто и третото, което миналото заповеднически налага.

Т.Е.

Премахването на частната собственост като стимул за действие, трябва да бъде последвано от преоформяне на общественото време предпоставено от наличните производствени сили (с присъщият им пространство-манипулиращ потенциал) и от *общата сложност* отговорна за направата на ежедневието.

ИЛИ

Промененото пространство е във и със друго (променено) време.

Отнесено към обществената среда като към живо тяло, изградено от осъзнаващи се части, аналогията е с този „миг“ на преход, при който индивидите (отделени от

„географската преграда“ на друг вид траене) се откъсват от „себе си“ (т.е. от вида на който принадлежат), за да станат нов вид – иначе казано: до фибрите си да забравят миналото.

А пространството ще е „чисто“ място за заселване.

4.

Човека ще „произвежда“ другия човек, произвеждайки спецификите на времето му.

Пазара в *не-собственическото общество* ще е „пазар“ на време-модифицираща заетост по подобие на *светогледа*, който от всеки ще изисква безпредела на стремежа.

4.

Многообразието от време като многообразие от образи.

В пространството на съхраненото тяло – без деформиращата принуда на борбата за оцеляване Със свобода без дълг, която като атрибут на вярата и заради осъзнатата нищожност на разпада – предизвиква Всеки ще въобразява траенето си И от факта на съществуването ще прави необходимост.

4.

„Тиранията“ на морала ще предположи оцеляващите нужди като даденост. Това ще е корена, основата, неотменното изначалие, което посоката ще следва

Защото:

човека е единственото средство (и цел) за промяна

И

всяка законност ще защитава:

1. Оцеляването на човешкото тяло като обществена грижа

2. Личното себенадскачане като структуриращо социалното. Или – 2. Личната *самонаправа* като структурираща видовото *себенадскачане* (освен в случаите когато противоречи на 1.).

Защото действието е моето *тяло-навън* белязващо материята с отпечатък, който има цел: с времето на дланите си да я откъсне от цялото.

Нахранените ни тела ще са предизвикателство пред „мегаломанията“

А *мегаломанията* ще е тази утрешна същност възприета като норма.

4.

*Пълната липса на историчност, т.е. отрицанието на настоящето като следствие
Е събличане крециящо логиката си – Прозрение – напоило всички човешки стръкове.*

Човека ще ползва излишъка от *телесно съхранение* за своята самонаправа по волята на *светогледа* Който като отправност ще задава неслучили се посоки До физиологичния скок разделящ вид от вид. Но ако скока е бездно-отделящ (и за него – мълчание), то стигането до ръба е вървеж трупаш мисловност, емоционалност – същност, която се случва от вътревидовия (обществен) „език“. Това не е знание (в тесния смисъл на думата), това не е образование (в днешния смисъл на думата), това е превръщането на индивида в разказвач, който разказва себе си с думи, с пръсти, с движения, с дишане... За да бъде всяко действие – труд
А всеки човек – Последен.

4.

Човек – свободен индивид творещ себе си в непрестанно движение, във волево целеполагане – може да има когато колективния смисъл не е само Свобода от..., а и Свобода за..., при което „вселенското“ не замръзва в точка, а напротив – от универсалното е промяната, превръщаща всяка отделност в цел и средство едновременно. Непрекъснат процес от скокове. От обнови.

Другото като потенциал, следователно като възможност.

4.

Огромната мечта за всечовечност рухва пред неразбирането на различността като противопоставяне срещу *реда на нещата* – изначалие, което всяка отделност – по „промисъл“, по вселенски смисъл, по принуда – носи. Изначалие, от което противопоставянето на човек срещу човек, дори на вид срещу вид е компенсиращо следствие, от смъртта трупашо още възможности за взривяване на кръговрата. Всечовечното като общност ще се случи, ако противопоставянето срещу *реда на нещата* се случи като общество, като ежедневие, като осъзнаване на себе си като Начало.

От това ще е оживяващото бъдещата нация, формирането на нейните институции и тяхната гъвкавост – така щото видовия стремеж към *себенадскачане* да не слага вериги на индивидуалната *самонаправа*.

Давайки сигурност на телата – тежестта на оцеляването снели, ще изискваме недостатъчността да създава – в материята съхраняваща белега на времето си.

4.

Спрем ли да се уподобяваме ще се освободим.

Всяко понятие трябва да е първо, всяка понятийна интуитивност (случваща мисловност), трябва да „пожелае“ надмогването си. Защото ако си първи (единствен като начало), твоето не Следва, а Води.

Хоризонт от тела дълбаещи времето. *До прозрени. До прозрение.*

Трябва да изискваме от сигурността на оцеляването несигурността на себенадскачането.

Миговете-удовлетворение ще са точка в многоточие, миговете-себенадскачане ще са ежедневие.

4.

Постоянната отдаденост като непрекъснато състояние, като стремежно ежедневие ще е същността на обществената цялост. До разлома отделящ дореволуционния човек от човека въплътил *след-оцеляването*, т.е. до съществуването чиито възприятия не познават природни и исторически аналогии, спрямо които да мери своята недостатъчност.

...и ще спрем да отдаваме почит на господарите на създаденото, а благодарността си ще дадем на създателите на живеещото – такова каквото тялото пази за *Още...* Защото Те, тялото пазят за *Още...* И почитта към тях е признание за пиедестала от ситост, върху който можем да кукуригаме събуждането си.

4.

Въобразителите на светове ще са специализираните труженици на общото (на посоките, по които може да се върви), чийто *детайл* ще са контурите оформящи свят. А съдържанието – човешкият труд – отдаден и приет – ще е от времеви скулптори, непрестанно уникализиращи миговете – от раждането до смъртта.

Докато пречупил кръга на повторението, човека себе си ще разпилее на много късове
Аз – по избор И по бунт.

4.

Ще „нагъваме“ още пространството, за да индивидуализираме времето.

Във метаморфозата на всяка вещ времето ще е пленник.

ИЛИ

Борбата за пространство ще се ограничи до/в правещата личност, „нагъваща“ формите му, втъкавайки времето си.

4.

Съвършеното робство или съвършената свобода ще произхождат от изчистените вътрешновидови взаимоотношения – от човека като вид и от индивида като преход, вграждащ в света безподобно качество.

Съвършеното робство или съвършената свобода – следват.

4.

Равенството – като средства за живот – ще възпроизвежда човешкото достойнство до степента на телесно оцеляване.

Оставен без оправданието на оцеляващата принуда човека ще е призван да се осмисли отвъд факта на съществуването си и да се центрира като духотворяваща необходимост.

Общуването ще е ритуал отговорен за избора на времевото качество, което взаимоотношенията носят.

4.

Индивида ще е самоосъзнаващ се затвор, чието освобождение започва с откъсване от посредничеството на стоката и събличане на тялото от собствеността, продължава във време-продукта, за да стигне до времето като океан от разломи, където той спира да е *име* и става чисто *занимание*, т.е. сваля аз-а на предопределеното, за да се въплъти в Аз-а на своето творение, да бъде създанието, което като *друго тяло* го очаква.

4.

В непримиримост света смъква обвивките си до твореща се същност, до отражение с други черти.

Стремежа да си материя, която преобразува материята като вселенски закон.

Стремежа да си „производителна сила“ създава „начин на производство“.

Стремежа безплътното на отражението ти:

първо – да придобие други черти по волята си,

второ – да придобие плът във времето.

4.

Пирамидалната шарка на глобалното трябва да се доведе до вълна, чиято възможност за материализиране е по волята на субекта.

4.

Върху излишъка от телесни потребности...

Когато храната, водата, дома, грижата за здравето... са даденост (по избора на свят), с други ръце ще се протегне човека към продължението си –

защото свободното за живот тяло е свободно пространство за самонаправа.

Сблъсъка ще е между двете форми на ирационалност – на оцеляването и на след-оцеляването.

Върху лешоядната плът ще властва разпада, потвърждавайки нуждата от промяна в *реда на нещата*.

Освободените кръвоносни тела ще се възправят срещу всяко естество разменящо смърт за живот.

Вгледания вижда: Хора искащи *Още...*, организми туптящи от алчността на непрестанния бунт.

И няма да спре
дори в любов съблазнила като вечност.

4.

Да се цени и пази човешкия живот И безрадостното му трудово тяло.

Индивидуалността ще се изгражда до разлома, във който личност и себенадскачане ще се слоят, така както живот и плът са едно.

Да се пази човешкия живот, защото е единственото средство (и цел) за промяна.

Да се цени *безрадостното трудово тяло* като минало втвърдило костите ни, защото ни храни, защото стъпили върху му може да погледнем отвъд оцеляването.

Съзидателния безпредел да бъде норма. Дал на отрицанието – живот И на материята – индивидуалната изключителност.

4.

Избора ще върви ръка за ръка с желязната дисциплина на убиващото време.

4.

...когато предмета служи на телесното съхранение не търпи самоцел А само полза удовлетворяваща инстинкта за продължение в границите на кръга.

Когато продукта на индивидуалното занимание спре да е предопределен от поглъщащата го човешка маса и се превърне във видимото на *самонаправата* – труда и свободата ще са едно. Липсата на оцеляваща необходимост (която задължава) ще е самата необходимост за изграждането на социални взаимоотношения, при които производството на живот ще е от функционалната сложност на общото, събрала в братство (нация) по избор творящата (се) самота на индивидите.

От етиката на стремежа (и *детайла* като вещество на *самонаправата*), през *събирачите на детайли* (съставителите на сложност, на общо време), до институцията на крайността (*себенадскачането* като обществено значимо качество).

Тъканта на времето полепнала по човешките действия ще служи за размяна, използвайки продукта като артефакт – знак оставен от движението.

4.

Хората и техният характер

Хората и техните знания, очи, мечти, ръст, тегло

Хората – пъстра въртележка в свят от себепредоставяне.

Хората разпилели уменията си до уникален шрих – извивка, гънка, драскотина, отпечатък – *детайл*.

Те ще се стремят към своята уникалност и нищо по-малко от нея.

Те ще разменят стремежа си към уникалност и нищо повече от него.

И ще търсят плът, за да бъдат времето й.

И ще търсят занимание, за да бъдат негова плът.

И посредник (толкова нужен) – дума, знак, метал, дърво, гранит, аромат – на който да придадат своята (без)ценност.

Детайл равен на траещ миг И време съшито от разломи.

Разделението на труда (*колкото хора толкова видове труд*) в своето докрай ще е всеобемащата пълнота на (всеки) един – безмълвна, тиха, неразумна – защото *детайла равен на траещ миг* е уникален (явяване, за което няма създаден наблюдател).

4.

Трябва да превърнем времето/траенето в еквивалент за размяна.

Времето – като изискване от съществуващото да съществува – създавайки го.

А пространството да е, върху което материята на тялото изиграва себе си – водена от себе си, търсеца себе си ... и намерила ирационалния (в неговата неразумност) скок на *себенадскачането*.

Времето трябва да „натежи във вещь“ – отключила материята на тялото.

Ще разменят стойността на телата си срещу плътта на безпризорните мигове, разкрили *Необходимостта да Си* (без необходимост), дълга (без дълг), неразумността на *себенадскачането*, избора на същност, непотребната власт на *детайла*, братството по сложност – сглобяващо света.

4.

Когато инстинкта бъде доведен до предела на своето задоволяване и е само ехо от древността, тялото ще се влачи зад *себенадскачането* като начало даващо плесен.

Създател... Откъснал форма, парче безименна възхита – с протягане разтегнало вселената, с физиология, която живота не познава, нито кръговрата може да погълне.

4.

Всяка устойчивост привидяна като вечност е контрареволюционна.

ИЛИ

Себенадскачането

Непрестанният бунт

Е в стремежа, чиято крайност е винаги неосъществима.

Недостатъчността ехти до ирационална („религиозна“) смелост

Трупаща още и още революционност.

4.

Ако организираш времето на милиони трябва да го предпоставиш в надчовешка необходимост

Затова:

след „доминацията“ ще търсим продължението във свят осъзнал, че *редът на нещата е грешен*, а смъртта (хранеща телата ни) – предизвикващи окови.

Продължението отвъд съхраненото телесно е ехо от воля, която накланя и/или прави везни.

Детайл и/или осъществяване на свят.

В една фраза, един жест, една картина, образ, привидение и стрък и бенка и усмивка може да се живее.

НО

Когато света на *детайла* наистина се случи, не ще има друг

И това начало е раздробена мелодия, стих, буза, извивка от механизъм.

И все пак:

щом към съвършенство се оформи – взимаш го и го дишаш до свят – защото неговата цялост е спотаен взрив А ти си прищявката на експлозията.

Отломъка оставен на себе си е зрънце – пространство върху дадено време. Множете се и се плодете. И ще ви дочакат създанията И ще сбъднат планети.

4.

Икономическите взаимоотношения във *временното общество* ще са взаимоотношения следствие от „безцелния“ и безценен труд. Но „безцелният“ труд е винаги и обществен труд – това е труда на индивида положен в определена обществена същност и насочен – по неизбежност, по принудата на единствено възможното споделяне – към обществото като към осмислящо възприятие.

В нищожността на тялото си всеки носи концентрираната мощ на вида. До *Още...*

Мига отделящ (мига-разлом)

Скока на качеството

Да придадеш качество – да поставиш граница.

4.

Когато мечтанието обръщам в *след-оцеляващ човек* не виждам игра отпусната в детска веселост и жестокост, нито фойерверк от нескучни действия в свободата от *безрадостен труд*. Напротив – борбата на аз за Аз – докато се смее, тъгува, ходи и диша – прави *себенадскачането*. И всяка форма трябва да бъде пресътворена по избора на *Последният човек* (Който Си), който заради предела (Който Е) поглъща света.

Защото:

Раждането си ще ползваме като безподобие, което създалото го трябва да преодолее.

И Още... върху безсмъртието лази И всяка вяра е сънувана от самота.

4.

Ако възприятието се оформи като живот във *Въпрос*. Ако предизвикателства като: *Началото, Последният човек ... Предела*. Са в културата на живеенето. Ако са „популярния“ начин на съществуване – във всяко ежедневие, върху всяка стена, от всеки предмет. Ако претворяването на света е от *редът на нещата е грешен* *следователно трябва да го променим*. И „промисълта“ на вярата е заложена в обществената тъкан като оживител. То: частното и публичното, свещеното и обикновеното, мечтата и ежедневието, създанията и създателите, заниманието и труда – ще са Едно. И върху безаналогична ценностна тоталност тогава ще е сблъсъка на групите, търсеци своята сложност.

4.

Всяко Аз, всяка след-оцеляваща отделност ще се стреми към индивидуализиране на времето, манипулирайки пространството по подобие на най-издигнато свое. Т.е. до безаналогичност от гледна точка на вида или до (чудото на) уникалността от гледна точка на индивида. И така до скока, след който живота в *светогледа* ще е света, и *след-оцеляването* няма да се определя, а ще се живее, и *себенадскачането* няма да е състояние, а съдържание, и *създаването* няма да е израз на индивидуалността, а ще е от факта, че отделност съществува.

4.

Свободата-грижа (свободата на грижата) не е етично възвание, то е органично възвание.

Призив към човешкото тяло да преодолее *реда на нещата*, при който индивидуалното време е безсилно да се направи и да се освободи.

Редът на нещата е грешен налага всеки наличен, осъзнат вселенски материал да се бунтува, да се гневи в непримиримо постоянство – дори съня люлеещо.

До въздигане на първото освободено от челюстите на кръговрата, от божественото на самодостатъчността.

За да се спаси индивида, общественото тяло трябва да укрепи Но не във самодоволен блясък А във въпрос и стремеж изкрещяло *себенадскачането* на вида Защото какво печели света ако телата ни вечно повтарят калта.

4.

Бунтуващият се човек е обречен да търси група и да я центрира около себе си, защото осъзнатата крайност (до разпад) на тялото изисква споделящо множество, което да сбъдне времето, на което бунта се е посветил.

Това ще запазва политическото, ако то се разбира като сблъсък между отделни обществени групи, с цел поставяне на рамка като времева арена (структурирана сложност), в която света да се прави.

4.

Как безаналогичността (в общественото) и уникалността - безподобното едно (в индивидуалното) да се случат?

Несъществуващата земя – рационализирана отвъд ирационалността на желанието, дадена като предизвикателство е:

Безаналогичното трябва от себе си да направи смисъл – да се събере в цялост, да е множество, което единност зове.

А върху уникалното е мрак – муцуни протягат кучетата на разпада И зъбите им ще разкъсат мисловните схеми, които същи ни оставят. Защото:

като скала пред поток е *редът на нещата*. И за да бъде моето безподобно трябва безподобен да е Аз.

4.

За милиметърът различен миг.

...когато предмета, действието, взаимоотношението бъдат оценявани от възприятия годни да проникнат в миговете, чиито посредник е всяка материя – пространството ще се изчисти до наличното между човека и стремежа да е във времето на своето Аз.

Тогава самото присъствие на личността (а и на вещта) ще е присъствие на миг различен по-яркост... тъй пълно човешко присъствие.

4.

Човека, лишен от пространственото разширение на собствеността, има времето на своето тяло и света като каша, която го поглъща.

Знае, че ще се случи граница по-твърда от стомана И правдата на отвъдното е само от острова на същността му.

... и понеже оцеляването ще е дадено – *самотата си* ще притежава

... и в противоречието между неизбежният край и самосъзнанието вкопчено в живота на *Третото-вълшебно* разлома ще търси.

4.

Въпрос отправен от Бог или Вселена, от самосъзнание, което се бунтува, от край, чиято циклична безкрайност носи съблазънта на единението.

Зададеният *Въпрос* – отзвук от надежда, която *безнадеждно свършеното* от затвора на своето съвършенство отправя към формите си.

4.

Мига-разлом?

Разумността няма да е от пътища, от схеми, по които (приелата конкретност мисъл) като частица се търкулва предопределена от наклона на познатото А ще е от падащи капки стоварващи се със всички проблясъци (и всеки – картина), които я съставят (когато хвърлиш камък). Възприятието ще вмъква под кожата света и ще го разпада до острието на Начало.

4.

Реакцията срещу „сляпата случайност“, срещу природното, срещу „мистиката на производителните сили“ и т.н. причини и следствия, ще е осъзнаването им като „вятър в платната“ на по волята си пресъздаващото се човешко същество.

Социалната среда – създаваща и създавана – ще е от самоорганизиращата се сложност на индивидуалните метаморфози.

А моралния страж на близостта (въздигнат до *Необходимостта да Си*) ще пази всяка материя като нужна за *себенадскачането* И в зло да не се превърне произвола на *самонаправата*.

Новороден ще е вида И няма да има на какво да се уподобява.

4.

Те – другите – са мантия от плът за времето, с което по избор се именувам.

И върху плещите си поставям света И от най-издигнатото, което ме съставя се стремя да направя дом И в хармония от спомен и *самонаправа* да положа тях.

А когато новородените израснат – свободата им ще ме презре.

Мегаломанията – начин на съществуване

Когато *малката суета* бъде заменена от Вяра на раменете си понесла вида...всеки ще е „мегаломан“, който от вселенското се отграничава, за да види себе си като АЗ.

Близост трансформирана в съпричастност, която изтръгва И на своето стремежно цялото обрича.

4.

Трябва нещо ясно да се натрупва

Трябва нещо да буди алчността

Това Отец..., което

от собствеността отнема свещеното

и го дава на Третото-вълиебно.

4.

Човешките взаимоотношения „лишени от посредник“ и с оцеляването на всеки като обществена даденост, ще изградят свят, в който разделението по същност ще е от инстинкт за самосъхранение налагащ с направата на времето си да бележиш материята. Успеха и неуспеха (наградата и наказанието), няма да са това, което принуждава, което дресира. Защото какво е успеха във свят, в който най-голямата награда е да се издигнеш до свещеното на създанията си А най-голямото наказание – да не си по самонаправата си.

4.

Времето общество – във своята действителна форма – ще е общество без принуда, освен принудата на свободата. То – подобно на всички досегашни общества ще се полага върху наследените производствени сили (пространство-манипулиращи възможности), но за разлика от всички досегашни общества те ще бъдат сведени до средства за обществено оцеляване, за човешко *телесно съхранение*, за излишък от време/траене, което пространството на тялото да предоставя на *самотата си*. Присъствието на веща откъсната от материята, която ни обгражда (и от която сме част), в *след-оцеляващото общество* ще е видимия (предметен) *детайл* на индивидуалния израз (в търсене на изрази).

„Натрупването“ на време ще е изживяване на мигове-качество. Съчетанието между телесно съхранение, перманентен бунт и създаване ще скулптурира нов вид, за който да даваш, ще е от необходимостта да продължаваш (*Необходимостта да Си*). Любовта в своята завършеност, ще е идентификация чрез вида, чрез голямото човешко тяло. Индивидуализма (та дори егоизма) в своята завършеност ще е идентификация чрез вида, чрез голямото човешко тяло. аз ще е Аз. А предела ще е безкръвното предизвикателство, върху което да пролееш кръвта си. И...

Хоризонтална ще е структурата на архитектурата,
много съзерцание затворила между контурите на домовете
И когато реките текат – изгревите като падащи люспи
ще се промъкват в очите.
И ще са грижовници – лекарите
Откриватели – инженерите
Въобразители – поетите
Ваятели на вещи – работниците
И няма да лекуват, строят, пишат, произвеждат
А ще живеят в *самонаправата си*.
Докато Един не се отдели
И невидимо съвършенство върху острова си прише
А след това го взриви на късове сърцееди.

4.

Свободното време трябва да е даденост, задължаваща ирационалната недостатъчност.

Ако траенето на качеството (социално) не се въплъти – ще бъде изгубено И с него *голямата суета*, в която То е (платната превръщащо във вятър).
Ако диалектиката е лишена от „промисъл“ (или иначе казано от „изначален“ потенциал, който се разкрива), тя е преплетената сложност на причинно-следствената видимост (стъпила върху стрелата на времето) с определени нива на устойчивост (за наблюдателя).
„Промисълта“ – до безподобие заострила недостатъчността – е Абсолютна безнадеждност, или което е същото – Безнадежден абсолютен.

Надеждата на *безнадеждно съвършеното* кове форми –
Те – воюващи за трон А трона е – ДЕН ПЪРВИ.

Или (без нюанса на идеалното):
След-оцеляващата „промисъл“ се дава от факта на оцеляването.

4.

След-оцеляващият човек ще се нуждае от материя, която се разпада до нюанса на всяка отделност, на всяка самонаправа, на всяка фибра, която отделността съставя и различно тръпне в тялото.

Защото ако „безделието“ имаше тъкан, в която да се положи като време, щеше да е делото на същността.

Но...

Колелото трябва да бъде откривано непрекъснато, ако ценността на *себенадскачането* е цената.

4.

Събирач на детайли

Себеотреклият се заради *себенадскачането*
пречупва материята по подобие на своето свършено
(което щом в миг се сбъдне е недостатъчно)

Но

като природни късове, като градивни блокове
се явява тази отдаденост за *събирача на детайли*

Който

от възпътения предел на индивидуалното съзидание
трайността на предметите съставя

До

общото на работещата видимост
правещо вещното тялото приласкало много души

Защото

в „големина“ (годна за пипане) душите събира.

4.

Предмета ще притегля човека.

Нарастващата функционално-опредметена (обективизирана) сложност ще събира *заниманията* на индивидите в „свободни асоциации“.

Свободното общество?:

Колкото хора толкова видове труд.

Свободният индивид?:

Да те има в отказа от цялото, в „простотата“ на самотата.

Притегателното на опредметяваната сложност ще свързва видовете труд/*занимания*, свързвайки (по воля им) човеците. Разделението на труда (следствие от излишъка оставащ след възпроизводство), ще се сведе до излишък от жизнено време за

самонаправа, т.е. след телесното съхранение задълбочаването на трудовото разделение ще е от *колкото хора толкова видове труд* Или иначе казано – разделението на труда ще е намножено до броя (самоправещи се) индивиди съставлящи обществото, а всяко отделно жизнено време ще е производителна сила, „стихия“ детерминирана от направата на същността си.

Нуждата (под стокова форма) ще спре да е средство за (персонализирано) обществено йерархизиране (за господство) и ще остане стимул за неговото асоцииране, дотолкова доколкото функционалната сложност (без значение по какъв начин въплътена) изисква асоцииране на видовете *занимания* (от там и на хората) за своето случване.

Събирането на индивидуалностите (като *тяло-навън*) в *обща сложност* – чрез конструиране на други/още предметни цялости от завършените „фрагменти“ на *заниманието* – ще е от *събирачите на детайли* – Тези, „редящи пъзели хора“ (а всеки може да е такъв), ще сглобяват неповторимостта на материалния свят от особеното на индивидуалните *занимания*.

Последността като отпавност е безподобие като стремеж.

Как да се говори за това, освен като то Не е...

Или – от прилагателните да се направи арматура, върху която да се положи здравината на първото (на Началото).

4.

Производството като колаж от самостоятелни, до цялост разпадащи се „предмети“ (дори само в естетическия смисъл).

Отделността на човека ще се явява в отделността на заниманието му (*тялото му навън/колкото хора толкова видове труд/последното тяло*). *Заниманията*, т.е. хората ще бъдат свързвани от обективизираната сложност, която прави средата (първичното на природата) годна за (обитаване, т.е.) преодоляване. Но то (всяко занимание, всеки човек) ще остава „вълна“ за наблюдателя – различима във своята отделност, защото се „разпилява“ в себенадскачането си. И от тази „индивидуализирана простота“ ще се събира/трупа (колкото въображението може да представи) многообразието на общото. И когато социалното оцеляване бъде даденост, самоценността на *заниманието* ще е от предизвикателството на последността/първостта.

Последният човек е предизвикателство достойно за метод.

4.-5.

Телесното съхранение на всеки ще е право, за осигуряването на което ще е необходим (в преходния етап) контрол, останалото – ще е лишено от всякакъв контрол.

В размяната на взаимоотношения ще се оформи Човека, в чиято свобода да се полагат душите на другите. Човека избрал да бъде сянката придаваща тежест. Твореца на вертикали... И ще има действието своите тела – тези, които в решителност и постоянство правят крачки, опаковани във воля и мускули.

*... и не празен съд си, който Бог изпълва
А бог е съда, който Ти трябва да изпълниш.*

4.-5.

В дух ведър, с изчистени възприятия и ясна мисъл осъзнах нишката, която ни разделя...

Преструктурираното време ще очертае от човеците острови.
Детайла ще е посока оформяща възприятия С индивидуализирано време И уникални плодове.

Те няма да се разбират, защото ще говорят различни езици И от това ще направят богатство.

„Богатството на моят дом“ е в непознаваемостта на разменната му стойност.
Когато свършеното е достигнато ще Съм ценен като нова форма живот, като друга отделност.

4.-5.

След отчаянието дошло от насищането на всеки
ще се събере племе повлякло през пръстените на оцеляването – всички.
И тези хора ще обичат по същност,
ще са съпричастни по същност.
Корен от правда и от отвращение – тяхната жизнена сила
бездна ще дълбае със скокове.

4.-5.

Щом свободата бъде изчистена до *едно-единствено* ще изкреши своята уникалност.
Няма на кого да се позоваваме и с какво да се оправдаваме.
Рамката на оцеляването може да бъде прескочена А щом може – значи трябва.

Видът – свободен и без дълг – с нравственост зависеща от затвора на неповторимостта му. В този затвор където *Третото-вълшебно* още липсва Аз продължава себе си като шепти богове За да може откъснатата земна нишка да ги отрече, щом в тях се сбъдне.

4.-5.

Съставителя на време ще търси върху какво да положи миговете, които е направил И в другия ще намира миг годен за споделяне И в материята налагаща да бъде пресъздавана – тази месеста част от плода, която го обгражда и храни и свързва с цялото – ще вижда своето протегнато подобие И от създаденото ще израстват хората-мигове като процепи на *Начало*.

Прославили стремежа. Достигнали обнова.

Заради промисъл – самонаправили се.

Промисълта направили чрез себе си.

4.-5.

Във своето продължение *след-оцеляващото общество* е „осребрена печалба в отвъдност“.

Но не отвъдност след тялото, а напротив – от друга земност –

в хоризонта на следващото време
и в дълбочината на натрупаната жива маса.

4.-5.

Когато капитализма бъде преодолян, прехода извървян и обществото е *след-оцеляващо*
Човека ще живее в длани пурпурно издигнати
И предела ще е предизвикателство, а пренаписването на началото – цел.

4.-5.

Върху бойното поле на рухнали идоли
миражен вятър обагрят бузите.

Коват се религии. Утопии се възраждат от
неутолимия глад на сърцата.

Споровете се леят като празнично вино.

Мечтите са хищници готови да вземат телата.

- - -

Миговете ще се скъсат от огърлицата на времето, за да се слоят в цялост от разломи.
Тялото, което като страж остава, ще е в природата на своя бунт.

4.-5.

Хората ще се борят срещу предела си – като акт на различаване, на разделяне,
като надмогване на познатата природа, като надмогване на инстинкта, който пази
живота в порожден страх.

Ще създават ... Отново ще измислят смъртта – до *Още...*, до *Друго*, до *Трето*, до *Още...* ...

4.-5.

Производството на живота ще е от противопоставяне срещу *реда на нещата*.

Голямото тяло срещу ръба на своята природа ще се възправи, лешоядните съживители на плътта си, за да преодолее.

Ще бъде ден във който вълната рушаща ще е лавина нагоре.

4.-5.

Времето ще бъде управлявано с изговаряне на материята.

Материята ще бъде изговаряна, за да се овладее уродството на „празното“ време.

Месестата част на плода – обща и годна за пипане.

4.-5.

Аз – ще е камък хвърлен срещу кръговрата.

До време разбито на сътворени мигове.

До вид без аналогии.

Когато дълга към плътта се снесе
свободата ще е по необходимост.

4.-5.

Ние – видът предрекъл и осъществил (по воля и в съзнателност) своето надмогване –
ще сме посоки.

Нашето ново ще създава мелодия от същества.

Етиката – „този разум в действие“ ще пази Стремежа така
както очакването съхранява смъртта.

4.-5.

Пространството във вечност е обитаема същност.

Абсолютната вечност е в затвора на себе си.

Безкрая е не повече от АЗ. *И Още...* е всяка отделност,
която като надежда предстои.

Собствеността е дълг към оцеляването.

Войната е дълг към оцеляването.

Кръвта е дълг към оцеляването.
Следсмъртното е дълг към оцеляването.

Човешкото ще е свободно и предизвикано.
Ще има само Аз и нищо, което да налага друга воля.
Последният човек ще бъде ежедневие – стимул и смисъл.
Трудът – постоянен химн на стремежа
А разума – инструмент на недостатъчността.
Личността ще е детайл от човешкото доведено до крайност.
В съвършен вид – Аз ще е Начало

Идеалният израз на *след-оцеляването* е идеална самота.
Отшелник в лапите на себе си – застрашително като лудост,
възхитително като създател под кожата си побрал всяка форма
И *Друго* искащ,
защото стремежа не ще се засити.

*Да мечтаем за създатели, които не разгадават, не обясняват, не пресъздават А с
лекотата на жест и с бързината на щрих издишват начала.*

Освобождението на човека ще бъде, когато избора е творящ от самота.

5.
В безсмъртието безстрашни...

Първо ще живеем в разрухата на покоя
после ще чуем кряска на безпокойствието
защото:
*безсмъртното жажда промяна
и от безсмъртието тя е предизвикана*
И стремежа ще добие плът във самонаправата ни
И ще сме във времето като скупчени корени или
корени единаци – между тъканта на материята
За да може кулата на нашият ствол
да пробие вселената, после мечтите ни
А нехванатият вятър да е още ярост и бриз.

- Има ли нравственост тази свобода?
- Има ведрост. И нравственост е ведростта.

Безценност Безцелност Чистота
Пулс постигнал единение с непредставимото –
викът във точка.

Свободата като прилагателно.

5.
Контрареволуцията започва в момента, в който революционния преврат се осъществи.
Случилият се свят е минало, което трябва да бъде надживяно.
Или:
Революционността на стремежа се запазва само при тези, за които реакцията срещу
света им, съвпада със социалното реализиране на същия.
Самотата ...

5.
Ежедневието до мигове-разломи
Труда, взаимоотношенията, сънят, храната, дишането, смъртта

... в състояние на Начало
(раздрънкана детска мелодия ...)

----- .---..

Когато света си доловя като предчувствие –
ирационалните стремежи, рационализиращите слова, градежа от понятия с арматурата
на логиката – приемат живот.
И мога да кажа:
- Аз недостойния, аз нищожния усетих света си,
затова ще се сбъдне.

III.

2. Авангарда-носител Ние и Те
3. Пластове „историческо“ време
4. Държава Нацията по избор Ежедневие в общия смисъл
5. Преддверните институции Ежедневие в общия смисъл
6. Власт и правене Ежедневие в общия смисъл
7. Споделената сложност Ежедневие в общия смисъл

Ние трябва да мислим за преддверието (преди след-оцеляването), задължително за преддверието и само за преддверието.

Преддверието:

1. преди преврата
2. от преврата
3. до революцията (миг-необратимост)

Стих е след-оцеляването

Блян, фантазия, бълнуване

Гънка провидяна от друг свят.

1.

Регреса в оцеляващата (капиталистическа) система ще нараства с намаляване институционалните посредници използвани за налагането на власт и ограничаване на правата, с които капитализма по необходимост (било заради сблъсъка си с феодализма (феодалните привилегии), било заради сблъсъка си със социализма (социалистическата заплаха) е „възнаградил“ човека, т.е. обществената пирамида ще става все по-остра, все по-йерархична, а социалната геометрия ще се крепи с прилагане на правно неоправдана (от настояща гледна точка), извънредна сила – както в междуличностните, така и в обществените взаимоотношения*.

(* Либералната толерантност опосредствана от частната собственост като стимул за действие заличаващ всички други различия (с което и конфликта между тях), в крайна сметка доведе опосредстващото – частната собственост и нейната „свещеност“ (пазещото от „беззаконията“ на властта/силата) – до самото различие, през което силата проявява себе си като насилие (макар и формализирано през оправданието на правото (закона)) Или – „призованото“ да защити човека от произвола на властта, се превърна в средство (на овластените през него) за произвол.)

Крайния израз на регреса ще е установяване на капитализъм, при който унаследяването на собствеността е унаследяване на власт, а властта ще фиксира социалната вертикала. Живеенето ще е в затвора на кръга – „извън времето“, т.е. извън условието за промяна. Кръговрата ще се приема (все повече) за „естествен“, т.е. за неизменен и вечен А човека за неизбежно повтарящ се природен предмет (със статуса си като породено естество). И отново следсмъртното ще оправдава живеенето, пък дори преоблечено като кастов достъп до научно-техническата „магия“.

Затова трябва да бързаме.

1.

Неслучването на либерализма е от противопоставянето му на комунистическия идеал неприпознат като крайна форма на колективна либералност (свободата като заедност). Провала (от своя страна) на този идеал е провал на либерализма, или по-точно на този социален смисъл, който дава на индивида свобода в името на свободата като *себенадскачане*. Неслучилото се *себенадскачане* е неслучила се свобода, е неслучил се индивид (либерализъм, ницшеанство), е неслучило се общество (комунизъм, анархизъм) Защото „царството на свободата“ е самота, в което да те има е *лично право и обществено задължение*.

Либерализма (на родените свободни) не е капитализъм (до безбог), а невъзвръщащо се ницшеанство (със общия смисъл на *себенадскачането* – както за вида като цяло, така и за индивида като част), което за да се сбъдне във системния смисъл на думата, трябва да „забрави“ частната собственост (и въобще собствеността) като стимул за действие, изразяващ стремежа към самодостатъчност – тук и сега – през материалното натрупване.

1.

...общия смисъл, който от специализираните форми (повишаващи ефективността) на пространство-манипулиращото действие прави целостта на продукта.

Ако *общия смисъл* се препокрива със стоките еквиваленти (пари) и няма нищо отвъд, т.е. нищо друго не свързва общото действие, то продукта – сам по себе си – е без значение.

Колкото по централизиран е капитала и по-отъждествяван е продукта със стоката, а стоката – със стоките еквиваленти, толкова повече ще се увеличава незначителността на продукта, а капитализма ще губи съзидателните си проявления, за сметка на привидяната стокова ценност (стоките еквиваленти сами по себе си – кухи от друга материалност и друго съдържание, освен тези на стокския знак) като изразител на (и необходима за) оцеляването въобще.

Когато стимула за действие може да бъде удовлетворен по-различни начини, се избира най-лесния такъв.

1.

Страхът от „фаталната“ грешка (а тя е статистически неизбежна), за капиталистическия субект, се проявява или в *позитивно* икономическо действие – максимализиране на печалбата чрез конкурентно-пазарни механизми (от което съкращаването на производствените разходи е само част) И/или в *негативно* икономическо действие – сливане, окрупняване, централизация – при което конкуренцията спира да е налагаща сила (капиталистическия пазар – доколкото е имал свобода – не е вече свободен), а

самостоятелни икономически субекти се отказват от самостоятелността си (от пазарната си свобода), за да се превърнат в подчинени такива в името на сигурността. Кастовия капитализъм е пред портите.

1.

Парадоксално – капитализма губи своята съзидателност, защото губи присъщият си стимул за действие. Защо?:

След като индивидуалното натрупване се обезсмисли от невъзможността да се въплъти в изработена материалност (след като парите няма какво още да купят), след като страха от „фатална“ грешка и желанието за контрол над „свършващия“ (като краен брой хора и територия) пазар принудят капитала да се концентрира и централизира в глобалната всеобхватност на капиталистическия светоглед – властта над стимула за действие/над общия смисъл, съответно над хората – се превръща в самоцел. От значение спира да е създаването на продукт, дори заради обръщането му в стока, а остава само притежанието на човека през *общия смисъл*, който чрез стоката се възпроизвежда, възпроизвеждайки труда като стока.

Регреса ще е следствие от замразяване на общественото движение (включително и производствено), оправдано с връщане в „историческите традиции на господари и магьосници“, в сигурността на подчинението (било през държавния капитализъм, било през държавата на кастовия капитал), според което господарите „по божие право“ управляват човешките съдби (лазейки по вечността). И кръговрата на оцеляването ще се повтаря като смисъл, пазен от пирамидата на властта, но вече без пространство-манипулиращите възможности, които в името на оцеляването капитализма е събудил за обществото, подготвяйки материалната база на след-оцеляването.

Затова трябва да бързаме.

1.

Остоковедяването на света е начин персонализираната вертикала на капиталистическия *общ смисъл* да съхрани вече натрупаното, през властта (господството) над жизненото време, дошла от вече притежаваното (стоковите еквиваленти). Защото само през стоковият труд (труда като стока) бъдещето може да се осмисли и да влезе в йерархията на *общия смисъл* правещ капиталистическата система. От което тъждеството между оцеляването (от социалната сигурност до буквалните телесни потребности) и остоковедяването.

Или иначе казано – само през стоката капитала може да се възпроизвежда, „произвеждайки“ света си. Труда и съответно продуктите на труда, които не се остоковедяват са безсмислени за *общия смисъл* на системата (като абстракция) и за персонализираното ѝ господство (като йерархично разпределена конкретика). Движен от оцеляващия стимул за действие индивида е принуден да изисква компенсация за изгубеното си в труд жизнено време (а донякъде за всяко свое волево

действие) И през степента на компенсацията – вграждаща човека във вертикалата на общия системен смисъл – да получава оценка (и да си дава самооценка).

1.

Победилният капитализъм – с частно-собственическото натрупване като единствен стимул за действие – „освободи“ човека от религиозното, идеологическото, политическото, от територията и нацията, и като цяло – от предположените наиндивидуални обстоятелства. По този начин (обезсмисляйки света преди своето време) създаде новите си врагове – тези по избор на смисъл. Нас – които цялата планета приемаме като поле за борба, а отделната територия като място за заселване – нужното пространство концентрирало движението ни.

1.

„Създаването на Небето“ (Началото като (не)разкритост, въплътена се в причина за всяка последваща закономерност) тежи колкото „земното си отражение“ И обратното – „създаването на Земята“ побира „всички звезди“.*

Въпроса е – откъде да се започне?

От смисъла като приет? Или от политическия израз на класова (като част от производствените отношения), антикапиталистическа идентификация?

Капитализма (като настояще) отговаря на втория въпрос през вида на общественото траене: капитала е времево хомогенен, дотолкова доколкото „предоставя“ общ времеви еквивалент (*общ смисъл*) олицетворяван от стоката, като негово въплъщение. Докато участието в начина на производство се съставя от производствени отношения, които (поради задълбочаването на разделението на труда) са със специфично/специализирано времево пространство (пространство-време), разделящо и не рядко – противопоставящо наемен труд на наемен (не само наемен труд на капитал).

„Обединението“ на наемният труд остава *общия смисъл* (– *социализирания стимул за действие – времевата хомогенност*) зададен от светогледността на капитала. От което и невъзможността от идентификацията по (страната в) производствени отношения, или по-точно – от продажбата на работна сила като групова характеристика, наемният труд да достигне до общ политически израз, изразяващ интересите му. Трудовата (и като следствие – времева) хетерогенност зачерква политическата заедност, можеща да се надгради до антикапиталистическа общност (стремяща се към преврат).

От това следва че: антикапитализма трябва да е антикапиталистически светоглед (със своето За...), който на капиталистическия *общ смисъл* и на капиталистическия *стимул за действие* (на неговото *Небе*), и на всеки оцеляващ такъв да противопостави *Небето* си. Така щото Смысла (във жегата и студ) да е от друга Вселена, от друг Бог, от друго следсмъртно, от друго „тук и сега“ И в него ежедневието да намери себе си – по време – дадено като *Необходимост да Си* (за всяка материя).

Светът започва от смисъла, в който се виждаш като необходимост да бъдеш.

* Като следствие – материалистичното (и научното, доколкото е материалистично) и религиозното разбиране за света не се отличават едно от друго – големия взрив е не по-малко Абсолютен от Бога на религиите, като и в двата случая стремежа е да се познае този абсолютен.

1.

Освобождаването на народа не преминава само през освобождаване на мнозинството (определено по някакъв начин) от господстващото малцинство, а и през освобождаване на „самотата“ на мнозинството (съставено от отделности) от мнозинството като принуждаващо, свело *общия смисъл* до копираща се заедност, до налагащ контрол (през вертикализираната малцинственост на властта) обвързващ физическото оцеляване (в правенето на света) със всяко *повече от един..*

От тази гледна точка капитализма и системния социализъм са еднакво несвободни (макар и по различни причини):

Капитализма, защото почива на разменната универсалност на стоковите еквиваленти, чието уеднаквяващото посредничество свежда безценното (доколкото загубата на всяко отделно жизнено време е такова) до всеобщата ценност на придобитата (през стоката) частна собствеността.

* От което и стремежа на капитала да превърне всичко в стока, т.е. стремеж към превръщане на цялото жизнено време в разменими стокоси еквиваленти, а като следствие е и монопола над „производството и размяната“ му.

Социализма, защото „партията авангард, с нравственост – нравствеността на пролетариата“ – В. Ленин – предопределено се откъсва от пролетариата, по неизбежност приела командната роля над рационализирания общ смисъл. Неизбежност дошла от премахване на „естествената“ саморегулация на капиталистическия пазар (като път за частно-собственическо натрупване) – възпроизвеждащо смисъла в капиталистическите взаимоотношения, заменено от „разумността“ на плана (като път за натрупване на обществена (държавна) собственост, когато йерархизирането през притежаването на частна собственост е отнето) – възпроизвеждащо смисъла в социалистическите такива.

Вертикализираната малцинственост на одадените с власт над общия смисъл се откъсва от мнозинството (като сбор от отделности), доколкото материалното натрупване на общото е затворено в рамките на плана (с отчетливата йерархия „организираща“ всяка отделност).

От което произтича:

1. Обособяването на административно-командната бюрокрация, която поради невъзможността на мнозинството да рационализира цялата системна картина на плана се „специализира“ в управленско малцинство.
2. Административно-командната бюрокрация поела (по необходимост) ролята на плановик (с което властта над общественото производство), свежда *общия смисъл* до управление на оцеляването си през управление на оцеляването на всеки.

1.

Бъдещото комунистическо общество беше превърнато в еснафски блян (с уравниловъчни елементи), „от всекиго според способностите , на всекиго според потребностите“ се разбираше като неограничено потребление (на материални блага), а „царството на свободата“ като „залояло“ „царство на необходимостта“. Отправността се привиждаше като бъдещ момент на просветление, случил се върху задоволения базис на необходимостта. Но какво щеше да е това просветление? Научно? Рационално? Израз на какъв общ смисъл – на комунизма? Но какво е комунизма освен „от всекиго според способностите, на всекиго според потребностите“? Така змията си хапва опашката и се оказва, че бъдещия комунизъм е... комунизъм. Може би е правилно, за това, за което не може да се говори да се мълчи, или иначе казано – бъдещото след... (след преходния етап – в случая след социализма) би било само бълнуване. Но отправността (посоката) – тя трябва да се представя И именно заради лоста, който тази представа е, трябва да се мечтае *Началото* – не като следствие, а като причина. Това „вълшебнo“ Трето откъсващо се от Хегеловото (Марксово) движение, за да създаде „чудото“, уникалността, непредизвестения миг – разлома отграничаващ едно от друго, минало от бъдеще.

Отправността на Пурпур е свят, чиято истина произлиза от *Последният човек* И именно представата за (ежедневието в) *Последният човек* ще е индивидуализираща до безпредел всяко човешко. А обществото ще „възпитава, образова, живее“ в *Последният човек*. Така щото крайния израз на човешкото единение (заедност) да е първото същество надмогнало себе си (самонаправило се) два пъти по волята си.

Ето я посоката!

1.

По какво Пурпур (след преврата до революцията) ще е различен от осъществения социализъм (мечтания комунизъм), анархизма и други антикапиталистически движения/общества?:

Първо: *Не-собственическото общество* трябва да бъде не-стоково, а еквивалент на собствеността и стоката да стане *заниманието* – индивидуалния израз на човека по приетата същност, т.е. „собствеността“ ще е от избора на *занимание*, а не от разменната стокова форма на същото. Продукта, като (овеществена) завършеност на *заниманието*, трябва да остане без притежател, без владеещия го (складиращ и натрупващ) като разменни стокови еквиваленти – индивид А само с ползвател, който задоволява въобразените си потребности в рамките на телесната си крайност По вяра която надмогва крайността, откъсвайки човека от кръговрата на живите предмети. Трябва да бъде забравено не просто стоковото мислене, или по-точно не просто общественият характер реализиращ се във стокови взаимоотношения, а ценностния пиедестал на стоката (от което и на собствеността), чрез премахване на оцеляващия стремеж, на който стоката служи.

Второ: размяната и потреблението ще са израз на след-оцеляващо обществено траене, т.е. икономическите взаимоотношения ще се сведат до сътворено и предоставено от индивида време (по мярата на безценността, която всеки живот е).

Трето: частният от общественият (публичен) човек ще се различава само по степента на своето продължение в другите (де факто няма да се различава), дотолкова доколкото правенето/избора на сложност предполага това.

Предмета ще притегля човека. Непосилната за *самотата* сложност ще съставя асоциациите. От сложността ще е властта, или – през избора на сложност ще се оформя (йерархията на) света.

Четвърто: Перманентният бунт ще е следствие от „религиозността“ на *себенадскачането*.

Бунта се нуждае от „тяло“ (материя), за да „разбере себе си“, иначе би бил карикатура на дух.

Християнският меч винаги е същност – алогична и нерационална.

Пето: Обновяващата проповед на диалектиката ще се сбъдва в Ницше като антитеза на осъществената социалистическа теза. Синтезата ще е личностно извисяване, след-оцеляващо продължение на фона на некапиталистическо, не-собственическо ежедневие. И отзвук от сблъсъка ще е *Последният човек* прекрачил прага до своята първост по „принудата“ на свободата.

Залезът на познатото мечтае *вълшебното Трето*. Във него рационалността (сплитаща причинно-следствената си посока от вече случилото се) е без смисъл, а тежкото дело на *себенадскачането* е след-оцеляване. От *вълшебното Трето* е *другото* на *Последният човек*, чието самоценно съществуване създава самоцел. И отказа от причина се преобразува във следствие възнаграждаващо с безценност – микроскопична уникалност под звездно повторение.

1.-2.

Здравия разум търси аналогии Но безаналогичното задължава *избора* да продължи до зовяща последност, която иска: кръгът да бъде разчупен, животинската хармония да бъде разрушена, а оцеляващото животно в несъществуваща земя да бъде освободено.

2.-1.

Групата трябва да се възпита чрез отрицание.

Антикапитализма може да придобие светогледна дълбочина само ако капитализма се разбира като светоглед, като „религиозно“ продължение на телесното, даващо смисъл на това „тук и сега“, което произвежда (и консумира) частна собственост, т.е. на тази обвивка срещу смъртта, на това оставане след смъртта, което се издига до „вечен съхранител“ на отделното човешко съдържание.

Капитализма не е просто „културно натрупване“, нито „исторически детерминиран от производителните сили-производствени отношения – начин на производство“ – То е повече. То е оцеляващия пълнеж на индивидуалната форма. То е оцененото в стокови еквиваленти *Небе*.

2.

Живот без насилие, в самоорганизираща се цялост, може да има когато индивидуалните цели не са антагонистични помежду си – от една страна и с общественото устройство – от друга, т.е. когато индивидуалния стимул за действие съвпада с общия смисъл (симбиозата на което е социализирания смисъл на индивидите). Това изисква общество (с многообразието на индивидите и групите в него), в което заедността да е факт от избора, а не от „завареното положение“ на кръвта, т.е. на „унаследена“ териториална, етническа, религиозна, класова и т.н. даденост.

2.

Настоящето на *избора* (т.е. образуването на групата-носител) зависи от:

1. Нивата на излишък останал след възпроизводство.
2. Разделението на труда (специализацията) и остоковедяването му.
3. Степента на контрол над „отклоненията“ от *общия смисъл*.
4. Рационализираната ирационалност на желанието – *Другото* видяно през разума, разкрито като свят.

2.

Определянето на смисъла, чието притежание (притежание в духа на *самонаправата*) ще обособи революционната група, ще ѝ прише цел и ще овласти светогледа ѝ – е събирателното на *избора* – от масата извеждащ индивида и втъкаващ го в общност от себеподобни.

2.

Възможността за избор се ограничава от наличието на телесносъхраняващ излишък в рамките на обществената материална достатъчност, от която може да бъде взет Или иначе казано:

Вие, които ядете трохите на милиардния безрадостен труд, сте обречени да направите избор, защото две са армиите застанали една срещу друга:

тази на оцеляването и тази на след-оцеляването.

И времето е плячката.

2.

На плещите си понеслия света взима в самотата си всички, приел свещеността на живота като себесъхраняващ инстинкт.

2.

Видовият стремеж към *себенадскачане*, отразен в личността, ще обедини личностите в група, която до социална система ще доведе този стремеж.

Възпроизводството ще е подчинено на ценност, която от живота като случил се факт, ще прави Необходимост.

И когато като *начало* се събъднем – ще се разделим по качеството на исканото време.

Себе си ще положи като свобода за крясъка на ястреб.

2.

В началото на своето случване *групата-носител* ще се съставя от общото отношение към господстващото възприятие. Към доминиращата тоталност.

2.

Груповите възприятия по отношение на господстващите такива могат да бъдат сведени до *За* или *Против* – и то в ограничаващите, но и отличаващи рамки на практическото действие. В това *За* или *Против* държавата/властта с намесата на насилническите си институции е острието очертаващо – обединявайки и разделяйки – груповите различия, чиито граници се оформят от степента на сблъсък, през който обособените групи отстояват интересите си. Но и най-хетерогенното по своя характер общество е подчинено на ценностната тоталност ръководеща ежедневието му. Затова именно основата на „днешната“ тоталност, е което „искащото света“ *Против* трябва да постави пред себе си като разрушителна задача. В този смисъл – частната собственост като стимул за социално действие обуславя както формите на обществено господство, така и формите на индивидуално съществуване (телесно съхранение и продължение) И това е първото *Против*, от което *групата-носител* ще се състави.

Или иначе казано:

капитализма (от светоглед до системна тоталност) може да бъде заличен само от осъзнали себе си антикапиталисти, отрекли частната собственост, стоковият свят и труда като стока. И приели оставащият след телесното съхранение излишък като материалната база на „безцелното“ занимание и „асоцииращата се“ сложност.

2.

Ние и Те е сблъсък във който трябва да победим, за да пренесем обществената хетерогенност до след-оцеляваща обществена система.

Групата-носител ще е обединена от: отричане на частната собственост като стимул за действие, непрестанен опит за себенадскачане (самонаправа) и създаването като след-оцеляващ „труд“.

Небе срещу Небе Земя срещу Земя

Група трябва да се формира от избора на „нацията“, която да Е и на която да извоюва „място“ за живеене.

Нацията по избор ще институционализира обществените качества, които съставят новата светогледна цялост И в грижата си ще събира индивидуалните различия на себеправещата се самота. За да бъде Себенадскачане.

2.

Йерархизирането на обществените групи (в тоталността на цялото) се дава от различното притежание на *общия смисъл*, въплътен във средствата за оцеляване. При капитализма това са стоковите еквиваленти, чрез които частния излишък от възпроизводство може да остокове чужд труд. Или иначе казано – през капитала (обобщаващ оцеляващия смисъл на системата) се остоковедява жизненото време (стоката като средство за оцеляване, т.е. остоковедяването като оцеляване) и се персонализира господството над жизненото време въобще.

От една страна нееднородността на трудовото време*, от друга хомогенното време на капиталистическия *общ смисъл* са причината сблъсъка между капитализма и антикапитализма да не е с ясно определим класов характер (от гледна точка на наемния труд). И в крайна сметка да опира до избор за тези, които (в достатъчността на *телесното си съхранение*) могат да избират.

* Разделението на труда води до специфично времево възприятие (траене), което всеки труд, всяко работно пространство (включително човешкото тяло с неговите умения) носят.

Политическият нюанс на нова (безаналогична) обществена публичност, черпи своето вдъхновение не само от производствените отношения, а от различните времеви възприятия, които разделението на труда и развитието на пространство-манипулиращите възможности дадоха на огромен брой наемни работници.

Две групи седят от една и съща страна на антикапиталистическата барикада. Хора, чието време е освободено от борбата за телесно съхранение (благодарение на генериращите излишък производствени мощности), но затворено в социалната несигурност на системното стокково възприятие. И други – чието съществуване е непрестанно подчинено на физическото оцеляване, на неговото съхранение и възпроизводство.

По нива на специализация (като детайлизирано *занимание* и през *детайла* – овладяна степен на сложност), възможности за стоква реализация на труда си (за остоковедяване на специализацията) и не като последно – привилегията на рожденото място – двете групи се различават. От тези две групи антикапиталистическият авангард може да формира „армия от маршалски жезли“, а организираното му движение да получи степен на масовост И повече:

Във тези групи (особено в първата) като аморфна маса присъстват и тези, които от системния излишък „крадат“ за неостоковедената/неостоковяваната си специализация. Тези, които към не-собственическата революционност трябва да пришият индивидуализиращото на *заниманието*, на *детайла*, от което следпревратната (производствена) хетерогенност да се образува, достигайки до нива на трудово разделение (в крайната си форма) изразяващо се в *колкото хора толкова видове труд*.

Предопределена ли е групата-носител „призвана“ да осъществи *преврата* от начина на производство, от производствените/обществени отношения, от притежанието на собственост (от притежанието на излишък от възпроизводство), от степента на притежавано господство?

Да – доколкото системния излишък от обществено възпроизводство дава възможност за случване на специализация (овладяна степен на сложност), която не се остоковедява, която е израз на избор възплътил свободното от оцеляване време в индивидуализирано занимание (в *тяло-навън*) И от която антикапитализма може да черпи „производствена съзнателност“ Т.е.

след-оцеляващата светогледност да (се) оживи (в) ежедневието без стокова компенсация, без трупане на собственост (средства за оцеляване) и в крайна сметка – от факта на оцеляването да спре да се търси възможна вечност, т.е. пристана на самодостатъчността скован от складирана материя.

Ежедневното телесно възпроизводство – без принудата на глада – е с важността на „професионалните революционери“, можещи да остойностят своето занимание – бъдещия преврат – без да остоковедяват жизненото си време в системата.

Групата-носител, която ще започне *преврата-нацията по избор*, трябва да има свободно от възпроизводство време, така че гневът ѝ срещу системата да не се изчерпва до „оцеляване за всички“, т.е. до приключване на *след-оцеляването* в оцеляването като даденост. От друга страна съществува опасност *дребния излишък* даващ възможност за избор да „пожелае“ привилегията на оцеляването си в старата система да награди с привилегията на господство в новата. Или – претенцията да си възпитател да прерасне в привилегия, а привилегията в „право“ да възпитава.

Затова *авангарда-носител* трябва да е интернационална амалгама (майсторяща ежедневието), съставена от отречките оцеляващия стимул за действие и избрали общ смисъл, в който представата за *Небето* (религиозното, идеологическото) и за *Земята* (социално-икономическото) да са лостове, чрез които *Последният човек* да стане *Първи*, т.е. *След-оцеляването* да добие плът.

Успеха на *преврата* зависи от последващия преход, превръщащ всеки във *професионален революционер* (на което оцеляването/телесното съхранение като даденост – ще служи), приемащ себе си за начало на *след-оцеляващата революция*.

От тук ... или всичко ... или нищо.

2.

Свободното от *телесно съхранение* време, което наличните производствени мощности генерират, т.е. „излишъка“ от възпроизводство и от това възможността за неостоковедена специализация, е което групата-носител ще ползва като „предоставено“ време за своята различност, съпротива и в крайна сметка – за формиращата сила на *избора*.

2.

Организационно задължение е да се обединят в революционна маса гладните (личностите „без време“), със тези оцеляващи, които имат антикапиталистическо, антистоково възприятие за време (време „разтегнато“ във личности; време – свободно от телесно възпроизводство).

Обединение по своята същност дошло от отрицанието на капитализъм, което отрицание трябва да се продължи в *ЗА*... И това *ЗА* да стане разделящото постфактум победилата революционна маса, същевременно свързвайки по нов начин тръгналите от различни посоки антикапиталистически групи.

ЗА:

Свобода овеществена от *детайла на заниманието*, обособяваща групи от избора на сложност, която ще изработват. Свързани – парадоксално – от липсата на принуда за свързаност (освен принудата на *себенадскачането*) – в организма на *не-собственическото общество*.

Липсата от необходимост за свързване ще е предпоставка за свързване.

Предпоставка от свобода, приела времето (траенето) като единствена ценност А човека като негово вещество.

2.

Опитомения радикализъм на не-гладните трябва да се отрече, а несъгласието да се заостри до лозунг, който налага промяната.

Четири могат да бъдат движещите сили на социалното преобръщане:

- Централизираният капитал „раздробил“ на касти световното (и „феодализиращ“ света по причинно-следствената логика на капиталистическото развитие).
- Насилническите структури на „националната реакция“ (и тяхната представа за „ред“ с маршируваща заедност във волята на водача).
- Стихийните маси (с тяхната контрареволюционност) доведени (от системата) до ръба на бунта.
- Ядрото (групата) единило промяната с избора на Пурпур (тайно и явно разтварящо пространства за ежедневие в *светогледа*).

2.

Трябва да осъзнаем и приемем факта, че голяма част от хората продаващи работната си сила са желаещи да бъдат, но не успели да са капиталисти – според степента на неуспеха – не притежаващи собственост. *Народа е капиталист, а Ние – не сме.*

Следователно бедността може да бъде използвана само като „аргумент“, като начален антикапиталистически тласък, но не и като средство за пренаписване на човека до новия обществен ред. В този смисъл „бедността“ на масата е инструмент за разрушение на капиталистическите взаимоотношения, но не и освободител на *самотата*, чиято *самонаправа* се втъкава във видовото *себенадскачане*.

От това следва не разочарование, а опит на възпитател освобождаващ себе си и отрицаващ света, в който като привилегия му е позволено да бъде – до свят, в който привилегията му е норма за всички. Или иначе казано: *Ние трябва да бъдем Народа.*

2.

Масата бедни, принудително противопоставящите се трябва да се обединят с живеещата от излишъка на капитала антикапиталистическа прослойка, чиято функция е да бъде носител на *след-оцеляването*. Но не поради факта, че е „съзнателна“ или „интелигентна“, а защото за нея оцеляването е вече даденост, следователно нейния антикапитализъм е заради *след-оцеляването*, което ще се случи когато оцеляването стане даденост за всички. След събъдването на *не-собственическото общество* трябва да се извърви прехода до *след-оцеляването*.

В „авангарда“ от хора, чието *телесно съхранение* е даденост, се оглежда не просто успеха на революционния преврат, а продължението му до общество предполагащо нови революции, тласкани от вече безаналогично минало.

За разлика от предходни периоди, този „авангард“ не е връх на игла, не е малцинство „разбрало правдата“, а друг тип маса – маса чиито събднати оцеляващи стремежи я обричат на *след-оцеляването* като жизнена необходимост, маса осъзнала, че капитализма (а и социализма) е само „съзидателно“ повторение на оцеляването. И отрекла оцеляването като краен обществен предел (но приела *телесното съхранение* на всеки като необходимо условие), за да продължи революционното движение – до скока разчупил ирационалната черупка на съществуването, до органичната трансформация на видовата общност, до друга рационалност.

Видът без аналогии се таи в настоящето като пророчество (което трябва да се събдне), като завръщане в месианското дело разделило епоха от епоха, природа от природа, разум от разум.

Смъртта чака, бави се – не заради създателя, който ще вземе – а заради създанията, които се откъсват от неговото жизнено време.

2.

Групата-авангард правеща *преврата-нацията по избор*, ще е от тези обществени слоеве, които са „странично“ следствие от освободената производствена мощ на общественият труд. Във излишъка от оцеляващи необходимости Пурпур ще е ценностното противопоставяне, светогледното противопоставяне и в крайна сметка – „властовата“ алтернатива на капитала. Тази група (макар и все още неосъзната) вече кънти от пустотата на несбъднатото желание за промяна. Промяна идваща от ситото тяло преливащо от дух, протегнат към всяка изправена кост, която може да го вдигне на крилете си. С тласъка на недостатъчността превръщаща себе си във време извлякло човешкото от самодоволството, откъснала го от животинското, прекроила света до „отново земята е център на вселената, а човека най-висше творение“.

И когато се случи – това което е без аналогии ще трябва да се самонаправи. А светлият повей на грижата от всяко майчино око ще изтрие сълзата.

2.

Авангарда-носител – непритежаван от мизерията И неподчинен на господството.

2.

НИЕ и ТЕ:

ТЕ: За тях времето/траенето е прикачено към стоката, то се vyplъщава във стоката, натрупва се чрез стоката, припокрива се със собствеността.

За тях посредника-стока (стоковата обвивка) е израз на жизненото време.

Техният стимул за действие е натрупването на собственост, акумулирането на остоковедено (чуждо) жизнено време.

Те са за капитализъм. Тяхната представа за промяна е реформа, ще рече – повече или по-малко капитализъм.

НИЕ: За нас времето се vyplъщава в самото занимание/труд, което личността извършва, а посредника (в размяната на *самонаправа*) е *заниманието* на другия, асоциирано в сложността на общото правене. Следователно посредничеството на стоката е излишно, т.е. частната собственост е ненужна. Свободата от собственост Ние обвързваме с правото на всеки да се възползва от оцеляващите дадености подсигурени от наличните производствени мощности. В неотменно човешко право-обществено задължение Ние въздигаме *телесното съхранение* на всеки. Свободата от собственост Ние продължаваме в свободата на *заниманието* като израз на себе си върху арена от други. Тази свобода включва: освобождаване на човешкото време от принудителен труд, което е освобождаване на човека от принудата на оцеляването И по същество е израз на свободата въобще (дотогава доколкото свободата може да бъде обществено дадена). Притежанието на жизненото време (като *самонаправа*) ще е единственото притежание, от което човека ще зависи, за да го има.

Нашата представа за промяна е революция – качествен скок, довел до след-оцеляващо същество.

2.

Пурпур ще е антикапиталистическа, революционна организация.

Антикапитализма ни ще е насочен срещу светогледно предпоставения *общ смисъл* и стимула му за индивидуално действие – натрупване на частна собственост, стокови еквиваленти – върху който се гради капиталистическата социална конструкция с ценностният ѝ пълнеж.

Наша цел е: изграждането на организация, чиято авангардност е призмата обгръщаща световъзприятието – от революционната проповед...до мироздание непосилно за лапите на всяко минало.

Наша цел е: създаването на разнородна общност от след-оцеляващи личности, съзнателно приели *себенадскачането* като форма на съществуване.

Наша цел е: пренаписване на инстинктивния ритъм на вида до звучене, което безаналогичната ни цялост вече притежава като материални средства за пространствена манипулация, съхраняващи (дадеността на) телесното възпроизводство.

(На смъртта като неизбежност може да се противопостави само „вълшебното“, което инстинктите на настоящето „не предполагат“ (разсъдъка – също).

Защото покоят дебне А единението два пъти ни прави паразити върху приетата представа за божественост – (веднъж като част от кръговрата – бленуващи оставащо безсмъртие, втори път като привидяна следсмъртност).)

Наша цел е: бъдеще, чийто морал е от безпределния стремеж на индивидуалната самоцел като условие за съществуване на видово време. А Аз да е *Още-то...*, оставило животворните си белези върху общност от себенадскачащи се.

Резултата от нашите действия ще е:

Оформяне на масата непримиренци, която в борбата за овладяване на времето (траенето) си, създава след-оцеляващото време на света. Детайлизира го – до ежедневен стимул за действие, до пространствено обособени обществени качества, до откъснатост без следсмъртност.

„Властта“ ни ще произлиза от посоката, която ще следваме и която ще пазим, втъкавайки ирационалното на недостатъчността в рационализирания дълг (без дълг) към *себенадскачането*.

2.

Ние освобождаваме себе си,

приели да сме надежда без да се надяваме

Интернационализма ни не иска света

и в избора ни могат да бъдат само избралите

За нас няма друга награда освен тази на себенадскачането

и няма друго наказание освен да останем до смърт същите

Нашата откъснатост е земна, а не следсмъртна

и самонаправата е промисъл дошла от последност.

2.

Приелият да бъде образ, от което – миг, ще добие след-оцеляваща историчност когато острието изрязващо мига погуби *малката суета* и човешкото заживее отвъд хоризонта на своята смъртност И в това подчинение на бъдещето (осъзнато и с воля) от съществото си ще състави друго същество – няма за своето минало.

2.

Революционната роля (в хронологичния контекст на революционния сюжет), която осъзналият се човек-кауза изпълнява е в самото приемане на политическото като индивидуална същност. Когато посоката е зададена и избора направен, политическият субект (без значение индивидуален или наиндивидуален), трябва да слее крайността на съществуването си с „елитарността“ на поставената цел. Така разбирането за победата над капитализма и установяването на не-собственическо общество (като етап преди след-оцеляващото такова) ще включва полуконспиративна* игра на исторически роли, но осъзната игра – доколкото бързоменящите се обстоятелства позволяват осъзнаването. „Злодеите“ и „героите“ ще се сменят, революционните и контрареволюционни организации също – но зададената посока на *избора* ще остава. „Възпитателите“ ще бъдат възпитавани от еволюционния призив на смъртта, изискващ от краткостта на тялото *Необходимостта да Бъде*.

И така до победилият индивид, който по презумпция се стреми на плещите на своето себенадскачане да постави света.

* Дотолкова доколкото политическото е винаги форма на конспирация, на заговор спрямо неополитическото, частното – та дори този заговор да е привидно явен И това поради по-широкия хоризонт на политическото в сравнение с частното.

Да се подчертае:

1. Безпредметността на политическото в „либералната“ (а по същество – олигархична) капиталистическа система, целенасочено подчиняваща взимането на политически решения на натрупването (и неизбежното концентриране) на частна собственост като публичен интерес.

От какво това е следствие?: Неприкосновеността на частната собственост като условие за натрупване на частна собственост, от своя страна останала единственият стимул за индивидуално действие – охарактеризира ценностната тоталност на капиталистическото.

Политическото се свежда до публичен параван на тоталният ценностен еквивалент – частната собственост. Изсмукването (присвояването) на общественият труд (социализираната работна сила) и трансформирането му в частна собственост, т.е. в частно, е превърнато в „свещено право“ (индивидуален стимул за действие и обществен

двигател), а като резултат политическата намеса във вече придобилото частна форма – бива забранена. Така се оказва, че политическото спира да бъде изразител на живота като публично правен и става легитиматор, охранител на частното натрупване, което веднъж случило се вече не е политически „проблем“ и става „неприкосновено-частен“ инструмент за формиране на публичното, в т.ч. и на политическото. Което накрая (за да се затвори кръга) приравнява политическото до налагане (с цялата мощ на закона) на едни частни (олигархични) интереси над други И то ако не трябва да се брани капитала (пак със силата на правно оправданото насилие) от възстаналото нямаване на „унизените и оскърбените“.

2. „Елитарността“ на *не-собственическото общество* – нежелаещите да притежават срещу непритежаващите желаещи Или – не тези които нямат, а тези които не искат да имат.

3. Разликата във хоризонта (като брой хора и брой години) между публичното/политическото възприятие за света и частното.

Силата на управляващите касти/прослойки/елити произтича от съвпадението между публично/обществено/политическо и частно време Или по-точно – съвпадението между частните цели и контрола над публичното време.

Различните позиции, от които може да произтече съвпадението между частно и политическо/публично са:

- частното, изхождайки от своят (наследен) интерес, от интереса на кръвта, утвърждавайки себе си като частно – да се обърне към политическото, за да се съхрани, да се вкорени, да се увековечи.
- тесният затвор на плътта да отрече решетките на частното, т.е. – „оставането, чрез повторение“, за да може то (частното) – чрез антагонистичен на настоящето избор – да се претопи в по-широкия времеви хоризонт на политическото (като средство за промяна). Във този хоризонт – вече политическият човек – ще изпълнява своята роля, следвайки стремежната посока на *избора*, отнасяйки го към цялото на вида.

Първото е контрареволуционно (реакционно) дори когато се маскира като революционно (прогресистко).

2.

Политическите роли, които индивида ще изиграва, трябва да бъдат времево (като следване на цели) маркирани. Подготвянето на *преврата* е настояща цел.

2.

Организацията ще носи не само силата на структурираното действие

Нито само „ограденото“ Ние

А и осъзнатата представа за врага, който трябва да бъдеш

Върху очертаната схема на плана.

2.

Голяма част от негладните антикапиталисти могат да бъдат описани през позата им на човекопазеци.

Тяхната маса расте (засега) поради нарастващата производствена мощ, от което и оскъдната им достатъчност.

Обединява ги съпротивата срещу всяко крайно. Още – отказа от организираност, както и изповядван словесен реформизъм и удобен утопизъм.

Към тях трябва да се подходи с „измама“, за да се запази комфорта на чистата им съвест.

2.

Политическия израз на *след-оцеляващия светоглед* ще е избор предположен от *излишъка от оцеляване*, т.е. след-оцеляваща, не-собственическа, и определена от това антикапиталистическа идентификация не може да се очаква от общества (или от прослойки), за които телесното възпроизводство е ежедневна изнемога, а живота „ден за ден“ се предпоставя от материалните и общественно-политически условия*. В такива общества може да се предполага класов бунт (доколкото социалното унижение има класов характер), понякога преоблечен в отстоявана национална, етническа, расова или религиозна идентичност Или разпилян протест за „по-добър живот“ през представата за такъв, дошла от сравнение със същото – другаде. Но никакво *след-оцеляващо бъдеще* (отвъд придобитата лична – от доведената до обща собственост) не може да се разкрие, и никакво *след-оцеляване* не може да се привиди, когато е отнето настоящето на оцеляването.

* Това не изключва антикапитализма (при избора на Пурпур) на отделни индивиди или обществени групи, а се отнася само за осъзнаването на *след-оцеляването* като необходимост, върху наличната основа на оцеляването като даденост.

2.-1.-3.

Телесното съхранение, оцеляването като даденост е само първият етап от обществената промяна, етап касаещ „привилегията“ на телесносъхраняващия излишък („царството на необходимостта“), през който бившите социалистически държави минаха и който не можа да се развие така, че от *оцеляването като даденост* (нахранването, обличането и жилището) да се стигне до не-собственическо, не-стоково общество, т.е. да се премине към след-оцеляването („царството на свободата“) като необходимост. Общество реализиращо стремежите на тези, които днес са затворени в рамките на стоково-времевия капитализъм (при който *общия смисъл* е материалното натрупване като частна собственост), но за които алтернатива не е стоково-времеви социализъм (при който *общия смисъл* остана материалното натрупване, но през планово-командното разпределение на труда и държавната/обща собственост).^{*1}

Казаното не означава, че първият етап не трябва да бъде реализиран – напротив – но трябва да бъде реализиран със съзнанието, че след премахване на капитализма, след създаване на не-собственическо общество трябва още..., а това още...не би се случило само ако оцеляването е даденост, а частно-собственическата експлоатация преодоляна. В следствие осъществяване на първият етап, а именно възпроизводството на живота (социално гарантираното *телесно съхранение* на всеки) като *обществено задължение и лично право*, е нужно да се премине към осъществяването на вторият етап. Но това трябва да е осъзнат стремеж преди извършването на обществения преврат, дело на тези които не искат да живеят в стоково-времево общество и които от себе си могат да направят „професионалните революционери“ на *след-оцеляването*. Следователно вторият етап е втори само дотолкова доколкото е по-абстрактен, по-неясен от борбата срещу капитализма.

След осъществяването на *преврата* (до *революцията*) не трябва да има „първи и втори етап“, а неразлично цяло градящо новата след-оцеляваща човешка общност.

Или иначе казано:

оцеляването като даденост, трябва да бъде неделима част от осъществяването на *след-оцеляването като живеене*. Това в настоящият момент означава антикапитализъм дошъл от противопоставянето между оцеляваща и след-оцеляваща представа за бъдеще, между капиталисти и пурпурианци, между стоково време и жизнено време. (В групата на оцеляващите могат да влязат индивиди, които в деленето на експлоатирани и експлоататори заемат различни страни, като същото е вярно и когато става дума за след-оцеляване.)

Две революции дебнат географията на света. Две революции са се притаили в настоящето. Две революции отделят и свързват.

*¹ Разликата в общественото отношение към собствеността между капитализма (със всичките му вариации) и „реалния“ социализъм, е че:

Социализма се разбираше (доколкото идеологията го повелява) като преходен етап към комунизма, за който материалната (обща) собственост беше само условие комунизма (царството на свободата, новия човек) да се достигне. Докато при капитализма не се предполага (като светогледна представа за бъдещето) нищо друго освен капитализъм, а социалната промяна се свежда до промяна на притежателите на капитал (символ на индивидуална и наиндивидуална сила). От друга страна историческото движение (и при социализма и при капитализма) се привижда като „страничен продукт“ от научно-техническия прогрес (в контекста на доминиращата форма на собственост) променящ материалната среда (със което и социалната)*², но запазващ стимула за човешко действие и общия системен смисъл.

Има и още една очевидна разлика в индивидуалното (системно детерминирано) отношение към собствеността – а именно при социализма (за разлика от капитализма) йерархизирания *общ смисъл* (от което и средствата за оцеляване) не се опосредстваше от частната собственост и нейното унаследяване (имаше статусно унаследяване, но то в никакъв случай не беше абсолютно – от графа не се пръкваша графове), а от

политическото като власт над оцеляването („тук и сега“), която персонализирания *общ* *смисъл* дава. В социализма насилието/репресията имаше лица и имена – и само „заточения инструмент“ за налагане на воля седеше между палача и жертвата. В капитализма насилието е „природно явление“ – няма палачи, но има жертви. Няма виновни. Но няма и невинни.

*² При капитализма през стоковата реализация, докато социализма (системата до 89-та година) нямаше време (или не осъществи потенциала си) за друго, освен планирано да имитира остоковедения прогрес на капитализма.

2.-1.

Разказан през историческото (с цялата условност на този разказ) *след-оцеляващия преврат* може да се разглежда като:

- Буржоазна революция – от гледна точка на „дребния излишък“ неискащ (или неможещ) да остокове специализацията си, т.е. (в рамките на системата) да се овласти.
- Социалистическа революция – от гледна точка на „армията от унижени и оскърбени“ ежедневно възпроизвеждащи телесното си съхранение, които „няма какво да губят освен оковите си, а ще спечели цял един свят“.
- Национално формиране (национално движение) – дотолкова доколкото *преврата* е за нацията, нацията е от *преврат*.
- Религиозно въстание – от гледна точка на преобразеното *Небе*.
- Елитарен бунт – от гледна точка на *Последният човек* изискващ себенадскачане до след-оцеляващо *Друго*, т.е. преобразена *Земя*.

Условността на този разказ идва от безаналогичността на *след-оцеляващия преврат*. Защото:

1. „Дребния излишък“ (с буржоазния си характер) няма през *преврата* да се овласти, а ще унищожи предпоставящата го привилегия идваща от йерархията на „стария“ общ смисъл (унищожавайки същия този „стар“ общ смисъл). От своя страна – тези „които няма какво да губят освен оковите си“ не ще правят революции, за да получат дореволюционните привилегии на господстващите групи. Или иначе казано – не от нямане ще е *преврата*, а от отказа да имаш.
2. *Нацията през преврата и преврата през нацията* трябва да направят държавата с територията ѝ, а не обратното (няма наследена територия, няма родови спомени, няма минала идентификация).
3. „Религиозността“ на *след-оцеляването* „започва“ от *Небето*, но „свършва“ *тук на Земята*.
4. „Елитарността“ на *нацията по избор* е от отрицанието на оцеляването като индивидуален стимул за действие до *самонаправата* като след-оцеляващ стимул за действие – непризнаващ друга елитарност освен тази на *себенадскачането*.

2.

Аскетизма, който „професионалното революционерство“ налага, може (след преврата) да прелее в целомъдрие, бъркащо осъществения бунт със сбъднатата революция и бягството във властта със вълната от влюбване. Това не бива да се допуска.

2.-3.

Задача пред *групата-авангард* (след *преврата-нацията по избор*) е да формира новите институции, които (на следващ етап) да организират „разпада“ си до индивиди намиращи себе си във *колкото хора толкова видове труд*.

3.

Ние трябва да мислим за преддверието (преди след-оцеляването), задължително за преддверието и само за преддверието.

Преддверието:

1. преди преврата
2. от преврата
3. до революцията (миг-необратимост)

Стих е след-оцеляването

Блян, фантазия, блънуване

Гънка провидяна от друг свят.

3.

Етапите, чието последователно случване ще изградят *след-оцеляващата невъзвратимост* трябва да с представят като отделни „препятствия“, т.е. като затворили във траенето си свят, различно отдалечен от стремежната „завършеност“ на след-оцеляващия скок.

3.

Щом магичното го няма и самотата не може да се награди сама със ведрост ...

До след-оцеляващата революция?:

- във хоризонта трупащ десетилетия от настояще към бъдеще.
- във растящата сложността на масата, която промените ще обхванат.
- във доминото на преодолените предизвикателства създаващи всяко следващо настояще.

Пурпур като пластове „историческо“ време?:

1. Отношението към външния враг (преди преврата) – *За-то* на *групата-авангард*

2. Осъществяването на *преврата* (възможности)-*нацията по избор*

3. Институции:

от преврата

до революцията

Етапи на техните трансформации

До изчезването им

4. Власт и правене

Случване на *общата сложност*

Варианти...

След-оцеляващата революция ще обезсмисли „по физиология“ всяко минало.

Амалгамната смес организираща светогледната откъснатост (като хоризонтала от човешко множество и права от време трупача минало+миг) включва (преди преврата, от преврата, до революцията):

- индивида: съзнателно изговарящ *самотата си* – (доведено до) безсъзнателно – съзнателно прим (другото съзнателно) *самотата си* „притежаващо“.

- обществото: доколкото институциите са публично обособяване на обществено значими качества, призвани да подготвят материалната база на общодостъпното *телесно съхранение* и да рационализират (и по този начин опосредстват) усещането за свят – до такъв – изработващ общо ежедневие. Отправности като *самонаправа* и *себенадскачане*, колкото хора толкова видове труд, *Последният човек...* ще се въплътят в целостта на живеенето И от мигове-разломи ще го съставят.

- вида: доколкото *след-оцеляването* е и физиологичен преход като *надежда* за *безнадеждно свършеното*.

В контекста на редящите се поколения и тяхната безаналогична свързаност.

3.

Последователност:

преврат-нация по избор – освобождаване на след-оцеляваща „територия“ – преходен/преддверен етап – изграждане на материалната база, институционалните структури и светогледните възприятия на не-собственическото общество – след-оцеляващ начин на живеене (след-оцеляващо общество) – революцията на след-оцеляването (миг-необратимост).

3.

Свеждането на социалната даденост на *телесното съхранение* (оттам и на човешкото) до природни аналогии е свеждане на човека до „тлъста мишка“, до предмет убит от

своята непотребност, до затвор за подчинение Но... *когато факта спре да препотвърждава себе си Необходимостта да Си ще зове първост.*

3.

Трябва да се изплетат тънките организационни нишки свързващи индивидуалното сектантство (на настоящето) в превратна цялост. След това да се формират политическите роли, които отделните части на групата ще имат във времевата дълбочина на историческото движение. Тези роли трябва да съставят привидна публична хетерогенност (да се натоварят с радикалното и еволюционното, с разумното и стихийното, с възможното и невъзможното).

Целта – преврат-нация по избор – след-оцеляващо общество – след-оцеляваща революция.

Преди *преврата* (пренареждането, преобръщането) е нужно да се насърчава, даже да се подпомага капиталистическата държава в придобиването на собственост и в автоматизиране на оцеляващия труд (безкрайно повтарящият се труд за прехрана, дом и здраве). Да се подпомага натрупването на обществени средства за производство и енергийни ресурси.

Излишъка от производствени мощности като материя за бъдеща светогледна шириност.

Следва (за *нацията по избор*):

Храната – обществена даденост

Жилището – обществена даденост

Здравето – обществена даденост

Телесно съхраняващата адекватност на всеки, съответстваща на наличните пространство-манипулиращи възможности – обществена даденост.

В случая *даденост* ще рече превръщането на изреденото в неотменно лично право, вградено в обществената организираност. НО

Не бива да се допуска индивидуалния труд да робува на съхранението на оцеляващите права, още по-малко на координаторите на материалното „настояще“ – *междинниците*.

Свободата от възпроизводство (от системно-принуждавано *телесно съхранение*) е условието да се случи:

1. Неостоковедената специализация, т.е. индивидуализиращите занимания, чиито сбор ще прави „властта“ на *общата сложност* по мярата на безценното (жизненото време) на отделния човек.

2. Прекрчаването от факта на съществуването до *Необходимостта да Си*, заради което всеки свободен индивид от *самонаправата си* ще изисква *себенаскане*, като връх на *самотата си*.

Автоматизацията и виртуализацията – от една страна „машинно“ ще обезпечават оцеляващите права, а от друга ще представляват технологичната база благодарение на която индивидуалното *занимание* ще се материализира до публична видимост, от която *събирачите на детайли/дизайнерите на време* ще черпят проявленията си. Така че освободеното от оцеляваща принуда човешко занимание, съзнателно действие, труд – от търсене на изрази да съставя свободата си.

Вътре в мирозданието (в Пурпур) сложността ще се натрупва до бездно-отделящата простота на скока.

3.

От преврата до революцията на след-оцеляването:

Отнемането на стоковия характер от дейността е само началото.

След преврата:

Механизация и автоматизация на оцеляващия труд (започнали преди преврата). Хетерогенна маса различно „специализирани“ човешки индивидуалности правещи *общата сложност* (неподчинена на оцеляването) не може да се появи без присвояване на производствените мощности заварени (налични като акумулирано минало) на територията на настоящето общество, на настоящата обществена система, на настоящите държавни пространства.

Трансформация на обществената структура:

Поставяне на обществения живот в нова светогледна рамка. Съзидателния израз на *себенаправата* като непрекъснат *Въпрос* и *Предизвикателство* „организиран“ ежедневието.

Щом човешкият труд ще е равен на човешкото занимание, щом работното време ще е равно на свободното време, щом специализирания труд ще създава специализирано време – то индивида ще е производителна сила, разкриваща себе си като обществена във взаимодействието си с други подобни. От което следва индивидуализирането на посредниците произвеждащи заедността, т.е. произвеждащи обществената сложност във всяко от нейните проявления. Масовизацията на траенето ще бъде жертвана за време с индивидуализирано качество.

3.

От преврата – до революцията?:

- Самоценност на труда (условието – механизация на *безрадостния труд*).
- Специализация дошла от изискванията на *пределният Въпрос* (т.е. никакви изисквания, които да налагат предзададена конкретност като рамка, дотолкова доколкото прекрачването на предела не търпи рамки).
- *Пределният Въпрос* – тласкаща сила на общественото движение.
- *Създателите* – общата посока ще е техният отговор на *пределният Въпрос*.
- *Създателите* – отказа от *малката суета* ще ги обособява. Те няма да имат *име*, не ще упражняват контролираща власт и ще са антагонисти на всичко, което е трайно, блатно-устойчиво, контрареволуционно. *Създателите* – докато е нужна управляемата организираност на следпреврата – трябва да са контрапункт на организиращите – защото *бягството във властта* изкушава. Тяхната институция съзнателно ще се стреми към разпада си, дотолкова доколкото видовия стремеж към *себенадскачане* не може да се ограничава в група, па макар и такава, чиято специализация е в общото като посока.
- *Детайла* „затворил“ заниманието/труда – от индивидуалното – *колкото хора толкова видове труд*, до общото – събрано от опредметяването на сложността. И всеки и всички ще са *принудени от свободата* различното си времево възприятие да отграничават в материя придавайки ѝ свое качество И друга обществена природа да съставят за индивидуалното си време.
- *Грижата* като следствие от това, че другия е „твое“ време.
- „Врагът“ като перманентно предизвикателство.
- Териториално разделение на системите – възможност за избор, възможност за бягство, средство за отсяване.

В наднационалния свят (по капиталистически образец), територията отново се превръща в „чисто място“ (географско понятие) за създаване на нации, но не по принципа на уседналостта, а в следствие на индивидуалния избор на система*. (Ислямска държава е опит за подобно създаване на общество и – като бъдещо следствие – на нова нация – по избора на принадлежност към духовно-ценностни детерминанти, а не по дадеността на кръвта и исторически насложеното обитаване на мястото).

* система – обществената хетерогенност (социалната разнородност), която се случва през призмата на *общ смисъл*. Или иначе казано – хетерогенност, която „надраства“ субективните различия и свежда човека до функция от *общия смисъл*, във който се полага разделението на труда и който властва над материалното производство, при това

не само като производствени отношения, но и като овеществяване (форма и съдържание на продукта) на обитаваното пространство.

- Територията – „чисто място“ за заселване?:

Формиращ преход („преселение“), при което групирането не е тласкано (само) от оцеляваща принуда, случайно събрала индивидите на дадена територия (САЩ) А е съзнателен сбор от индивидуални избори, които за да се отграничат като самостоятелни, споделени и независими (т.е. като оформено светогледно пространство), завършват своята обществена идентификация със полагането на граници и политическо представителство.

Нация по избор се създава когато „забравиш“, че си бил част от друга нация и *избора* превърнеш в „националност“.

4.

След достигане на определено качество на сложността, следва обособяването ѝ като отделност, обособяването на „аз“, на форма стремяща се към другост, т.е. на „нещо“ което се противопоставя на цялото и е проявление на: *Всичко което Е – е заради отказа от самодостатъчност и множението в стремящи се, променящи форми.*

Кое в сложността предполага формирането на отделност?:

Това, което може да имитира самодостатъчност.

Държавата е отграничение, което подобно на всяко (осъзнато) оцеляващо отграничение се стреми към самодостатъчност.

Отделения *общ смисъл* (или по-точно – рамкиращата го власт) е държавата, доколкото различни държави има (като формални образувания) когато *общия смисъл* е един и същ навсякъде.

След като *индивидуалния стимул за действие* (оцеляването по биология) се социализира (се умножи от индивидите – свързвайки сбора им и претопявайки отделностите им), той се трансформира в *общ* (социален) *смисъл*, който през персонализираното притежание на въплътените си проявления изгражда вертикалата (йерархията) на господство, контролиращо отклоненията от същия този *общ смисъл*.
ИЛИ

Оцеляващия стимул за действие се трансформира в *общ смисъл*, като през притежанието на средствата за оцеляване се съставя вертикалата, в която насилническите институции контролират „отклоненията“ от *общия смисъл* втъкаващ индивидите в себе си. И ако *общия смисъл* е наиндивидуален оживител на социалното ежедневие, то контрола над „отклоненията“ е от персонализираната вертикала пазеща *общия смисъл* като индивидуално притежание (на въплътените му проявления).

ИЛИ

Човека контролира „отклоненията“ от системата. *Общия смисъл* прави системата.

ИЛИ

Властта контролира „отклоненията“ от контрола, който *общия смисъл* така или иначе е.

Монопола над насилието (физическата сила) и класовото господство са държавата, но... *общия смисъл* на системата е отвъд социалното, или по-точно е от индивидуалния стимул за действие, който след възплъщението си в средства за оцеляване (в същата тая система) се припознава като общ смисъл за социума, което (благодарение на различното разпределение на средствата за оцеляване) създава вертикалата на оцеляването (на живеенето) в същия тоя социум Или иначе казано: монопола над насилието и класовото господство са следствие от този индивидуален (оцеляващ) стимул за действие, който (преобразен до неузнаваемост от историческото развитие на обществото) е ехо от глада и „познаването“ на смъртта, накарали разумното животно да бленува оцеляването си (оставането си) във вечността на самодостатъчността.

4.

Всяка обществена система е тотална. Функционирането, на която и да е обществена система е възможно благодарение на *общия смисъл* като „дух в машината“ – в противен случай се разпада и пренарежда до нова тоталност. Да се опитваш да изземеш тоталността от системата е като да се опитваш да изземеш общественото от обществото. Това може да стане само във свят от отшелници без бог дори („зверове или самите те – богове“). Но дори в този случай – макар и като парадокс – тоталността остава поне като учител на израстващите от своето минало.

Власт, която няма да има над какво/кого да действа, ще е от *общ смисъл*, който от отклоненията ще прави системи.

4.

Рушенето на държавите (на техните граници и вертикали) и парадоксалната „реакция“ на оплеменяване е от светогледната (интернационална) доминация на частно-собственическото натрупване (капиталистическия светоглед), антагонистична на държавната тоталност като самостоятелна отграниченост (макар и привидна), като имитация на самодостатъчност в общия смисъл на капитализма. Централизиращият се капитал познава само преброимото в стокови еквиваленти обществено време (държавата му е необходима само като охранител на *общия смисъл*, чието персонализирано господство капиталистите олицетворяват), а всяка граница пречи времето универсално да се остоковеди, след което да бъде придобито. Но... когато капитала се бие помежду си външния враг е нужен А „пушечното месо“ на идентифициращите се през племето – намалява разходите.

- - -

Държавата ще е споделена тоталност само като държава-пример, израз на ново обществено качество (или като регрес с „поземлена собственост“ върху оплеменените нации).

4.

Държавно управление има (досега), когато има общ (но различно разпределен), сведен до всеки индивид смислов еквивалент – рамкиращ, подчиняващ, уеднаквяващ хетерогенността на човешката заедност.

Държавата е контура очертаващ (охраняващ) разделението на труда (да е) по подобие на светогледа Или – държавата е господство над разделението на труда – израз на различно (йерархизирано) разпределение *общ* (системен) *смисъл*.

Държавата е власт над смисъла и от това – над социализирания стимул за действие. От което следва проявлението на държавата като охраняваща рамка на правенето, т.е. на разделението по труд, по индивиди нужни за общото, т.е. по организирано поставяне на хората в границите зададени от властта, разпореждаща се със системния стимул за действие (през призмата на *общия смисъл*).

Държавата е ограденото „пространство“ на трудовото разделение в рамките на *общия смисъл*, т.е. държавата е пространство от времево уеднаквени различности* (като жизнено време на сбора от индивиди) от общия (социализиран) стимул за действие, чието удовлетворение – благодарение пирамидата на властта – е винаги (под формата на своите унифициращи еквиваленти) от оскъден „ресурс“ (привилегията да притежаваш смисъла е привилегия на властта трансформирана в право), превърнат в недостижим за засищане („вечно“ работещ) двигател за (социализирано) действие. Когато смисъла проявяващ се в стимула за действие е общ, отделните държави/нации съществуват само като териториални привидности, чиито конфликти (войни) са смислово безразлични.

* Когато *общия смисъл* на различните държави е само привидно различен, то и неговия израз, социалното му въплъщение е само привидно различно. От което следва (по системната логика на капитализма) конкурирането между националните държави и световния капитал (глобален заради отвъднационалната тъждественост на смисловите посредници) за властта над общественото правене. Защото тези които притежават в максимална (и универсална) степен израз на *общия системен смисъл* искат да притежават и контрола над отклоненията от същия този смисъл, като „посредничеството/присъствието“ на националната държава трябва да бъде сведено до изпълняващ заповед полицейски ботуш.

Държава няма, ако я няма рамката на *общия смисъл* и същевременно разделението в *общия смисъл* по представа за живота като индивидуално нужен за общото правене. *Държави никога не е имало. Има само еднаквост, която иска да оцелее по Кръв и Име.*

Видът без аналогии е видът, който трябва да направи своето общо след оцеляването. Общо, което не съзнанието и не битието ползва като материал, а принудата (избора) на последността си (първостта си), зачеркнала факта, че е следствие.

И нацията ще бъде по избор, за да организира подобие, преди то от цялото да поиска различност.

4.

Нацията по избор?

Преврата?

Преврата-нацията по избор?

Да освободиш себе си е да живееш в *общата/споделената сложност* на избора (си) и в свободата на самотата (си).

За да бъде пълнокръвна една общност, тя трябва независимо от други (в максимална степен) да произвежда живота си, т.е. индивидите в нея взаимно да произвеждат жизненото си време.

Случването на общност избрала живот в *общия смисъл*, в *общата сложност*, в *грижата за себенадскачащата се самота* е случване на *нация(та) по избор*. *Преврата* е прекращване от стремежната отделност на групата (Пурпур като общност) до ежедневие за *нацията*, до (територия/, „територия“ за) пълнокръвно съществуване на трудовата хетерогенност върху основата на избрания *общ смисъл*. Или иначе казано – до производството на живота (си) по мярата на *светогледа*.

От *преврата* ще е първото на *нацията по избор*, от *нацията по избор* ще е *освобождаването на самотата*.

(Индивидуалния стимул за действие – *телесното съхранение* (досега) – различно се въплъщава в средства за оцеляване, на базата на което (различното разпределение, т.е. различната степен на „господство“ над живота и смъртта) се обособява *общ смисъл* (трансформиращ индивидуалното оцеляване в социално), със вече социализиран стимул за действие, а именно – повече средства за системно оцеляване (в същия тоя смисъл).

Оцеляващата нееднаквост обособява властта – било над човешкото, било над „небесното“.)

(Пространство-манипулиращите възможности, в контекста на единното пространство на *общия смисъл*, са средствата за производство на жизнено време във смисъла.)

(Разделението на труда се дава от излишъка (телесно съхранение плюс пространство-манипулиращи възможности) и от *общия смисъл* (светогледа, небесното – дори „тук на земята“ – събрало/претопило отделностите).

Освободения излишък „иска“ промяна в смисъла.)

Преврата?: ще е изменение (преобръщане, съставяне) на властващото, но не само като отнемане на налагащата воля/господарщината, а като същност – дотолкова доколкото властта е от отделността, в която се случва живеенето Т.е. властта – като персонализиран израз – е предположена от същността на случилата се отделност и предполагаща (заради границите, които отделността има), всяко формално проявление на тази същност. От което – *преврата* ще е „съставяне“ на нова власт или по точно на нови „подвластни“ (изпълващи със съдържание отделността). „Бягството“ от властта е разрушаване на предположилата я рамка – следователно единствената „вечна“ власт (такава, от която не може да се „избяга“, или такава, в която не можеш да „избягаш“ препотвърждавайки *реда на нещата*) е тази, която в своята рамка е със заложено непрекъснато разрушение като проява на самата нея. *Презрението на децата* ще е системна необходимост, заостряща се до физиологично безразличие (до непонятност), до видово (биологично) несходство.

Какво е територията за светогледното пространство, за *нацията по избор*?

Или

Три варианта на *преврата*:

Преврат 1 – случващ *нацията* пример, от което *нацията по избор* – предполага одържавена власт, която трябва да се вземе.

Преврат 2 – „откъсващ“ територия, върху която *нацията по избор* да състави своята отделност, т.е. *светогледа* да се положи като център за разнородността (*индивидуалността в обръщение*) правеща *общата сложност* на избралите.

Преврат 3 – „анклави“ във вече съществуващи държави, където *нацията по избор* да се затвори без контура на границите, отделили пространство от пръст за *общия смисъл*.

4.

Преврат 1 – случващ *нацията* пример, от което *нацията по избор* – предполага одържавена власт, която трябва да се вземе.

Реакционни тенденции на настоящето?:

Национализъм (етноцентризъм).

Причина:

Упадъка на връзките между индивид и свят, между индивидуално и световно. Търсене на „локални посредници“ (също с тенденции към разпад) като: семейство, род, племе – сигурността на кръвта и територията срещу интернационализма (безликата планетарност) на капитала (за парите няма граници).

Капитала, а не капиталистите е интернационален, от което следва, че не пролетариата, а наемната форма на труда е интернационална. Но колкото повече „територията“ на труда зависи от границите на държавата, толкова „по-националистичен“ е полагащия труд човек.

Реакционно действие?:

Затваряне в „поземлен“ капитализъм, във „феодалното“ господство на „независимия“ местен капитал. Обречено на неуспех (от гледна точка на националното), а и подпомагащо трансформацията на капитализма в кастов.

Освен ако...

Възможности?:

Племето-пример – правилният „регрес“ може да бъде обновяващо продължение. Или казано по друг начин –

Да се придаде на отделна държава и нейното обществено устройство – пътеводност, роля която трябва да изиграе в бъдещето на света.

Т.е.

Национализъм с пророческа сила, което ще рече – държава (па било то и малка) с осъществена обществена уникалност, на която е вменено световно бъдеще.

- - -

Да завладее времето на света...

подобно Христос и християнството започнало от територия и народ без световно влияние, подобно Кирил и Методий (глаголицата) и кирилицата – първоначално азбука на шепата хора, а впоследствие – милиони пишещи на нея, подобно древна Гърция – парче земя дало на света представата за познание.

„Национализъм“ стремящ се към силата на примера, а не към силата като право.

Не империализъм на оръжието, икономиката или демографията, а „империализъм“ на светоглед (прекрачил прага на имитацията) оживил ежедневието, въплътен в общество (събрало индивидуалните различности в границите на избраната заедност) със своя структура и организация. Държава.

Държава, която ще носи общностна уникалност, ще е реализирана другост. И ще е от това НИЕ, което от територията прави център, място за заселване, и в крайна сметка надмогва наследените дадености формирали нацията – до нацията от НИЕ, която в границите си поставя своя светогледна /производствена /политическа /икономическа /правна отправност.

Пълнокръвен дом за групата.

Пурпурианеца трябва да гради безподобна общност върху заварена територия.

Осъществено то му общество да е дар или зараза – какво от двете – нека избират другите след...

„Национализмът“ на примера изисква уникалност, обобщила стремежа към различност на общество притежаващо относителна историческа цялост, независимост и управленско-административни структури, или иначе казано – държавност. При това този „национализъм“ няма да е въз основа на етносна и културна еднаквост, а ще е единност в наднационалното на *светогледа*, но реализирана върху конкретна териториална обособеност.

Националното самоопределение и антикапитализма да са едно – Нация от след-оцеляващ стремеж.

Обществото (обособено от държавни граници), извоювало не-собственическия строй, трябва да привлича хора без значение от техните (предишни) националности, правейки ги активни субекти в наднационална (по настоящето разбиране за нация) конструкция, изградена от *избора*, а не от национално-етническата принуда на териториалната случайност.

4.

Територията е място за заселване.

Преврата 1 – случващ нацията пример (върху съществуваща държава), от което *нацията по избор*. И Преврата 2 – „откъсващ“ територия, върху която *нацията по избор* да състави своята отделност.

Ако етническият облик оформил исторически държавата е на доизживяване – то самата държава (оформена на тази база) е на доизживяване.

Какво остава на етноса, който като демографско следствие е обречен на смърт?

Да използва структуро-определящата си роля във все още съществуващата държава, превръщайки я в държава-пример, във държава по избор.

Как?:

Приемайки ясно изразена, надетническа светогледна доктрина, създавайки от себе си ядрото на тази доктрина и центрирайки на своя територия носители на светогледа от цял свят.

Ще се запази ли по този начин основополагащият етнос?:

По кръв – не. По същност – да. Защото същността ще е дадена от избора (по Пурпур – от *Необходимостта да Си*). Или – което е същото – избора ще е същност, надмогнала дадеността на това, което не е от избор. И с центрирането на избора-същност, и с притегателната сила на този център-територия – етноса ще е във времето, „използвайки“ чужди тела. До момента, във който светогледа ще е единствената причина за „етническа“ идентификация и „национална“ принадлежност. Така бъдещият

состав на нациите, отграничени от териториални контури, ще бъде предпологан от избора на светоглед, което означава избор на обществена същност.

В свят със пространствени буфери – недоволните от алтернативите ще създават свои.

Кои са тези, които ще съставят *нацията по избор*?:

Непримиримите антикапиталисти негледащи в миналото. Хуманистите, които виждат в човека и цел, и средство. Войнствените, осъзнали недостатъчността като сила пазеща създаването. Индивидуалистите търсещи свобода за самотата си ...

Капитализма е венец на оцеляването, към който човека се е отправил още с първия камък взет от предците ни като сечиво Но вече положен този венец изисква *Още...* И това *Още...* е качествения скок на *след-оцеляването*, който върху *дадеността на оцеляването* и чрез сложността на споделяните въображения, от ежедневие общуващо във *Въпрос* и *Предизвикателство*, и от свободата да те има извън него – ще направи свят.

4.

Преврата 2 – „откъсващ“ територия, върху която *нацията по избор* да състави своята отделност.

Пример:

На базата на общоевропейска националност (предположена от членството в Европейския съюз) в регионалната (на отделните държави) власт да участват „чужди“ европейски граждани. Това ще даде приоритет на идеологическите противопоставяния в съюза, а не на междунационалните такива. Разделението на основата на идеи ще добие тежест, а движението на хора в териториалните граници на съюза ще е продиктувано от същото това идейно разделение, стимулирано от различните регионални политики, имащи социално-икономически измерения. По този начин (на първия етап от политическата ни роля) ще защитаваме обединена Европа, за да сме в състояние на следващ етап успешно да я разделим, предоставяйки институционализирани територии на направените светогледни избори.

Децентрализацията на общините (на по-ранен етап) и самоопределението на регионите (на по-късен) – като начин *нацията* да бъде *по избор*.

4.

Преврата 3 – Духовни анклавни със „призрак на територия“ във вече съществуващите държави, където *нацията по избор* да се затвори без контура на границите.

Възникващи противоречия:

Контрола от страна на съществуващия *общ смисъл* ще тласка формираните общности („отклоненията“) към откъсване на територии, до които стария обществен ред (и властта му) да няма достъп Т.е. стремежа към териториално отделяне на *нацията по*

избор ще е предвидимо следствие от стремежа към освобождаване на вече обособилото се (по светоглед) общество.

Още:

„Нацията“ без държава или „одържавяването“ без държава ще е непрекъсната борба между опита за преодоляване на всяка йерархична организираност, която *нацията по избор* предполага и зависимостта от старата обществена организация, чиято заварена тежест обрича на също така организираното ѝ надмогване (със всички последствия, които се предполагат от отвоюването на пространство за *избора* от неизбралите).

Първото е желание за споделена самота по подобие *самотата* на всяка отделност (съставляща общественото цяло на *избора*) без йерархичния компромис на *повече от един* И предизвестената от това трагедия на уникалността, която нищожността на тялото носи.

Второто е скачена свързаност със стария ред, с причинно-следствения кръг, чието оцеляващо домино не може да бъде надскочено, т.е. – повторено минало, чиято най-голяма награда ще е героизма на предопределеното мъченичество.

Само първото може да направи ежедневие, в което възможността човека да се изтръгне от *реда на нещата* е вероятен.

4.

Многообразието от същности, въплътено във видове занимания е тази „оградена територия“, която държавата на *нацията по избор* е призвана да създава (по подобие на *светогледа*) и пази като място за случващата се от това сложност.

Правенето на сложност, производството на живеене, от което производството на живот е правенето на свят – многобройност (от отделности), различност (от отделности), пространство и време (от заедност).

Производството на живеене, от което производството на живот ще е от сложност манипулираща материята до среда за *видово себенадскачане*, отвъд ограничения времеви отрязък на единичното (дори колективно) тяло.

Общия смисъл на системата от сложността ще изтръгне оцеляването, довеждайки я до действия, чието целеполагане е от всяко индивидуално въображение и (същевременно от) необходимостта му от съпричастие (от други въображения), нарастваща с мащаба на материализирането му.

Нацията, от там и държавата, в началото на преходния етап ще вгражда пространство-манипулиращите възможности в *телесното съхранение*, така че възпроизводството освободено от системна принуда (било биологична, било социална) и излишъка останал след него да са базата, върху която многообразието от същности да материализира и уникализира *заниманието* като време-аз в/за/от време-ние.

Нацията по избор не е резерват за избрани.

Нацията по избор е обособяване, което трябва да организира подобие, преди то от цялото да поиска различност.

4.

За нацията по избор – когато я има:

Самоопределянето чрез външния враг е от разделящата отправност на *светогледа*, но самоопределянето чрез врага вътре е от задължението към различното в очертаното от *светогледа*.

Обичай врага си.

Недостатъчността се нуждае от противопоставяне.

Стремежа се нуждае от противопоставяне.

Бунта се нуждае от противопоставяне.

Противопоставяне срещу избора на *обща сложност* (материализираното въображение).

Противопоставяне срещу правенето на сложност.

Противопоставяне срещу общото вещество.

Противопоставяне срещу „хармонията“ уеднаквила човешкото в *тялото му навън*.

Ние от самотата ще направим бравда

И върху реда на нещата ще падат остриета

Защото АЗ е блясъка на разгърнатото множество.

*Нацията по избор ще остава без територия докато
красотата на корена и правдата на челюстта
складират смисъла.*

5.

Институциите: от *преврата* до *революцията*?

Трите колони на *след-оцеляващата заедност* до *след-оцеляващата революция*:

1. *Институцията на създателите/Съзидателната институция* – видовия стремеж към себенадскачане.

2. *Събирачите на детайли/Съставителите на време* (информационния свят, т.е. достъпа до индивидуализирания *детайл* – ще е базата за тяхната реализация).

3. Индивида, който „крещи“ *себенадскачането си* през избраната форма (*детайла*) на своето *занимание* (слял със себе си стремежа към съвършенство, т.е. най-издигнатото свое превърнал в предела, който *самонаправата* му трябва да надмогне)

И от него първите две вземат съществуването си.

Групата-авангард (групата-носител) по „сюжетна хронология“ ще се влее в *междинниците* (следпревратните носители на организационните практики).

Каква ще е ролята на *междинниците*, *събирачите на детайли и създателите*?:

Междинниците (в преходния етап – докато са структура с предположена специализация) ще институционализират, ще „помещават“ вида *без аналогии*.

Събирачите на детайли ще са тези, които ще сглобяват/конструират колективната (обща, „по-голяма“ от индивидуалното) сложност.

Създателите (докато съществуват в институция) ще задават сложността като светогледна необходимост, т.е. „тяхната“ посока ще е това, на което сложността ще служи.

5.

Организирането на оцеляващите дадености е основна задача на администрация апарат (*междинниците*) след *преврата*. Организиране, което отнесено към контролиращото насилие (специализирани обществени звена), трябва да се разглежда само в контекста на: *телесното съхранение на всеки е първото обществено задължение и първото индивидуално право*, а не като крайна цел, която след постигането ѝ бива охранявана, отнемайки от *заниманието* „безцелността“ на *детайла* (израз на индивидуалната свобода), а от *Въпроса-Предизвикателство* – светогледната отправност на общественото движение.

„Ограждането на територия“, *нацията*, институционализирането на *избора* и администрирането му превръщат пожелателността на правото във факт. Управлението ще е координиране на *грижата*. Вярата (поискала свят) ще направи от тази *грижа* обществени структури.

А вярата е ПУРПУР.

Употребата на власт може да не е същата само ако се „институционализира“ крайността (нормите на *след-оцеляването*). А да се „институционализира“ крайността/след-оцеляващите норми означава: крайните (до пределните и още) проявления на *самонаправата* да бъдат въздигнати до обществено значими качества, с необходимото за това пространствено/структурно/публично обособяване.

Когато институцията (или по точно охраняващите и/или възплъщаващи обществената значимост на качеството) започне да употребява властта си заради самата власт (т.е. *бягството във властта* да повтаря *реда на нещата*), трябва „подготвения враг“ да ѝ се противопостави.

5.

В *нацията по избор* всяка управленска отговорност ще е *детайл* от общата светогледност, който трябва да се избере и включи в организационните практики от *съставителите на време/събирачите на детайли*, т.е. от всички събиращи нацията. Но *съзидателната институция/институцията на създателите* в преходния етап, ще е тази, която на внедрителите, на *междинниците*, на опосредстващите, организиращи и разпределящи, на контролиращите – ще дава посоката (по специализираната презумпция на *детайла* предполагащ необходимостта от такава институция). *Отправността като детайл*.

Създателите!? – обучаващи себе си в (без)предел и приели *себенадскачането* като смисъл за всяка отделност, дисциплинирана от „убиващото време“.

Създателите ще са кривото огледало на реалния свят, на причинно-следствената връзка, на разумността, на естественото, на природното – от което на организационните практики (властта), които сложността подчиняват на инерцията, на (необходимата) устойчивостта, на стремежа към вечност.

Институцията на създателите (и *нацията по избор* като цяло) няма да е етническа, расова или религиозна (порожденото е без значение), няма и да е класова (доколкото класите оформени на база собственост вече няма да съществуват – предходната класова принадлежност ще е без значение). Тя ще е институционализирана крайност – ще рече: въплътения общочовешки стремеж към *себенадскачане* ще е превърнат в пространствено (структурно) обособено обществено значимо качество.

Живот тласкан от дисциплиниращата сила на убиващото време.

Защото

Последността може само да се надскочи.

Създателите (персонализираната обществена структура) ще са институционалното въплъщение на видовия стремеж към *себенадскачане*. Те ще поставят *Въпросите* и ще задават *Предизвикателствата*. Тяхната обособена „различност“ ще е формална, тъй като *заниманието* им по същество ще е вид специализация – една от многото форми на разделение на труда. Тяхната „съзнателност“ ще пази посоката, дотолкова доколкото обществената цялост (обществените отношения) изискват такава. Но никаква „посока“ (и никаква различност) не може да стои над самоценността на човешкия живот и самоцелността на самонаправата му.

Следователно *институцията на създателите* може да функционира като нерепресивна само в общество отказало се от системно-изискуемото препотвърждаване на оцеляването като факт, приело *себенадскачането* като (без)пределна необходимост и етиката на стремежа (добро и зло) като ежедневие.

Затова... да мислим за *преддверието*, задължително за *преддверието* и само за *преддверието*. А след-оцеляването да сънуваме с отворени очи.

Съзидателната институция ще бъде с привидна цялост, а привидяното (общото) – което я прави конструкция, в което индивидите са положени като материя – е ирационалният стремеж към *себенадскачане*, осъзнат като видова необходимост, от който обществения разум ще черпи свободата да фантазира образите си, да изгражда методите си, да твори формите си, да взима съдържанието си.

Активното социално действие ще се осъществява от организация, чиято политическа цел ще е *преврата*, но тази организация (след *преврата*) не може автоматично да се продължи в *съзидателната институция* – институция призвана преддверната посока (през изключителността на съзидателната специализация) да доведе до революционното начало.

Доколкото администрирането е полагане на жизнената дейност на отделния човек в общественото цяло, *групата-авангард* осъществила *преврата* може да прелее в администриращите (*междинниците*), но не и „по заслуги“ да стане част от *съзидателната* (като пространствено обособено обществено качество) *институция*.

Съзидателната институция трябва да се противопостави на евентуалното („твърде човешко“) *бягство във властта* (диктатура) на *групата-авангард* организираща (по обстоятелство) след-превратния промеждутък, като същевременно наложи „диктата“ на промяната, заради която видовият стремеж към себенадскачане социално/пространствено се обособява, т.е. – институционализира.

Съзидателната институция ще пази *Последният човек* (последността на човека в уюта на тялото) като пределно (отвъд предела) предизвикателство.

Съзидателната институция ще обучава в *Последният човек*, превръщайки всеки в „последното“ тяло.

Съзидателната институция ще дава отправност, за да започне света да се върти: пренаписвайки езика до език на всеки един - за всеки един, пренаписвайки времето до време на всеки един - за всеки един, пренаписвайки веща до вещь от всеки един - за всеки един, пренаписвайки сложността до сложност събирана от всеки един - за всички.

Как *институцията на създателите* (пазеща посоката – видовия стремеж) ще функционира в „икономическата мрежа“ на *колкото хора толкова видове труд?*:

Институцията ще е част от преходните организации структуриращи *не-собственическото общество*. Тя ще набира мощ докато „старата“ държава отмира Или иначе казано – нейна задача ще е отмирането на тази държава, която има монопол над насилието, която се дефинира чрез врага, която е властови израз на неизбежно бюрократизиращия се рационален план. Тя ще е което трябва да „убие“ демокрацията, за да го има индивида, за да я има *самотата* на индивида срещу всяко *повече от един*. Робинзон трябва да се случи на своя остров, върху тялото си като суша годна за

дишане. А държавата (нацията, обществото) трябва да е „месестата част на плода“, природата, от която може да вземеш време, „възможността за остров“, тласъка, който хвърля от аз към Аз, грижата, която изтръгва и от тялото и от душата ... И толкова.

5.

Живеенето в детайла може да бъде доведено до крайност. Но съвършеният *детайл* е откъснат от света, съвършеният *детайл* е неразбираем за света – той е самостоеен – затова неприложим в подразбиращата се колективност на общественото и реализируем само в индивидуалния стремеж.

И ако стремежа към съвършенство може да се отграничи като пространствено обособено обществено качество, то самият му израз – затворен в къс материя – не може да бъде сам по себе си обществено качество.

В този смисъл *институцията на създателите* (от една страна) и *събирачите на детайли* (от друга) ще отразяват социално-структурирания, „целенасочено организиран“ общовидов стремеж към *себенадскачане*.

Индивидуализираната крайност (и проявлението ѝ през *детайла*) ще е обществена необходимост за всяко тяло притежаващо жизненото си време.

Накрая ще останат само *събирачите на детайли* като *дизайнери на време* и индивидуалната същност като *правеща секундите*.

5.

Институциите (в преходния етап) не уеднаквяват ли *заниманието*?:

Преддверните институции като ваятели на враговете си.

Преходния етап е преходен, защото в този отрязък от време индивида трябва да бъде положен в свят. Именно това налага (новите) обществено значимите качества да бъдат обособени (в институции), да се „затворят“ в обобщено правене на различност, която в крайна сметка (сбъднала се) да разпадне персонализираната привилегия да се посочва различността (т.е. призваната за целта институционална значимост) до индивиди, които са „еднакво“ различни в живеещата им самота.

5.

Пурпурианството трябва да създава обща среда, при която всеки избор от многообразието в светогледа ще възпроизвежда *след-оцеляване*.

До пренаправата на инстинктите, до обновата (два пъти по волята) на безсъзнателността.

6.

Само чрез разделение на труда, т.е. през многообразието на трудовите занимания („подчинени“ на *общия смисъл*) може да се достигне до материя за мечтите.

Многообразието на произвежданото (растежа по Пурпур) ще идва от трудовия (човешки) нюанс, проявяващ се в отделността на качеството.

А преди това:

Възприятията трябва да се възпитат.

Избора – като материя, която трябва да се случи.

А свободата на отделния (човек) – като отказ от мнозинството

И да те има.

6.

Каква ще е властта след случването на *нацията по избор*, ако не е пирамидална, централизирана и демократична?

Властта на индивида, групата и т.н. ще е от степента на влияние, което отделността на единомислието (като оформена цялост) има върху *правенето на общата материя*.

За да бъде преодоляна пирамидалната властова геометрия – без значение дали властта се делегира от мнозинството – от долу-нагоре, или е самото мнозинство – пряка демокрация, или е власт на малцинството – от горе-надолу, или дори е под формата на малцинствен интерес въпреки мнозинството (което също е власт) – и същевременно (в преходния етап) старото общество (макар направило избор) да бъде положено в такава организираност, която от *избора* (като начало) да надгради *след-оцеляващото естество* (с неговата безсъзнателност) трябва... към властта на *общия смисъл* да се пришие свободата от него.

Всяка власт ще организира (и само ще организира) „храненето“ на *самотата*.

Братството по самота ще е братство по *себенадскачане*. *Нацията по избор* ще е защита на *самонаправата* (самотата) от масовизацията на общественото, от държавната хармония „приласкала“ *общия смисъл* на разнородното цяло, от единствената, волеправеща истина на *избягалите във властта*.

(И ако държавата/нацията/обществото унифицира по *общ смисъл*, то властването е произвол, който притежанието на същия този общ смисъл ползва, за да се „обгради“ със самодостатъчност.)

Ние от самотата ще направим брадва

и върху реда на нещата

какавиден пукот ще са остриетата.

6.

Кой възпитава възпитателите?:

Случайност Отрицание Отделност Отдаденост

Политиката след *преврата*?

Политиката като форма на общуване?

Вън – врага?: Отношението към врага трябва да е наивно.

Вътре – какъв е изразът? Под каква форма ще е противопоставянето между групите вътре? Ще има ли такова?:

Да.

Антисистемно ли ще е?:

По-скоро – Не, дотолкова доколкото в системата изградена от *избора* и с възможност за бягство (заради това и нуждата от системен „враг“-алтернатива), интересите на групите вътре в системата няма да намират израз във външен (вече съществуващ) за системата порядък (не се отнася до отвъдното/бъдещето, със светогледно предпоставената му „безкрайност“). От друга страна системния отпор на борбата за власт (властта като (по принуда) мечтание за заповядана грижа в самотата на осъзнатата смърт, като активно подчинение на *реда на нещата*) в преходния етап ще идва от:

1. *Телесното съхранение* на всеки като първо право на човека и първо задължение на обществото.
2. Отказа от *Името* и *Кръвта* като отказ от следсмъртно оставане.
3. Начин на производство подчинен на принципа *колкото хора толкова видове труд* (всеки като производителна сила, всеки като осъзната стихия).
4. Последността като възпитание, образование, език. Последността като неразумност, но и непреодолима от никой инстинкт. Последността като невъзможност за *бягство във властта*.

Под каква форма ще е противопоставянето между групите вътре в *нацията по избор*?

Продуктово/Производствено/Условно предметно ли ще е?:

По-скоро – Да. От сложността на предмета до необходимостта от група, която да го реализира, от интереса на групата (събрана от сложността на опредметяването/овеществяването и идентифицираща се със тази сложност) до политическият интерес, т.е. до „доминацията“ на определен тип сложност при „разпределяне“ на жизненото време. (Когато *самотата* не е идеална – разпределянето на излишъка от жизнено време ще е индивидуално-волеви акт, но проявяващ се през обществената сложност, или иначе казано избора на *предмет, който да те притегля* – вписващ отделността/различното на *заниманието* в своята направа – е избор на определен тип опредметеност, т.е. вещност, т.е. земност, т.е. свят.)

Такова ще е политическото в едно *не-собственическо общество*, заменило материалното натрупване (отдаденото твое – за складиране на чуждо жизнено време) като себerealизация, със жизнено време израз на *самонаправата* – т.е. на *Необходимостта да Си*, на *себенадскачането*, на бунта на отреклата се самодостатъчност.

Политическото ще е борба за овеществяване на земното.

6.

Какво не е достатъчно дори когато...?:

Да се смееш, да крешиш, да пикаеш от върха,
да се взривиш върху невинна кръв или в самота...

Крайност поискала жертва.

Ексцесията. Изстъплението.

Първо ще горят полетата

После елените

Когато пепелта е дреха...

Когато пепелта облича всичко...

Лишеният от изстъпление има лебедова шия.

Къде ще се дене изстъплението?

Това което плюе с мишки в иконите

Този крясък на голотата

Тази запотена крайност на властта

Това взимане на чужда плът за хълм от трупове,
за гора от щикове, за разпицяло се платно И радост
от студено пипане.

Да докоснеш зеницата

и да не ти отвърне клепача.

като интимност

Трябва бесовете да останат, да търсят на бунта пътеките И *малката суета* също –
но само тази, която окървавените си нокти е готова да чупи.

Ежедневие в *общия смисъл* на *себенадскачането* не може да има, ако го няма *бунта*.
Защото *себенадскачане* не може да има, ако го няма *бунта*.

- - -

Насилието като наслада е извънсистемен факт и се докосва до крайното на злото
правещо себе си от вече създадено.

Да сведеш до Нищо което Е (себе си включително)? е ли добро?:

Крайното зло (във пълнотата си) е Нищо(то), или казано по друг начин – Нищо(то) –
или е „страничен наблюдател“ (в страни) от което Е (от Нещото), т.е. – Не което Е и Е*,

или е Не-то от което Е – Не което Е и Не Е**, и в двата случая свеждането до Нищо на Всичко, което Е е „ход“ до друга самодостатъчност.

* Нищото се явява от Всичкото (от Нещото) Но Всичко (Нещо), което Не Е Всичкото е друго Всичко (Нещо) Но ако Всичкото което Е е Нещото, другото Всичко Не е което Е (и Е), т.е. то спрямо Всичкото (Нещото) е Нищо (Не което Е и Е).

** Самодостатъчността на Не-тата, който цялото Не Е.

6.

„Естественото“ право е право на силата „цивилизована“ през посредници, за да се привиди принудата (насилваща и насилвана) като свобода.
Естествено право няма. Има само аналогии.

В борбата за съществуване на всяка човешка отделност притежанието на опосредстващото неопределеността на взаимоотношенията – доведено до оживител на социалната физиология – е проводник на силата, на налагащата ѝ правда, т.е. на властта и бягството във нея, т.е. на оставането, т.е. на *реда на нещата*. Защото: *бягството във властта* е от „вечното завръщане“ във въобразената самодостатъчност.

Вечността-изкусител шепти и слабостта съблазнява.

Бягството във властта е от *реда на нещата*, който „трябва“ да се повтори – опосредствано от силата на притежанието, оживяващо социалната физиология.

Упражняването на власт (управлението на *общия смисъл*) е управление на индивидуалната несигурност. Някоя власт не би „поискала“ сигурността на оцеляването (като системна характеристика), ако несигурността, която управлява е следствие от недостиг на същото.

Властта във всяка оцеляваща система е външно за индивида управление на несигурността, задължително присъстваща в системата като вертикализиращ (йерархизиращ) фактор, според степента на притежание на социализираните крепителни потребности.

Всяка власт се нуждае от оцеляваща несигурност, освен когато оцеляването се предполага като даденост, а несигурността се извежда от липсата на необходимост от оцеляване.

Което означава, че няма оцеляваща система (а властта е функция от „духа в машината“/*общия смисъл*), за която телесносъхраняващата сигурност и отсъствието на *безрадостен труд* да е присъща цел. Което пък от своя страна означава, че от гледна точка на производствените сили (пространство-манипулиращите възможности) и средствата за производство (пространство-манипулиращите длета), всяка оцеляваща система „несъзнателно“ ще се стреми никога да не достига до такива нива на производителност, при които *телесното съхранение* и *безрадостния труд* да са единствено социално детерминирани*, а *оцеляването като даденост* да е *първо индивидуално право и първо обществено задължение*. Казано иначе: в крайна сметка всяка оцеляваща система (включително капиталистическата) през класовата/властовата си вертикала ще саботира такова развитие на пространство-манипулиращите възможности, което може да премахне оцеляващата несигурност. Или по-точно такова развитие на пространство-манипулиращите възможности, което да свежда оцеляващата несигурност само до моментната воля на „разполагащите“ с *общия смисъл*. И нищо природно (мачкащо крехкостта на тялото) няма да е причина за този регрес, а социалната слабост неуспяла да надскочи аналозите, които обричат на разпад и човека връщат до „природен предмет“, увреден от осъзнатата си смъртност.

* Т.е. не принудата на ограничените ресурси и „неравната“ борба с природата (ще) са причина светът да е такъв какъвто е, а „нежеланието“ на хората, гледащи през призмата на оцеляващия смисъл – той да бъде друг. Особено на тези, които през притежанието на средствата за оцеляване владеят оцеляващата несигурност, т.е. страха (включително своя) и получават престижа (от което и самооценката си), който изкаторването по властовата вертикала (йерархията на оцеляващия смисъл) дава.

Несигурността – като нужна на властта (вертикалата) – отражение върху пространство-манипулиращите възможности и средствата за производство?

Вертикалата – оставането като *ред на нещата* – т.е. (мечтанието за) самодостатъчност опосредствана от притежанието (складирано и пазено) на крепителни необходиминости – организиращо сложността, йерархизиращо смисъла – т.е. загубата на жизнено време като условие *името и кръвта* да „трупат“ вечност.

Прага към *след-оцеляването* се превръща в стена, тогава когато оцеляващия смисъл управлява разума на творещите мощта на телата си.

7.

Преддверния етап трябва да е в ежедневие, за което *Въпроса* и *Предизвикателството* (изразители на *светогледа*) да са основа на общуването, т.е. да са стимул за създаване на специфичния език на сложността, от което и същността на нови взаимоотношения.

Общуването във *Въпрос* и *Предизвикателство* ще е от полагането им като среда за производството на живеене, от което производството на живот. И като следствие – перманентното им довеждане до причина за видово *себенадскачане* (дотогава доколкото за всеки отговор, за всяко преодоляване ще се предполага нов език на сложността, т.е. нова мисловност, нова понятийност, ново образование, нов начин на общуване и в крайна сметка – нови (производствени/обществени) взаимоотношения). А предела ще тежи върху ограничения времеви отрязък на единичното (дори колективно) тяло.

От секунда до секунда, от дъх до дъх...

И Последният човек ще бъде Първи И началото ще е самозараждане.

7.

Общото строителство ще е от изискуемостта на предмета, на продукта, от неговата сложност, от включването *на колкото хора толкова видове труд* в съставяне на продуктовата цялост. А повтораемостта на единичното, на бройката (като копие и действие) е на което автоматизацията ще служи, така че *безрадостния труд* налаган (или не) от природните обстоятелства да се сведе до минимум, до телесносъхраняваща грижа.

7.

В след-оцеляващата обществена система даденото – труда, заниманието, та дори действието ще е тъждествено с взетото Или – работното и свободното време ще са едно.

Но:

общественият организъм е трудово разделен по принудата на оцеляването, като тази принуда е повишила производителността (скоростта и степента на пространственото манипулиране) и същевременно е внесла продуктово разнообразие. Въпроса е: как да се запази високата производителност в *след-оцеляващото общество* (така че потенциала на след-оцеляващите производствени мощности съществуващи днес да не регресира до оцеляващо безсилие утре), без да се губи заетостта като занимание, т.е. като единство между работно и свободно време, и *колкото хора толкова видове труд* (като стремеж)?:

Вариант 1:

Технологично и контролирано (обществено структурирано) обезпечаване на жизнените потребности (на *телесното съхранение*) – храна, жилище, здраве.

Свободно самоорганизиращо се занимание (без *светогледна* отправка – освен тази на самоорганизацията, без преходна организираност – освен „прехода“ на случилото се желание, без *Необходимостта да Си* – освен факта на бъденето припознат като единствена необходимост) – следва промяна в разбирането за производителност,

дотокова доколкото полезността на продукта (извън оцеляващите нужди) ще е въобразена (създадена и приета) ценност.

От гледна точка на настоящето (с оцеляващата му принуда) – производителността би намаляла до „аграрния рай“ на (предкапиталистическата) родова заедност, до човека като „естествен“ придатък към земята. А колкото по-кално е под ноктите ровеци пръстта, толкова по-докозина кръговрата ще се връща.

Вариант 2:

Пак – технологично и контролирано обезпечаване на жизнените необходиминости. Но с поставена от Авторитета* цел (*Предизвикателство*), изискваща за своето осъществяване икономически модел способен да създаде производствени сили, които доведени до пространство-манипулиращи средства да повишават производителността. В този случай заетостта/*заниманието* ще са обвързани с целта като висша ценност.

Примери за цел/*Предизвикателство* – неизследвани територии, неизлекувани болести, енергийни източници ...

Предизвикателството като предзададена колективност крие риск от *бягство във властта* оправдано с изпълнение на „неизпълнимото“.

* Авторитет – институционализиран светоглед.

Вариант 3:

Пак – технологично и контролирано обезпечаване на *телесното съхранение* (жизнените необходиминости – обществена даденост) обвързано с пределния *Въпрос* като начин на съществуване: като траене във..., като език – изговаряне на себе си, като образование – възприемане на света по *светогледа*, като „направена“/„откъсната“ материя, като изработено „вещество“, като *обща/споделена сложност*.

Примери – *Последният човек, Началото* ...

Пак трансформиране на производителността – произведените продукти ще обслужват „сърцателността“ на обществото.

От гледна точка на настоящето – производителността би намаляла, дотокова доколкото отговора на *Въпроса* е достатъчно да бъде само умозрителен, без обвързваща го предметност, от което намалява нуждата (в някаква степен) от материално производство.

Вариант 4:

Пак – технологично и контролирано обезпечаване на *телесното съхранение*.

След като света бъде измечтан – материята трябва да бъде обновена.

Необходимостта да Си. Самонаправата. Себенадскачането.

Защото АЗ е блясък на разгърнатото множество.

И *детайла* ще е съвършения израз на овеществената същност.

И *колкото хора толкова видове труд* – ще е друга производителност.

И за четирите варианта стои въпроса – кое е това още..., което – подобно стоковите еквиваленти – количествено може да бъде измерено, и ако то не може да се мери – как системата ще се саморегулира без да се превръща в командно-статична? Или – как себенадскачащото се (по Пурпур) *Още...* ще е отвъд стоковото още..., без да се изроди в сектантска затвореност или да прикрива желанието за власт?:

Като изключим първия вариант (и донякъде четвъртия), останалите предполагат (поне в преддверния етап) управление на организираността, включително с насилнически структури.

При четвъртия вариант – от една страна – самоорганизацията по *детайл*, по *обща сложност*, по човешки отношения като „продукт“, по времево качество на заетостта – е постижимо без централизирана власт, без авторитет посочващ цел или „задаващ“ въпроси, от друга – самото преустройство на възприятията, така че хората да живеят без друга принуда освен принудата на свободата е нужно (в преходния етап) да бъде организирано, дори след избора на нация, заедност, общество.

Каква е разликата между Варианти 2 и 3?:

Целта/Предизвикателството – конкретна, с (ангажиращи) времеви граници.

Целта – концентрира ресурс/излишък, дава фокусирана свобода на *заниманието*, което може да доведе до широк спектър от „безцелни“ открития, с приложения отделно от поставената цел.

Класически пример – войната и победата над врага.

Въпроса – абстрактен, светогледен. Няма времеви граници. Няма окончателен отговор.

Стремежа да прекрачиш предела е постоянно състояние – бунтовност в действие –

Началото след

Каква е разликата между Варианти 1 и 4?:

При 1 – самоорганизацията по труд, по занимание не предполага нищо друго, освен всеки да е свободен (в самодоволството на „заварената“ си природа) да избира своята заетост (и своята заедност). При 1 свободата ще е само *от...* без *За...* Или по-точно *за-*то ще свежда оставането до всеки ръст И повторението ще се превърне в право.

При 4 – изискването за уникалност, за „изработен“ *детайл равен на траещ миг* – ще е приета потребност.

Свободата на *заниманието* ще се въплъщава в уникалността на времето, което личността материализира.

Миг – понятие за скок.

Миг: „*Едната капка Още... препълнената чаша превръщаща във водопад*“

Четвърти Вариант е този, който в себе си може да втъкае останалите три.

7.

Освобождаващите себе си (Пурпур) преди *преврата* трябва да работят за намаляване дела на частната собственост в държавните образувания, т.е. за одържавяване на необходимите оцеляващи средства (включително територия, земя, здравни услуги, фармацевтични и хранителни производства, образователни центрове и енергийни източници), така че в бъдещ момент (след *преврата*) те да са нужната материална основа, която *нацията по избор* да ползва.

Същевременно повишаването на производителността на труда (т.е. съкращаване на времето за извършване на дадена работа, с което и намаляване загубата на човешка енергия (човешка сила) при манипулирането на материята, или иначе казано – освобождаването на жизнено време от *безрадостен труд*) е условието, което през автоматизацията трябва *телесното съхранение* да предпостави като даденост за *след-оцеляващата свобода на нацията по избор*.

Като наднационално формирование *групата-носител (избраните)* не може да има националистични (към националното като породена даденост) сантименти, нито класови – доколкото бедността (погрешно) се разбира като очертаваща класовите граници.

Ние освобождаваме себе си чрез „превземане“ на националните (националната) държави (държава) – подобно на, но и срещу глобалния капитал.

7.

Обществения труд се осъществява от различна по своята специализация човешка маса, обединена от „стремежа“ към повишаване производителността на труда и от/в сложността на изработвания продукт.

Как (въпреки принудата на сложността и необходимостта от висока производителност) продукта и *заниманието* да не бъдат „заклучени“ в един и същ повтарящ се краен резултат – било като завършена форма на продукта (доколкото продукти изпълняващи една и съща функция могат да се различават помежду си), било като действия за неговата реализация?

Или

Как специализираното пространство на трудовото действие, със неговото специализирано време (срещаша се – в сложността на продукта – с други такива пространства и времена) да не е циклично повтарящо се и като извършена работа (от човека) и като вещно/продуктово отграничение (предмет, услуга)?:

След *преврата* разнородността на произвеждащите индивиди ще се обединява от/в сложността на изработвания продукт (*предмета ще притегля човека*), т.е. „властта“ ще е на произвежданата *обща сложност*, която ще се „персонализира“ през избора на правене (на продукт).

След-оцеляващото ежедневие, правещо материята по светогледно подобие ще е от *колкото хора толкова видове труд* – до *след-оцеляващата революция* и нейното *Друго*.

Избора на сложност ще е избор на споделеност преодоляваща недостатъчността на единичното при моделирането на материята, при преобразуването ѝ в „голямото общо“. А *самотата на колкото хора толкова видове труд* ще довежда *светогледа* до индивидуално ежедневие.

От една страна – *предмета ще притегля човека*, но не като притежание, а като общото на правенето – сливайки жизненото и работното време. От друга – *колкото хора толкова видове труд/занимания* ще е със *самотата на детайла*, от която всеки ще сътворява самонаправата си.

Или казано по друг начин:

Въобразеното благо ще е от *Предизвикателството* и *Въпроса*, които „религиозността“ на *себенадскачането* ще тласкат към това и *Още...*, което Самодостатъчното трябва да надмогне.

Колкото хора толкова видове труд/занимания ще е от стремежа на всеки да вгради в материята *самонаправата си...* До *себенадскачане*, което *самотата* зове Като *надежда* за *безнадеждно съвършеното*.

Как ще се (само)поддържа производствената (обществена) сложност, ако труда бъде индивидуализиран?

Или

Кое ще опосредства производствената сложност, ако труда бъде индивидуализиран, т.е. не се свежда до всеобща еквиваленти?

Или

Как ще се генерират нови производствени мощности, нови пространствени манипулатори, „нова“ материя, ако насието на оцеляването липсва?

Или

Как ще се произвежда *телесното съхранение*, ако *безрадостния труд* и фиксирания продукт отсъстват?:

Материалното натрупване ще се замени от материя, в която човешката отделност ще се „затваря“, от „уникатите“ (с въплътеното в тях време), които *събирачите на детайли* (а всеки в някаква степен ще е такъв) и „пришилите“ към себе си *себенадскачането* (т.е. всички) – ще сътворяват.

Трайността на веща – ако функциите ѝ „пазят“ човешкото време – ще е средство за освобождаване на жизнено време.

Всеки продукт ще е изживяна материя (от правещ и ползващ), в максимална степен неповтарящ се – нито като извършени по реализацията му действия, нито като краен резултат.

.....
.....
.....

„Властта“ на продукта ще е от търсене на доброволна асоциация за неговата реализация, т.е. властта ще е от сложност, пред която правещата индивидуалност приема себе си за безсилна. В този смисъл е и (една от) функциите на *събирачите на детайли/съставителите на време*. Те ще „събират“ *индивидуалните занимания* (през техните овеществени проявления) като израз (т.е. *детайл/специализация*) на своята *самонаправа-себенадскачане*.

Досега упражняването на власт е управление на индивидуалната несигурност. Но когато *предмета притегля човека*, когато овеществяването на света управлява/организира социалната неотменност на *телесното съхранение* и от всяко тяло „изисква“ бунта на *самонаправата*. То сложността на общото ще бъде съставяна от индивиди, които самотата си ще свързват в братство по избор – Нахранени и с мощта на телата си драпащи към *другостта* като спасение за *Последният човек*.

Няма ли самоценното създаване да бъде заменено от военизиран човешки строй, маса движена от административно-бюрократична машина, която „бди“ над *телесното съхранение* и измисля *Предизвикателства/Въпроси*, за да оправдае съществуването си и запази властта си?:

На *бягството във властта* (в преходния етап) ще се противопоставят *институцията на създателите* (пазещи самотата на видовото себенадскачане), *събирачите на детайли* (конструиращи/сглобяващи общото на сложността) и индивидите (живеещи в самонаправата си) – те (със самото си съществуване) ще предпазват системата от всеки догматизъм, от всяко „замразяване“, от всяко превръщане на индивида в контролирана тълпа. И ...

Врага, който ще обичаме.

В *не-собственическото, след-оцеляващо общество* (с неговото материално производство) времето ще се мери през *Последният човек* – първа точка от неизвестно многоточие, което обществото ще следва, втъкавайки (и съхранявайки) в себе си всеки

отделен индивид (в някаква степен и всяка жизнена форма) като възможност за видово себенадскачане, т.е. за революцията на *след-оцеляването*.

Територията ще служи на *самотата*. След-оцеляващата среда ще е нужната *грижа* – „месестата част на плода“. *Нацията по избор* ще е съставена от последни, на които всяко първо се надява.

7.

Истината никога не е била цел (и не може да бъде в свят от възможности, чиито избор сбъдва една от многото вероятни – необратимо), а само оправдание – средство на ползата, манипулатор на материята, вяра.

Идеалния отговор (на всички въпроси) ще е видово *Начало* като зачеркнато следствие. Защото не отрицанието (дори на отрицанието) ще ползва новото, а липсата на сетиво и разум за всяко преди.

Предоставям желаното в думи.

7.

*Ако сведем човешкия сбор до ръкостискане
До близост с остри ръбове, избираща
между грижата и вината
Целия свят ще понесе на плеците си самотата
От себе си за да се изтръгне*

Трябва да се намери посредника на *светогледа*:

1. Като език (на който се говори и който изговаря) – от образование (понятийните блокове/мисловните конструкти на светогледа) до възприятие (езика-сетиво), или обратното/или паралелно).
2. Като „вида“ на материята-носител (преосмисляне на материята като материал за правене), от която *тялото-навън* се съставя – от веществото до „техниката“ за себеизява, от средствата за производство до „говора“, на който са средство.
3. Като опосредстващо *индивидуалността в обръщение* (щом материалното натрупване спре да е стимул за действие).

Или

Да се преосмисли „езика“ до друг „език“:

- като изговаряне на себе си (от което и като общуване)
- като ъгъла, през който света се гледа, т.е. като образование

Да се преосмисли „езика“ до друг „език“:

- като материал, чрез и върху който изговарянето да се овещества
Да се преосмисли „езика“ до друг „език“:
- като знаци на доверие, чрез които се споделя бъдещето
И секундите се свързват като общи.

Друга представа за времето като траене във *светогледа*:

- различност идваща от *индивидуалното занимание*
- цялост идваща от *общата/споделената сложност*

Етапи, през които социализираното правене може да премине:

1. Време – Продукт – Стока (настояще).

следва:

2. Време – Продукт (процес на „декомпенсация“ на труда (отнемане на стоквата компенсация за загубеното в труд жизнено време) – довеждането му до действие, занимание).

следва:

3. Време/Траене – правенето като жизнено време въобще. Избор на *тяло-навън* (мрежа за души), на *индивидуалността в обръщение*.

Как? – От - през... До - до...:

Изговарянето на себе си през Език/Образование/Материя – „овеществили“ времето на *светогледа* – като ценност само по себе си Като „метод“ разлистващ света.

следва:

Групи – по избор на сложност.

и

Самотата на всяка отделност като детайл.

следва:

Физиология по самонаправа:

различно времево възприятие–различно пространствено превъплъщение.

Сам-планета.

Излишъка на „днешното“ е от присвояване на натрупаното минало (на родово оцеляване). Излишъка утре ще е от произведеното пространство на самонаправата, което светогледната ширност ще обезпечавя с материя. Представата за растеж ще спре да бъде универсална и ще се „посвети“ на *Последният човек* и на неговата „принудителна“ първост. От което методите, чрез които се разкрива света и се сглобява сложността (включително материално-производствената) – ще бъдат други.

7.

Споделената сложност ще се гради не от привидяно бъдеще, а от слабостта на *самотата* разбрала себе си като отвъдността, която предстои. И върху работните

рамене на машините – не щастие им се представя, а тъга сладка Защото безмълвни ще правят Небето И няма да има свидетел.

Когато една сграда издигнем, един мост построим, един тунел прокопаем... ще сме братя (в топлината на правенето) от общото искащи мига-пропукал песъчинките, вятъра, мравките, тревата, вселената, единението и пустотата.

И ябълки превъзходно златни

И слънчеви зайчета

Съмишленици Непримирими Нация

Срещу реда на нещата

7.

Върху разровената меланхолия на упадъка

Върху блясъка захабен от живеене

Върху леглата изстискали потта на кошмарите

Върху цигарените маси прогорили очи

Върху любовта на майката изписала вселената

Върху седеметажната грижа на скока

Ще съставим звяра преглътнал всички звезди.

Една вяра

Нация

Много различни

Нито един оцеляващ

Пурпур

Хронология на различаването

Или

Производството на живота като Земя и Небе

Принудата (*реда на нещата*) на природното общо се предполага от многообразието на форми, т.е. от незначителността на всяка отделна такава.

„Бягащото“ от своята самодостатъчност, като надежда за безнадеждната си съвършеност се множи във форми, чиито стремеж във крайността си е достигането до самодостатъчност. Иначе казано – Самодостатъчното, като най-висша проява на Себе си „залага“ стремежа към самодостатъчност във всяка своя форма, от което е и безнадеждността в надеждата на съвършеното, през формите си „искащо“ от самодостатъчността да се откъсне.

Или

ако света преобърнем по друга истина:

Оцеляващият индивид – Оцеляващото общество – Оцеляващата система (заради нищожността на тялото и осъзнатата му смъртност) привиждат в самодостатъчността пространствено притежание на вечността.

След-оцеляващият индивид – След-оцеляващото общество – След-оцеляващата система трябва през пленяващата грижа на оцеляващите дадености (телесното съхранение на всеки) да изтръгне от човека „поглъщането на самодостатъчността“ и самотата му да заостри до физиологичен скок (революцията на след-оцеляването).

Или

ако света преобърнем по друга истина:

Надеждата на Безнадеждно Съвършеното е Необходимостта да Си.

Ние сме Надеждата на Безнадеждно Съвършеното Затова – човешкия живот е свещен, като единствено средство (и цел) за промяна.

И самонаправата е пътя И себенадскачането – истината И Необходимостта да Си – живота. И Още...

И една, за да е истината:

Последният започва...като Необходимост да Е.

1.

Противопоставяне между *Последният човек* и времеви хоризонт на *ролята*?:

Едното е предизвикателството на края – не разказан, не видян, не следван – като начало – блъскащ самонаправата, т.е себенадскачането. Другото е предвидения неуспех, търсещ реванш (от смъртта) в по-голямото тяло на вида даващо още време.

Но нали *заради създанията смъртта е бавна, а не заради създателя*.

Та какво е *Последният човек* ако не създател, който трябва сам да се създава, за да спре да се повтаря (в кръговрат) *надеждата на безнадеждно съвършеното*. И какво е *ролята*, ако не същата тази надежда облякла се в несъвършенство, в *Необходимостта да Си*.

Редът на нещата е грешен, защото самодостатъчността преповтаря като край.

Позналите смъртта познават отрязъка от време, който се губи със всяко вдишване И ако оцеляващата свобода се катери по вечността една и съща, то след-оцеляващото подчинение ще е от грижа, която изтръгва и от тялото и от душата.

2.

Политическото (ще) е от сюжет с цел.

Формирането на *нацията по избор* е цел.

Забравата на капитализма е цел.

Надмогването на оцеляващото *Небе* е цел.

Създаването на след-оцеляваща пръст е цел.

Видът без аналогии е цел.

Всичко останало е разпределяне на надмощие в сапунения мехур на търсения (през политическото) смисъл.

Поради нищожността (неразкритата магичност) на индивидуалното тяло, сюжета (като разказ за *повече от един*) се развива в дълбочината на времевия хоризонт (брой години, векове...) и в ширината на масата, т.е. в броя хора с тяхната различност, което от своя страна е и политическото и историческото. Казано просто: (ако има осъзната цел) политическия сюжет ще се осъществява през конкретното на приетите роли, при това затворени във времеви отрязъци. Едностранчивостта на политическите маски (трупаци исторически пластове по зададената посока) е необходима, ако залога е целта.

Да живее светеца-враг избрал да бъде като този, който обичат да мразят.

3.

Дореволюционния преврат ще ползва три несъвместими (в цялост) политически нюанса:

1. Отломъците на социалистическата идеология – доколкото са носталгично антикапиталистически.

2. Глобалния („ляв“) либерализъм – доколкото либерализма може да бъде – от гледна точка правата на човека, т.е. на избора – антикапиталистически И зелените движения – използвайки моралната им претенция срещу експлоатацията на природа и хора с (частно)собственическият характер на това завладяване.

3. Национализмите и консерватизмите – доколкото са антиолигархични и се стремят към суверенни държави, които в бъдещ момент могат да са територия за *нацията по избор*.

Трябва да сме наясно, че тази еквилибристика е рискована (нито един от трите идеологически нюанса не трябва да побеждава), но чрез нея може да се противопоставим на кастовизирания се капитализъм (и на всички реакции от това). Защото ако територията на света се „разчертае“ на/от социални касти (или „феодални“ имения), вместо от държавни граници, шанса от дребния разнороден излишък, или липсата му (през сравнение) да се изтръгне критичната маса на *нацията по избор*, отстояваща *не-собственическото общество* и неговата различност – намалява.

И да не се забравя:
Ние сме Пурпур

4.

След разпада (или по-точно неслучването) на класовото самоопределение (като системотворящо противоборство), глобализма остана следствие от логиката на капитализма (с неуспяло социалистическо продължение), интернационализиращ общия системен смисъл, довеждайки стоковата същност до всечовешка (глобална) себerealизация. Казано иначе: капиталистическия глобализъм създава излишък (и го умножава) само за тези (и в тези общества), които по-добре ползват жизненото време (свое или чуждо) като стока. Но именно противопоставянето между глобалния капитал (както един срещу друг – в процеса на персонализираната си централизация, така и срещу „суверенната“ държава) и националната реакция („затваряща“ капитализма в държавни граници, по този начин предопределяйки международните конфликти за винаги недостигащото стоково пространство) е предпоставката подпомагаща формирането на *нацията по избор**, така че върху излишъка от оцеляващи дадености да се изгради мрежата на *не-собственическото общество*, която на даден етап да оформи своя територия, със свое управление и институции. Място, където хетерогенността на човешките същности да се въплъти в разделение по труд (в овеществяване по *занимание*), така щото *себенадскачането* – от индивидуално до социално – да организира материалното производство на *след-оцеляването*.

* Войната, която от една страна отделните държави водят помежду си – като част от една система, от един и същ светоглед, а от друга, която водят „най-успелите“ наднационални представители на същия този светоглед (понякога през държавите, понякога срещу тях) – са обстоятелствата (това смутно време), които могат да ускорят (от принудата на техните жертви) събъждането на след-оцеляващата алтернатива.

5.

Антикапитализъм, които преди *преврата* Пурпур не трябва да допуска:

- Антикапитализъм извел себе си от „празно“ човеколюбие и справедливост.
Заради себе си го правим да е осъзнат двигател, за който човеколюбието и справедливостта са отблясъци от бляна ни.

- Антикапитализъм като защита на бедните заради вменяването им на избор по презумпцията на нямането (собственост, свобода и т.н.). (Това не означава да се защитава господството на капитала.)

- - -

Живеещите от достигнатите пространство-манипулиращи възможности, даващи жизнено време без непрестанната борба за *телесно съхранение* И особено тези, чиито

стимул за действие, чиято „специализация“ не може да се остокове и по този начин да се впишат в общия системен смисъл – трябва да се радикализират, така щото разрушаването на капитализма да е условието за личната им (групова) свобода, като следствие носещо освобождение (под формата на светогледна алтернатива) на всеки труд. Затова трябва да се водим от:

1. *Освобождаваме себе си. (Заради себе си го правим.)*
2. Случва се по отправността на *светогледа* (тайно или явно) и над националната фасада.
3. Национално-политическото да е насочено срещу частната собственост (като светогледен израз на капитализма), а не за повишаване на благосъстоянието на определени обществени слоеве (правата са само възможност за избор). Или иначе казано – съставлящите Пурпур трябва да отричат придобиването на „добрия“ живот в (старата) системата, за система чиито *общ смисъл* е от друг (техния) светоглед (и това да е избор и пред имащите и пред нямащите в капитализма).
4. Политическото е лост, чрез който миналото на държавата/територията (натрупаното от живелите преди и правещите днес) да заработи по светогледа на *нацията по избор*, която територия за себе си ще трябва да „огради“.

- Антикапитализъм „противопоставящ“ на *безрадостния труд* привилегията си на възпитател Т.е. антикапитализъм съставен от прослойка от водачи, които се борят за „умовете и сърцата“ на „унизените и оскърбените“ изработващи света. *Освобождаваме себе си* е избор, включващ и – *пред безрадостния труд* (който храни, облича, чисти, лекува, строи...) *сме равни* От което водачеството като пред-превратна „привилегия“ (след преврата) се разпада. И не „съзнанието на масите“ ще се ползва за *бягство във властта*, а сбора от индивидуалностите си ще трябва да превърнем в правеща маса Защото ние (всички) ще сме *грижата, която изтръгва* И обществото, което ще съставим, „суката на самотата“ трябва да изпълни със смисъла на *самонаправата*.

- Антикапитализъм като (предишен) ред – традиция (традицията преобладаващо се разбира като патриархално-националистична с религиозно оправдание) и дисциплина – държавен капитализъм (преоблечен фашизъм), шовинизъм с „червени императори“ на върха и т.н.

И

- Антикапитализъм като национализъм (или още по-точно – етноцентризъм) – принадлежност по рождение, в която „бунта“ (ако го има) е в границите на наследената („по висша“) идентичност.

Или (по-общо):

- Антикапитализъм произхождащ от консумацията на тялото и неговото порождено. Пурпур е отвъд порожденото и консумацията (поглъщането) на тялото, прието като върхна точка на свободата Т.е. Пурпур е отвъд предците (дали оправдание и „заслуги“ на децата си), отвъд раса, пол, националност, етнос, сексуалност, отвъд малцинства и мнозинства, отвъд плътта като материал, от който се сглобява същност. Избралият

светогледа на Пурпур се отказва от всичко което се поставя над *човешкия живот е* *свещен като единствено средство (и цел) за промяна*. И с това отрицание факта на човешкото си пренебрегва, принуждавайки го да бъде *Последното тяло*.

Превръщането на консумацията на тялото* – било на порожденото (сексуалност, пол, етнос, раса, националност, религия и т.н.), било на избраното (сексуалност/половост) – в право на силата – без значение от мнозинства или малцинства – се разпада до безсмислие в *общия смисъл* на Пурпур, изискващ индивидуалния стимул за действие да е от принудата на свободата, която *Необходимостта да Си* дава на всеки.

* Консумацията на тялото е свеждане на свободата до оставане в света. Но консумацията не е просто оставане като условие за разгръщане на свободата – то е опит през *грижата, която изтръгва*, през факта на тялото си – да се погълнеш до самодостатъчност.

Или казано по друг начин:

От нови задължения трябва да са правата.

Всяко вчера е срам, защото е било оцеляване.

И два пъти света ще пренаправим:

веднъж – прекрачвайки себе си

втори път – във скока си повлекли всичко.

6.

Трябва да се революционизира *излишъка* (свободното от *телесно съхранение* време) И от персонализираната „даденост“ на оцеляването да започне *нацията по избор*.

С увеличаване на броя хора (направили *избора*) се увеличава разнородността от индивиди – условие *общата сложност* да натрупа маса различност (заедност, произвеждаща самостоятелно живота си), която от завареното множество да „поиска пространство“, за да може върху него *вида без аналогии* себе си да обрече на друго ежедневие.

7.

Радикализация по общ смисъл!?

Да се революционизира *дребния излишък!?*

Групата-авангард/авангарда-носител – тези, които могат да започнат?:

Хора в несигурността на капиталистическия излишък.

От гледна точка на (не)вписването ѝ в разделението на труда (дори в класовото деление) *групата-авангард* съществува благодарение на генерирания в системата излишък от телесно съхраняващи потребности. Същевременно „специализациите“,

които я описват, остават непознаваеми за капитала – стоковата им стойност е ниска, въпреки високите нива на (непазарна) специфика.

Радикализация по общ смисъл!?

Групата-авангард – ...преди преврата, преврата и след преврата?

Групата-авангард (осъзнато противопоставилите се на системния ред/приелите светогледа на Пурпур) – цели във времето?:

1. Револуционизиране на тези, чиято специализация не може да се остоковеди (или които не искат да остоковедяват специализацията си) – *преди преврата*.
2. Отделяне на *нацията по избор*-извършване на *преврата* (извършването на *преврата* е по същество отделяне на *нацията по избор* или отделянето на *нацията по избор* е по същество извършване на *преврата*).
3. „Полагане“ на мрежа от „подвластни“ в *светоглед*, чиято чистота не търпи друго освен до себенадскачане самонаправилата се самота И с ежедневието си (когато се случи) обезсмислили ролята на *групата-авангард (междинниците)* – *след преврата*.

Ако формирането на *нацията по избор* започва със желание за избор по мярата на Пурпур, то *преврата* е „момента“, след който различията съставлящи *нацията*, могат да функционират (относително) независимо (от други системи) в *общата сложност* на направения избор, т.е. сбора от индивиди да положи себе си в ежедневието на *светогледа*.

Преврат – Цели?:

Преврат – преобръщане, изменение, съставяне.

Групата-авангард трябва да отдели *нацията по избор*, да ѝ даде пълнокръвността на общество, което да събира индивидуалните различности (избралите отделности) в самостоятелното правене на общия живот.

Нацията по избор!?:

„Одържавена“ *самота* и *след-оцеляваща грижа* за човешката бездна – последното, на което всяко първо се надява.

Нацията по избор!? – Най-големия страх: *Избора* да не е само за избрани.

Трудовата хетерогенност (/разделението на труда/работещата заедност/*индивидуалността в обръщение*) – занимание по същност?:

Заниманието като *второ тяло* – второто тяло като уникалност.

Етапи? (мисленето в етапи е мислене за различни роли (организации) от различни хора (групи) във (движението на общественото) времето):

1. *Преди преврата?:*

Група-авангард (радикализирана по индивидуален стимул за действие, по *общ* (социален) *смисъл*, по *Небе*).

2. *Преврат?:*

Отделяне, „одържавяване“/одържавяване на *нацията по избор*.

3. След преврата ...до революцията?:

Не-собственическо общество – занимание по същност – трудът/заниманието като притежание

И

След-оцеляващо общество – стремеж – създаване – самонаправа – себенадскачане

4. След-оцеляваща революция?:

.....физиологията ще бъде друга.....

Възможни проявления на *преврата*, или по-точно одържавяването на *нацията по избор*?:

Отношение към територията?:

1. Териториално центрирана – „класическа“ държава – два варианта:

1.1. Вече съществуваща държава да „привлече“ на територията си *нацията по избор*, а държаво-образуващия етнос(и) да се „претопи“ в *избора*, даже повече – да послужи като организационно ядро, одържавяващо *нацията по избор* – изменяйки се.

1.2. Обединение на голямо пространство, включващо самостоятелни държави в иземащо самостоятелността им единство (пример – Европейски съюз). След което разделяне на обединената (под една или друга форма) „голяма“ държава по „регионални“ светогледи, по *общ смисъл* (това трябва да стане бързо след установяване на такава държавност, преди централизацията „да сложи ръка“ на регионалното самоуправление, което на по-ранен етап от формирането си, новата държава би търпяла), така че свободното движение на хора и регионалното администриране да даде възможност *нацията по избор* да се обособи териториално.

2. Без териториален център. Без „класическа“ държава. *Нацията* (обществото) ще е разпиляна във вече съществуващите държави, но по начин на производство на жизненото си време ще е очертана от *общия смисъл* на Пурпур, от различаващата отделност на не-стоковите занимания и от размяната на продуктите от тези занимания.

Механизми на случване?:

И териториално центрираната и териториално нецентрираната държава на *нацията по избор* могат да следват (като пунктир през годините) в различни исторически времена (пример – „сгъстено“ еврейство: от идентификация (макар и) по етнос (племе) – до държава – през разпиляност по етнос (със спомен за държава) – до единство върху оградена територия, т.е. до държава) Или да бъде като мрежа от „острови“/„анклави“/общности – общество – свързано от пътищата на *избора* – от вярата, от правенето на свят по най-издигнатото на стремежа – по Пурпур.

Радикализация по общ смисъл!?

Бъдещето като проекция за:

1. „Безсмъртие“ без продължение в *Име* и *Кръв*.

Или

„Безсмъртие“ като продължение на/в *Последният човек*.

2. Ежедневие издигнало индивида до отдадеността (самонаправата) на себенадскачането му И от това – до материално производство стъпващо върху *колкото хора толкова видове труд/занимания*.

3. Власт – *обществена употреба на общия смисъл* – вписваща се във видовете труд чрез:

- *Междинниците* институционализиращи прехода от собственическо към *не-собственическо общество* (тяхната мимолетност като организиращи, като „полагащи в света“ трябва да се предпоставя още преди случването на *преврата*).

- *Събирачите на детайли* съставлящи (редящи, сглобяващи, конструиращи) хармониите на общото във неговото функциониране (от веща до свободното асоцииране на хора) – обособеност предположена от *предмета притеглящ човека* и неделимостта на *самотата*.

- *Институцията на създателите* пазеща светогледната посока.

Радикализация по общ смисъл!?

Ще ги принудим да бъдат свободни.

Така както слънцето, водата, пръстта принуждават.

Не пример А стихия –

разбрали своята необходимост.

8.

След-оцеляващият човек ще придобие невинността на оградено пространство, където се множи живота защитен И само древен страх ще го облъхва, когато *реда на нещата* поставя граници – Самоунищожение Самонаправа Себенадскачане Ще изтръгват подчинението И тялото И душата.

И революцията ще бъде тогава И вярата ще се случи по биология.

-----,-----

Въпроси

(като действия разпадащи желанието до рационален градеж, като конструкция зададена от необходимостта, като тънка нишка бездноправеща разлома):

„Мистиката“ на (само)идентификацията, подобно „мистиката на производителните сили“?

Преддверният етап...?:

Връзката между излишък, специализация и *индивидуалността в обръщение*? – Какво ще ги опосредства (като проявление на стимула за действие) ако не материалното натрупване*?

(Друга страна на въпроса) Какво ще опосредства (в преходния етап) *след-оцеляващия стимул за действие* без да вертикализира *общия смисъл* (– структуриращото „властта“?, или по-точно – как механизмите на сложността ще се случват без пирамидална геометрия, без властова вертикала?) ако *стимула за действие* е индивидуализираната (до *Последният човек*) същност, изразяваща се чрез създаването като *колкото хора толкова видове труд*, т.е. през „поставеното/прието“ изискване за уникалност?

Или – как от уникалността ще се прави *общата/споделената сложност* – от една страна като занимание (език на взаимоотношенията)? от друга като продукт (овеществена реалност) олицетворяващ „твърдостта“ на всяка структура, т.е. не просто сложността, а йерархията ѝ по значение за общото (и това поради ограничените възможности за реализация на предположеното безпределно индивидуално въображение)? от трета – като „топлина“ на заедността – защото не се раждаш *на плещите си понесъл света и ...света превърнал в плещи*?

* Материалното натрупване разглеждано като въплъщение на стимула за действие, като йерархизиращо (през средствата за оцеляване) *общия смисъл*.

ИЛИ

Какви ще са „еквивалентите на смисъла“, които да опосредстват социалното, така че от неопределеността на взаимоотношенията да прозира *общия смисъл* правещ живеенето?

Или – как индивидуалното време (живеенето) с неговата самоценност (и изчерпаемост за всяка отделност) и ненатрупването му като собственост (, *Име* и *Кръв*) ще играе ролята на „безлик“ еквивалент на *общия смисъл* (свързвайки от непосредственото на общественото настояще до – разширявайки конкретното на въпроса – себенадскачането като „колективно безсъзнателно“, като разум и чувство, като ход през времето)?

Или – как времето (изживяването) ще се разменя без посредници (свеждащи го до анонимността на количеството) и същевременно ще е всеобщ еквивалент?

Или – какви ще са *индивидуализираните знаци на доверие*?

Телесното съхранение, безрадостния труд и себенадскачането?:

Може ли неостоковедявания труд на избралите да се „научи“ на *себенадскачане*, същевременно правещ материалното производство на телесното си съхранение?
Или – може ли индивидуализиращото *занимание* да е труд изработващ продуктите, които хранят, обличат, в които се живее, с които се лекува, които са със задължението на *грижата* и в безрадостното на *телесното съхранение* („свое или чуждо“) ... И същевременно да бъдеш в *самонаправата си*?
Или – какво ще предпазва *светогледа* от избор да не се превърне в привилегия изискваща „служуващата“ маса на неизбралите?

„Врага-вън“?:

Как ще се съставя *нацията по избор*, когато не *избора*, а липсата на друго движи?
Или – как ще се съставя *нацията по избор*, когато капитализма спре да е?
Или – как *избора* ще „организира“ загубата на „враг“, когато всички (по принудата на наличното останало) могат да са част от *нацията по избор*?

... до след-оцеляващата революция?:

Ако от общото черпи недостатъчността, до къде ще стигне стремежа на отделният човек? Ако на искри разбия Цялото как ще го/ги има?
... Как ще Го има?
... Как ще Ги има?

Отговорите постигнатото даденото и взетото ...

И се стоварва тежестта на стремежа.
И в себенадскачането се прокрадва Другото
И твори крачки И втвърдява пространства

НАЧАЛО